

Jeremy

Elmosolyodom és mivel a fejem a helyén marad, így annyira nincs gáz, legalábbis tényleg remélem, hogy nincs.

- Amúgy sem hiszem, hogy Tatsuki annyira jól járt volna velünk. – Rákacsintok Deonra egy félmosollyal. Egyikünk sem könnyű helyzet, szóval van velünk gond bőven, amivel szerintem a tetováló is szembesült. Az meg, hogy mit eszünk, a legkevesebb. Aztán képtelen vagyok nem elnevetni magam és tettetett ijedséggel nézek fel Deonra, majd Asamera. – És melyikőtök lesz az, akitől jobban kell félnem? – kérdezem meg. Most már tényleg kezdek feloldódni és jobban is érzem magam, mert Asame annyira nem hideg, mint először, ami nekem fontos, nem tudom, miért, de fontos. Aztán megint feljön ez a belső kör dolog, amit még mindig nem tudok teljesen elhelyezni. Valszeg ők lehetnek azok, akiknek a neveivel Tatsuki is dobálózott rendesen és nem nagyon tudtam őket hova tenni, de semmi gond, majd kifaggatom Deont, már ha hajlandó elmondani ilyeneket.

Ahogy a többiek is végeznek, vagyis inkább megszabadulnak a levesüktől, elkezdem beszerezni a másodikat magamnak is. Most döbbenek rá, hogy fogalmam sincs, mikor ettem utoljára, de most már kezdem éhes lenni. Ami vicces, hogy megint nem éreztem, csak most, mikor az első falat kaját sikerült magamba tenni. Mindegy, már nem akadok fenn ilyeneken, hülye vagyok és kész, ennyinek kell elkönyvelni a dolgot. Ugyanakkor megmosolygom a szópárbajukat, ahogy azt is, hogy Asame pillanatok alatt csal pírt Deon arcára, de a kölyköt sem kell féltetni. Szerintem ezek megennék egymást, ha nem lennék itt. Vicces, ahogy képesek egy macskán ilyet produkálni, de egész kellemes most a légkör és jó így nekem, miközben burkolom befelé a kaját. Kezdek megint habzsolni, ezért próbálom visszafogni magam, de így szoktam. Fumiko mindig azt mondta, hogy nem kell belefulladás a kajába, nem veszi el senki, de ehhez szoktam hozzá otthon, ezért teljesen természetes, hogy amíg kaja van előttem, addig csak nyelek és pakolok, mert otthon sosem volt egyértelmű, hogy nem veszik el, vagy egyáltalán nyugiban be tudom fejezni. Nem szólalok meg, de figyelek és az apró dolgokat próbálom megragadni, mint mindig, miközben próbálok nem úgy enni, ahogy szoktam, de ettől nem lesz könnyebb a dolog, pláne, mikor zavarban is vagyok valamennyire, bár már annyira nem feszengek, mint az irodában, valahogy könnyebb ez a helyzet most már.

Deon

Kuncogok, mikor elképzelem, Tatsuki hogy járna velünk és helyeslőn bólintok párat Jeremynek.

- Lesz alkalmunk kiakasztani őt, mint az ingaórát, ebben totál biztos vagyok – jegyzem meg neki elégedett, ördögi vigyorral. - Hogy melyikünk lesz a veszélyesebb? - kérdezek vissza Asaméra

pillantva. - Háááát... ezt tapasztalat útján tudhatod csak meg – közlöm végül a sráccal. Tudom, hogy ezzel felbízathatom, de kétlem, hogy meg merné játszani, hogy hajnalban rám csörög a hecc kedvéért. Aztán meg ha mégis ébren vagyunk, vagy üzletellenőrző körúton, tényleg meglátogatjuk. Asszem, Tatsuki lesz jobban meglepve. Azt meg majd kitaláljuk útközben, mit csinálunk Jeremyvel.

Beburkolom a kiszedett adagomat, aztán miután Asame megint csak nem teszi üressé a tányérját, elveszem előle az evőpálcaival együtt és elkezdem azt is felfalni. Hála a mindennapos edzésnek és a töménytelen mennyiségű szeretkezésnek megnőtt az étvágyam és erősödtem is. Kicsit fura is sokszor a tükörben viszont látni magam, mert az alkatom kezd fiús lenni. Szerencsére még borzalmasan távol állok attól, hogy akárcsak Asamét megközelítsem alkatban. Nem mintha nem tetszene, de saját magamnak nem tudom elképzelni. Majd húsz év múlva, de így, hogy a hangom is változik, nőttem fél centit az elmúlt fél évben, kezdem idegennek érezni a testem. Ráadásul nagyon vicces lesz, ha húsz éves koromra elérem Asame magasságát, elmélyül a hangom és meg is izmosodom, mert akkor valszeg nem fogok tudni úgy öltözni, ahogy most és érdekes látványt fogunk nyújtani.

Eltakarítom a tészta maradékát, most Shabu hiába néz rám, én nem vagyok annyira lágy szívű, mint Asame, hiszen én fegyelmezem a kishölgyet, a yakuzám a szigorát inkább rajtam éli ki, aztán elkezdem összeszedni azokat a tányérokat és evőeszközöket, amikre már biztosan nem lesz szükségünk.

- Kávét, mást most se? - kérdezem meg Jeremyt.

125.

Jeremy

Elvigyorodom. Szóval kiakasztjuk... Remek lesz, már alig várom! Tudtam én, hogy Deonban is megvan a véna a szívatásra, most már látom is. Aztán elkuncogom magam. Szóval csak tapasztalatból tudhatom meg. Na majd meglátjuk... Egyszer lehet, tényleg kipróbálom, nem hiszem, hogy nagyon meg akarnának ölni, legalábbis nagyon remélem, nem. Szóval miért ne? A hecc kedvéért mindent. Na jó, nem mindent, de sok mindent. Ellenben Deon ellen ennyit talán meg merek lépni, vállalva természetesen a kínzást is.

Deon legalább olyan sebességgel eszik, mint én, így nem is fogom vissza magam végül, bár azért arra ügyelek, hogy tényleg ne fulladjak meg. Sőt, még arra is vetemedem, hogy veszek még egy fél adagot. Rohadt éhes vagyok, na. Fejlődő szervezet... Na jó, annyira már nem fejlődő, de szervezet, az tuti, éhes szervezet. Szóval nem fogom vissza magam, aztán már csak megszokásból is segítek Deonnak, reflexből jön a dolog, semmi ízé, legalább a saját cuccaimat összerakom és a kezébe nyomom.

- Nem vicceltem, mikor azt mondtam, hogy még egy kávé és körbeugrálom a házat – mosolyodom el. – Szóval a kávé kilőve, ellenben egy tea jólesne – vallom be csendesen, kicsit talán visszafogottan is. Meg egy cigi, de ezt most így hangosan nem mondom ki, mert ebédlőben nem szokás dohányozni. Vagy igen? Na mindegy, ezt nem tudom, de majd csak kiderül még. Egy jó kaja után eddig mindig rágyújtottam, ez pedig jó kaja volt, ettől függetlenül nem fogok pattogni, mert nem tudom, mik a pontos határait, bár ami azt illeti nem okozna gondot fessegetni őket, de ma nem akarok balhét semmiképp. Amúgy is kezdek ideges lenni, hogy mi lehet Tatsukival. Bár Bakari biztos jelezné, ha gond van.

Deon

Kuncogok. Elképzelem, milyen képet vágna Asame, ha a srác ugrabugrálna, én meg már csak a poén kedvéért is valami hasonlót művelnék. Két bepörgött kamasszal nem tudom, mit kezdene. Vajon kiugrana az ablakon, bezárkózna a dolgozószobájába, vagy fogná a fényképezőt vagy a kamerát, hogy követve minket megörökítse a hülyeségeinket? Nézem az arcát és próbálom kitalálni. Mivel nehéz kiborítani és bírja a fejemet, szerintem simán élvezné a műsort.

- Milyen teát kérsz, fekete, fehér, zöld, gyümölcs? - kérdezem meg, majd a választ megkapva kiviszem a felesleges cuccot. Leteszem, aztán leadom a rendelést. Természetesen a kávé már kész mindkettőnknek, úgyhogy Jeremynek várnia kell egy kicsit a teára, de gondolom, ez nem akkora baj. - Pár perc és kész – tájékoztatom, aztán leteszem a yakuzám elé a bögréjét, visszaülök a helyemre és amint Asame rágyújt, kínosan elvigyorodom. - Már megint elhagytam a cigimet – morgom röhögve. Elég gyakran megesik ez nálam, mivel nincs annyi zsebem, hogy a telefonjaimat és azt is magamnál tartsam. Rendszerezni kéne valamelyik övtáskámat megint, de a házban csak nyűg, aztán valahova lerakom és kereshetem, hogy hova. Az meg még cinkesebb, ha telefonnal együtt hagyom el, szval...

Asame megpróbál megmenteni, megkínál a sajátjából és Jeremynek is felkínál belőle egy szálát. Hú, ez azért nem semmi! A szám fülig ér most, olyat vigyorgok.

- Megszoktam már. Vagy zsebből kéne több, vagy cuccból kevesebb – teszi hozzá, mire lesütöm a pillantásomat, hiszen teljesen igaza van, sikerül rám is pirítania egy kicsit, de nem baj, nem bánom. - Bár egyszerűbb lenne, ha bevallaná, hogy néha jobb az én cigim szívni. Legalább megmarad a tied. - Hát persze, hogy nem marad alul, ami miatt csak az orrom alatt mosolygok.

- Néha tényleg jobb, hiszen tudod, a változatosság gyönyörködtet – vallom be készségesen, aztán a srác felé fordulok. - Kérhetek a tiedből? - kérdezem meg tőle vigyorogva. - Időnként mindenkit lehúzok egy szállal az imént vázolt hozzáállásom miatt. Meg amúgy is – mondom vállat vonva. - Én nem azért dohányzom, mert kell vagy mert megszoktam, hanem mert élvezem az ízét.

Jeremy

- Gyümölcs – vágom rá rögtön. A feketétől ugyanúgy bepörgök, mint a kávétól, a fehérret nem szeretem, a zöld meg nem illik a mostani hangulatomhoz, ennyi, úgyhogy marad a megszokott finom gyümölcsstea. Na azért még oda tudok lenni és olyan szertatásféleséggként kezelem a dolgot. – Köszí – mosolygok Deonra, mikor visszaér, aztán persze elkuncogom magam. Na igen, én úgy vigyázok a cigimre, mint a szemem fényére, legalábbis eddig úgy tettem, de most van nálam ez a doboz és a szalonban még egy, szóval egészen el vagyok eresztve. De akkor is odafigyelek, hogy ne hagyjam el, ezért is volt ciki, hogy azt a dobozt Tatsuki lakásán hagytam, ha már megosztotta velem, de már mindegy.

Maga a tény, hogy nem ciki dohányozni az ebédlőben megnyugtat, elkezdem kitérni a zsebemből az enyémet, de... Na hirtelen az ütő is megáll bennem, mikor Asame megkínál a sajátjából. A szemem Deonra villan és ha jól értem, ezt tényleg vegyem nagyon szívélyes dolognak. Mindenesetre nem kell gondolkodom, már nyúlok is és elveszek egy szálát. – Köszönöm – mosolygok fel a yakuzára, mire egy biccentést kapok.

Elmosolyodom az újabb apró szúrásokon, mivel szerintem jók együtt, bár ezt hangosan ki nem mondanám. Aztán elröhögöm magam.

- Persze, hogy kaphatsz – húzom ki a dobozt a zsebemből és kínálom meg vele Deont, majd kézközelben is hagyom, hátha. Meggyújtom az Asamétól kapott szálát és beleszívok. Nem rossz, sőt... de nekem akkor is a levendulás marad a kedvencem. Amúgy is mostanában annyifélet elszívtam, hogy már össze sem tudom számolni, sőt, azt is elmondhatom magamról, hogy Shinjiéből is kaptam. Aztán elmosolyodom azon, amit Deon mond. – Egy darabig láncban szívtam feszültségvezetésnek, aztán rájöttem, hogy jutalmazásnak jobb, így már annyira nem fogyasztom. Ráadásul kikuncsorogni sem volt könnyű sosem, így oda kellett figyelni, mennyit fogyasztok el belőle. Inkább olyankor szívok, mint kávé mellé, kaja vagy szex után – vonom meg a vállam. Ezek berögzült dolgok. – Ja, meg beszélgetésekhez és gondolkodáshoz, mert segít, olyankor játszom a füsttel és az megnyugtat, vagy valami hasonló – vallom be egy szégyellős mosollyal.

Deon

Tök büszke vagyok magunkra, hogy végül csak sikerült jó hangulatúvá tenni a közös időt és ha majd elmesélem Kaznak, hogy a rosszfiúmmal kínálta meg az újfiút, tutira kitér a hitéből. Már nagyon várom azt a percet! Imádom meglepni Kazut, mert annyira belelekesül, meg ahogy a szemében csillog az öröm, az valami rohadt aranyos. Azt meg különösen bírom, amikor meglepődik, mert annyira őszintén csinálja, mint egy kisgyerek.

- Kőcce – köszönöm meg a kapott szálát, s vetek egy bocszi-de-azért-szeretlek-tudod pillantást Asaméra és pimasz vigyorral az öngyújtóját elveszem. Elképzeltetlenségem imádom szekálni őt, és azt is szeretem nagyon, amikor megbüntet érte. Beleszívok ebbe az újfajta ízű szálba, a tüdőmet pedig egy nagyon kellemes, kettős aromájú füst tölti be. Egyszerre keserű és finom, még a szemem is lecsukom, míg bent tartom a füstös levegőt, úgy élvezem ki. - Ez rohadt jó! - mondom aztán meg Jeremynek felélénkülve. Nem mintha eddig punnyadt lettem volna eddig. - Nyugtatónak sokkal jobb párnába dugni a fejed és üvölni. Felfrissít. - Én már csak tudom, megesett már párszor, hogy amikor elegendő lett valamiből, ehhez folyamodtam. Inkább, mint szétkapni a berendezést, vagy lerúgni valakit, mert miután Shinji is megállt előttem csak várva a kitörésemet, kicsit kezdtem kiakadni, hogy mindenki önkéntes bokszsákká válik mellettem.

Kaja vagy szex után... Röviden kuncogok Jeremy őszinteségén, és igyekszem nagyon gyorsan túlesni ezen a kis kitérőn. Inkább az ölembe veszem Shabut, ha már itt mosdik mellettem.

- Jól laktál, mi? - kérdezem. Bátor egy macska, mindjárt körbenéz az asztalon, hogy mi maradt, amiből elragadozhat némi finom falatot, s már mászna is fel, de visszafogom fél kézzel és macskásan ráfújok. Rögtön lesomja a füleit és meghúzza magát, aztán mivel simogatni kezdem, megérti, hogy csak nem mehet fel az asztalra, de nincs nagy gond, ezért folytatja a mosakodást. Nem szoktam tökölteni, a nem-ből kevesebbet ért, mint a ráfújásból, amit minden macska alkalmaz, ha valami nem tetszik neki és erről tudatni akarja a másikat, hát én is ezt alkalmazom. Sokkal gyorsabban tanulta meg a szabályokat, szobatiszta lett pikpak, úgyhogy Asamének szava sem lehet. Anno úgy ment bele a macskatartásba, ha gondozom és tanítom, ez pedig maximálisan megvan. Ez a dög úgy el van kényeztetve, mint én.

127.

Jeremy

Elvigyorodom azon, ahogy Deon beleszív a cigimbe, hiszen tényleg élvezetként fogyasztja és ez valahol tetszik, majd elkuncogom magam és letüdözök egy újabb adagot Asaméjéből.

- Tudom, hogy jó – vigyorgom. – Levendulás, meg valami gyógynövényes cumó is van benne, de szerintem pazar, imádom – mondom vigyorogva, mert ez tényleg így van. Oké, mellékesen Ikura is emlékeztet, de az már rég elhalványult, ez inkább tényleg a megnyugtatómra szolgál. – Lehet, hogy

felfrissít, csak eddig nem nagyon volt rá lehetőségem – vallom be csendesen. – Otthon nem nagyon engedhettem meg magamnak kitöréseket, mert csak rosszabb lett, másnál meg... Hát érted - zárom rövide a végét inkább. – Így inkább elfojtottam, vagy a dohányzásban kerestem menedéket, egy darabig működött, aztán nem. – Igazából meglep, hogy már egyáltalán nem zavar Asame jelenléte. Nyíltan ki tudok mondani dolgokat és ez jólesik, bár nem tudom, miért, de jó érzéssel tölt el. Közben megkapom a teám is, amit illendően megköszönök, majd telepakolok cukorral, az csak édesen jó.

Megmosolygom a macsesz megérkezését. Szép állat, az már egyszer biztos és mindkét fél részéről el van kényeztetve, azt látom. Mert Asame ugyanannyira kedves vele, mint Deon. Bár ami azt illeti már nem tudom, miért voltam annyira ideges attól, hogy a yakuzával kell találkoznom, nem is olyan vészes a dolog. Néha fel-fel pislantok rá, de nem akar megölni a pillantásával, meg hát egy csomó mindent megenged nekem. Már azon sem problémázom, hogy tegezni vagy magázni kell-e, ahogy jön, így adom a dolgot. Szívok egy utolsót, majd elnyomom a csikket és nekilátok a teaszertatásnak. Most lehet, hülyének fognak nézni, de van, amit nem tudok levetkőzni. Kettőt jobbra kavarak, majd kettőt balra, így hűtöm a csészében a teát. Odafigyelek mindenre, még arra is, hogy a kis örvény a közepén megfelelően kanyarodjon, mert az sem mindegy. Hús jobbra és hús balra után kortyolom az elsőt, majd újabb hús jobbra és hús balra következik. Aztán pedig kiveszem a kanalat és letámasztom a szélén, majd most már nagyobbat kortyolok az édes lötyyből. Tökéletes, mire szétolvad egy mosoly az ajkaimon. Igazából közben azt is elfelejtem, hogy nézőközönségem van, ez valami olyan, amit nem tudok kihagyni, így inkább kizárom a külvilágot belőle. Az sem baj, ha lehülyéznek, elviselem, ellenben ez valamiféle tradíció nálam.

Deon

- Értem. - Teljesen más életet élt, mint én, máshogy kellett kezelnie a problémáit. Én sosem tudtam elfojtani az érzéseimet, csak úgy tettem, mintha nem lennének, amíg nem voltak túl erősek. Aztán robbantam, mint egy pokolgép, ordítottam, ütöttem, rúgtam, haraptam, ráborítottam asztalokat emberekre, mint egy szélvész. Ha meg sírni kellett, inkább elfutottam, de az ritka volt, inkább dühös lettem. Elvigyorodom, mikor meglátom, mennyi cukrot pakol a teájába. - Tessék, ennyit arról, hogy valami csak édesen iható. - Már megy is Asamének a fricska, mert nem bírom ki, hogy ne. Sokszor szívat azzal, hogy tejes, kávé ízű szirupot iszom, pedig nem. Oké, az övéhez képest annak tűnik, de azért az elég túlzás. Szó nélkül hagyja az oltásomat, szerintem már megszokta, hogy mindig ezzel piszkálom, ahogy fordítva is, én mégis időnként elöveszem. Egyszerűen nem tudom elképzelni, hogy nem lehet szeretni az édeset. A teát is ugyanígy megcukrozom, ám például láttam két elmebeteg esetet is menzán. Az egyik srác megcukrozta a krumplipüréjét, a barátnője meg a rántott húst. Azt hittem, elhányom magam. Azért vannak dolgok, amik csak sósan, vagy natúrban finomak. - Sikerült amúgy befejezned a munkát? - kérdezem meg komoly képpel Asamét, s igyekszem nem elvigyorodni. Bár úgylis tudja, hogy én küldtem rá a macskát, amelyik mire elszívom a cigimet, befejezi a mosdást és

kényelembe helyezi magát az ölemben. Simogatom Shabut, ő pedig fordítja a fejét, hogy az álla alatt és a nyakát is, meg a pocakját se hagyjam ki a szórásból.

- Valaki határozottan igyekezett hátráltatni – mondja, miközben jelentőségteljesen az ölemben doromboló Shabura pillant, én pedig elvigyorodom -, de végül használt neki a fenyegetés, hogy ha viselkedik, nem rakom ki – árulja el. Tehát a mocsadék végül betelepedett az ölébe és hagyta befejezni a munkát. Jól van, jó cica. Dicséretképp megvakargatom a füle tövét, mire oda-odacsap a fülével. Ilyenkor olyan cucci, úgy bírom! Na jó, most nem szívózom vele is, inkább felkortyolom a kávémat, s közben írok egy sms-t Shinjinek: „*Csak az én társaságom viseled most el, vagy a nyakadba varrhatom Jeremyt, míg megbeszélünk valamit Asamével? Ő akar veled beszélni, azért kérdem.*”.

128.

Jeremy

Biccetek Deonnak. Hát igen, nem volt egy kicsit sem egyforma életünk. Ezen agyalok teázás közben teljesen kiszakadva a körből. Ha én hisztiztem volna, vagy csak a jelét is adom annak, hogy kivagyok, Lucas rátett volna még két lapáttal, hogy kínozzon, amikor pedig más lakásán töltöttem az éjszakát... Egy kurva nem sír, márpedig akkor annak éreztem magam még akkor is, ha nem találtam semmit, amivel pótolhattam volna a dolgokat. Mindegy, ez már a múlt. Mire befejezem a teát és feleszmélek, már teljesen máshol jár a dolog, így kell egy két perc, hogy felfogjam, mi is van körülöttem, majd halványan elmosolyodom. Talán most kéne lelépni, vagy nem tudom. De eszembe jut valami, így Deon felé fordulok.

- Szerinted Shinji hajlandó beszélni velem? – kérdezem meg tőle. El akarom most már intézni ezt is és legalább ők is tudnak beszélni egymással, és nem zavarnám őket. Már persze, ha Shinji hajlandó rá. Ha nem, akkor visszamászom Deon szobájába, vagy oda, ahova mondja. Egyedül is nagyon jól el tudok lenni.

Deon

Elmosolyodom, mikor pont arra kérdez rá Jeremy, amiről sms-t írtam és a válasz is megjön. "*Hozd őt be az irodába. A meló miatt nem tudok innen elszakadni még egy két óráig, de itt ellehet addig.*" - olvasom el, mire újabb mosoly kúszik a számra.

- Hajlandó – válaszolom kurtán, azzal szegény álmos cicát kikanalazom az ölemből. Nem örül neki, jól bemelegítette magának a helyet és hogy kifejezze a hozzá való ragaszkodását, ahogy lelőgnak a lábai, belekapaszkodik a karmával a nadrágomba. És egy kicsit a bőrömbe. - Héj-héj, Shabu, ácsi, ez így nem oké! - szólok rá, azzal elmocorgatom ide-oda, amitől inkább kiakasztja a karmait a farmeromból, így át

tudom pakolni Asame ölébe. - Fűtsd egy kicsit Asamét – mondom neki, azzal még megbubolom, majd intek Jeremynek, hogy kövessen. - Kicsit elfoglalt, de emiatt ne aggódj, tud többféle figyelni – teszem még hozzá halkán, elmosolyodva, aztán kinyitom a konyhától nem is messze lévő testőrszoba ajtaját. Belesek, csak hogy megmutassam magam, aztán otthagynom a srácokat, én már fordulok is vissza, hogy visszamenjek a konyhába és megtudjam, mit akar velem megbeszélni a yakuzám.

129.

Jeremy

Elkuncogom magam, mivel úgy látom, elég ragaszkodó a jószág és ki is fejezi nemtetszését a dolgokkal kapcsolatban, de végül enged és Asame ölében köt ki. Deon már pattan is fel, én meg csak biccentek Asamének, megköszönve ezzel mindent, majd már lépek is utána, mert különben elviharzik. Egy közeli szoba ajtaját nyitja ki és már be is tol rajta. Remek...

- Szia – köszönök Shinjinek félszegen és mivel maradok, azt hiszem, így keresek magamnak valami helyet a szobában.

- Dobd le magad - mondja csendesen, belemerülve a munkába. - Ha rá akarsz gyűjtani, nyiss ablakot, Ryuu utálja a füstöt idebenn - teszi még hozzá. Elmosolyodom és leülök, de az ablak most maradhat, nincs vágyam dohányozni, teljesen tele vagyok most, és nincs rá ingerem. Ellenben...

- Kérdezhetek? – kérdezem meg csendesen, kicsit talán bugyután.

- Kérdezz. - Dolgozik tovább a gépen és egy újabb aktát vesz elő, de igazából nem néz rám, aztán feláll, ablakot nyit és rágyújt, így folytatja tovább a munkát. Remek, ettől még most nem akarok megfutamodni.

- Mit gondolsz rólam? Nem vagy rám dühös? Nem utálsz? – kérdezek rögtön többet is, mert most van bátorságom hozzá, később pedig nem biztos, hogy lesz. Nem tudom, fog-e válaszolni és amit fog, az tetszeni fog vagy sem, de tudnom kell és hallanom. Egyszerűen muszáj, mert megbolondulok.

Shinji kifújja a füstöt, de még mindig nem igazán néz fel rám.

- Még mindig azon lovagolsz, hogy Tatsuki előttem dugott meg? - kérdez vissza, de mielőtt válaszolhatnék, már jön is a saját oldala. - Mi változna, ha utálnálak ezért? Tatsuki akkor is megdugott és továbbra is meg fog dugni másokat, ha úgy tartja kedve. Ilyen és kész. Tisztában vagyok vele, mire számítsak tőle, éppen ezért nincs min túráznom.

- Nem csak erről van szó. Eddig akárhányszor láttál... Na jó, valljuk be, mikor Tatsuki megdugott, mikor kiakadtam és hisztirohamot kaptam, és mikor önkívületben fetrengtem, ja, meg mikor rosszat álmodtam... – mondom ki csendesen. – És... nem tudom, mit gondolsz rólam.

- Nem értem, min problémázol - mondja komolyan, még mindig dolgozva. - Két húgom van, Deon testőre vagyok, újat maximum már az produkálna, ha normálisan viselkednél. Tatsuki vonzza amúgy is az ilyen bajos kölyköket - árulja el nekem.

- Nem lehetne, hogy csak egy percre rám is nézel? – tör ki belőlem a kérdés. – Mindenki ezt mondja, meg hogy mennyire hasonlítok Deonra, de ez mindegy is, a lényegen nem változtat. Nem az érdekel, mit éltél meg, hanem az, hogy mi a véleményed rólam, hogy minek nézel, hogy mit gondolsz, és csak azért mert, gondolom, nem fogjuk elkerülni egymást, ha minden így marad, ahogy, márpedig egyelőre nem tudok tisztán a szemedbe nézni, mert nem tudom, mit gondolsz, vagy érzel irántam, pedig nekem ez fontos. Kiolvashatatlan vagy, még Tatsukiban is könnyebben látom a dolgokat, és ettől frusztrált leszek a közeledben – adom ki végül mindazt, amit érzek. Nem tudom, ehhez Shinji mit fog szólni, de akkor is kikíváncozott már.

Shinji kifújja a füstöt, majd eloltja a cigit, de most már végre felém fordul, ellenben még mindig kiismerhetetlen, semmi érzélem, semmi reakció.

- Nézd, dr. Freud, nem vagyok pszichológus, nem életcélom bárkit megfejteni. Testőr vagyok, mindemellett Deon kutyája. Nem fogok veled lepacsizni, de utálni sem. Mi a véleményem rólad? Használható alapanyag vagy arra, amire Tatsuki szán. Nem kötelességem téged pátyolgatni és nem is foglak. Megmondtam, ha nem bírsz elviselni ennyit, ne rabold Tatsuki idejét. Lehetőségeket lát benned, ehhez mérten védelek és ennyi. Olvasni pedig ne akarj bennem, mert kevés az olyanok száma, akik ezt megtehetik - mondja komolyan. A hangjából sem nagyon hallok ki semmit, nem akar ezzel bántani, azt viszont érzem. Végig a szemembe néz és pont erre volt szükségem, az meg, hogy majd tudok-e olvasni belőle, idővel kiderül. Majd meglátjuk. Ellenben van még, amit el akarok neki mondani.

- Egy utolsó, és békén hagylak dolgozni – mondom, miközben előkotrom a cigit a zsebemből és felállok, hogy szerezzek egy hamutálat magamnak. – Elmondtam Deonnak, hogy végignézted, amint Tatsuki megkefél, úgy tisztességes, ha tőlem tudod. – Felkészülök rá, hogy ezen kiakad, de tartom magam ahhoz, hogy ne Deon szembesítse a dolgokkal, majd visszaülök az eredeti helyemre, és rágyújtok. Jólesik most szívni, mert megint tudok normálisan gondolkodni tőle. Tehát nem fog bántani, nem fog pátyolgatni, de amennyire kell, véd. Nekem ez pont elég, igazából az kiderült számomra, hogy elfogad, még akkor is, ha úgy érzem, vannak fenntartásai a dologgal kapcsolatban, ellenben nem néz le és nem akar kirakni, ami nekem fontos.

- Nagyszerű – nagyszerű morogja nekem. Ez tuti nem tetszett neki, de ez van. Nekem jólesett végre valakinek elmondani, mert ahogy Deon mondta, kibeszélős típus vagyok és ennyi. Na mindegy, Shinji

is rágyújt, de dolgozik tovább, én meg ígéretemhez híven békén hagyom. Elkucorodom a helyemen és elszívom a cigim, majd mikor végzek, elnyomom és csak figyelem őt. Van benne valami megkapó, de nem tudom, mi az, ellenben ugyanúgy el tudnám képzelni, hogy őt rajzoljam le, mint Deont, bár míg Deonról eszembe nem jutna az akt, hát Shinjinél megfontolnám, de nem tudom, miért. Mindegy, ezt jobb lenne elvágni, mielőtt valami hülyeségre jutok, vagy csúszik ki a számon, így csak elmosolyodom és még mindig a férfit figyelve ülök, de már máshol jár az eszem. Bár ami azt illeti nem lennék a helyében ez után a Deonos beszélgetésen. - Akarsz még valamit? – kérdezi meg végül, valszeg érzi, hogy figyelem, vagy valami hasonló.

- Semmit – mondom csendesen. Ezennel én ezt a beszélgetést lezártak tekintem, amit akartam, megtudtam, ennyi. És valahol elégedett vagyok az eredménnyel.

Deon

Visszatérek a konyhába, ahol Asame még mindig az ölében fekvő macsekkel ücsörög. Elmosolyodom, mert kedvem lenne lefényképezni megint őket, ám mivel híján vagyok a gépnek, marad az a lehetőség, hogy a fejemben megörzöm a látványt, mint annyi sok mást. Nyugodt léptekkel odamegyek hozzá, aztán Shabu alá nyúlok, megfogom a mancsait, hogy ne akaszthassa bele Asaméba is, aztán a saját ölembé véve foglalom el a helyét. Szegény cicus kezdi megunni, hogy folyton pakolom, most már igazán morcosan néz rám, én pedig megpróbálom dorombolással levenni a lábáról. Megsértődik válaszul. Újfént igazolódik, hogy őt sem lehet egykönnyen megbékíteni. Nem baj, felőlem mehet is, legalább lovaglólásban ülhetek Asame ölébe és úgy bújhatok hozzá, nem csak így, féloldalasan.

- Miről akartál velem beszélni? - kérdezem meg. Shabu sértettségével nem törődöm, majd elmúlik. Jobban szeret az ölben lenni annál, minthogy megkockáztassa, hogy kipateroljam. Azért persze egy kis dagasztást eszközöl, hogy kényelmessé tegye a fekhelyét, amit apró megugrásokkal és a mancsa megnyomkodásával fogadok. - Nem szabad! - szólok rá megrovóan. Megint sunyja a fülét, nem tetszik neki a hangsúly, de hát ez van, szigor nélkül átveszi az uralmat és az csúnya lenne, ha egy nő, ráadásul egy macskanő uralkodna rajtunk.

- Érdekelne, miért pityeregtél - mondja, mire szégyellősen elmosolyodom. Tudtam, hogy nem fogom tudni előle eltitkolni. Túl jól ismer és nagyon figyel rám.

- Jeremyvel beszélgettünk - kezdem a választ. - Elmondta, hogyan vesztette el a nagy szerelmét és attól totál megborultam. Azt is mondta, szerencsés vagyok, hogy mi itt vagyunk egymásnak és ezt én is nagyon éreztem - vallom be csendesen, aztán átkarolom őt és amennyire Shabutól lehet, szorosabban bújok Asaméhoz. Erősebben ölel magához ő is engem, majd pusztit nyom a fejemre. Nem látom, hogy mosolyog-e, valószínűsítem csupán, ahogy most az én szám is felfelé görbül. Nehéz a maccsusszal az ölemben rendesen Asame vállára feküdni, pedig szeretem ezt csinálni. De Shabut is szeretem magunknál tartani, mert ez a vakarcs valahogy igazán kifejez mindent, ami közöttünk van. Nem tudok

róla, hogy más állatot tarthatna a yakuzája mellett, inkább kocsit, vagy utazást kap, mi viszont ketten dédelgetünk egy prêmes kis élőlényt, vagyis van még hely neki is a szívünkben. És ez tök jó.

- De van más is, ami rosszul érintett, igaz?

- Mire gondolsz? - kérdezem meglepetten.

- Ismerlek, csibe - mondja komolyan. - Látom rajtad, hogy más is bánt.

- Hát... akkor most én nem vágom teljesen ezt... - ismerem be, miközben kicsit elhúzódok Asamétól, hogy egymás szemébe nézhessünk.

- Jeremy nem véletlen van Tatsuki mellett, ahogy te sem véletlen magyaráztál neki dolgokat - kezd bele. - És tudom, hogy bánt, hogy egyre távolabb kerülsz Tatsukitól... - Bele a közepébe. Már elmondtam ezt neki, csak mindig igyekeztem túllépni rajta. Aztán rá kellett jönnöm, hogy nem megy. Leszegem a fejem és megadóan, keserűen felsóhajtok.

- Persze, hogy bánt és az is, hogy nem tudok mit csinálni - ismerem el csendesen. - Próbálok úgy hozzáállni, hogy én csak elcseszni tudom, amit ő most Shinjivel építget, de azért eléggé felkavart, hogy egy olyan srácot talált, mint Jeremy. Mert sokban hasonlítunk egymásra és azok a lehetőségek, amik bennem rejlettek a számára, megvannak Jeremyben is, ráadásul alig két napja, vagy mióta ismerik egymást és még olyasmiket is tálcán nyújt neki Tatsuki, amiket nekem sose kínált fel - vallom be elszoruló szívvel. - Azt gondoltam, pótolhatatlan vagyok, egyedi, különleges... és aztán szembesülhetek vele, hogy nem teljesen. És... azt hiszem... feladtam a küzdelmet ma. - Ahogy ezt kimondom, megint elerednek a könnyeim, mert ez az érzés, hogy elbuktam és feladom, fáj. Nehéz, nyomasztó és szorító. Shabu szőrére potyognak a cseppek, aki meglepetten felnéz rám, de csak megsimogatom a fejét és letöröm a bundájáról. A kezemre szőrszálak tapadnak, és én csak röhögni tudnék magamon, de már az se megy. Lemondani mindenről... ez nagyon pokoli. Nem is az fáj, hogy Jeremyvel hasonlítunk egymásra és hogy valószínűleg pótolni tud engem, azt, amit velem elvesztett Tatsuki, hanem hogy ez már biztossá teszi azt, hogy én... elvesztettem őt. Hogy már semmi sem lehet olyan, mint amilyen volt tavaly késő ősszel és a tél kezdetén. Megnyuvaszt a kín, üvölteni tudnék... De minek? Attól semmi sem változik meg és hangom sincsen hozzá. Még a macska is megérzi, hogy mennyire megváltozik minden bennem, mert négy tappancsra áll az ölemben és csak néz, néz és néz mindent látó sárga szemével. Ha nem nyugszom meg, tudom, hogy mintha a kölyke lennék, hívni fog, apró, kedves cicahanggal szólongat percekben belül, mert a macskák nagyon érzik, mi van egy emberben, ezért hogy ne aggódjon, megsimogatom újra az okos kis fejét, mégis tovább bámul rám.

- Biztos, hogy neked nem akarta felkínálni mindezt? - kérdezi csendesen, magához ölelve újra, hogy megnyugtasson. Rábólintok párszor, hogy így feleljek a kérdésére. - Nem minden csata elvesztése jelenti a háború bukását, Deon - mondja komolyan. Igen, ezt tudom, de... de az ilyen csaták, amikben jobb, ha nem is küzdesz igazából, olyan fájdalmasak és még veszíteni sem könnyebb, sőt. - Különleges

vagy, pótolhatatlan... Elvesztenéd őt ezáltal? Inkább lehetőségek rejlenek a dologban, mintsem veszteségek. Ha mindent meg akarsz szerezni, egy idő után nem fogod tudni kordában tartani a dolgokat.

- Milyen lehetőségek? - kérdezem meg.

- Tatsuki neked szánja Jeremyt. Kapsz egy hűséges kutyát tőle, aki átveheti az ő helyét az alvilágban, ha kellően ügyes és tanulékony. Hiszen ez volt a célod Eijivel is, nem? Tanítványt adni Tatsukinak, hiszen téged elvesztett. Jeremyvel ezt most megkaphatja. Te pedig a kapcsolatot az alvilággal.

- Nem ez az, ami fáj - mondom halvány, de keserű mosollyal. Shabu is úgy csinál, mint Asame, dorombolva és dörgölözve próbálja elmulasztani azt, amit érzek, én pedig kicsit még jobban Asaménak dőlök, a cicust meg magamhoz húzom. Tudom, hogy nem szeretik a macskák az ilyesmit, de ahogy lépked a lábaimon, dagaszt és nem akarok csupa karomnyom lenni. - Nem sajnálom Jeremytől ezt az egészszet, sőt. Inkább az bánt... hogy... - Ezt nem tudom, hogyan magyarázzam el.

- Hogy?

- Nekem már nem mond el dolgokat... nem is igazán akar velem beszélni... Persze, elpoénkodik, leolt, de már... halványul, ami volt... Nem tudom ezt elmondani jól... Elvesztem lassan Tatsukit és mivel Jeremy olyan érző és látó, mint én, ráadásul ott van közvetlenül mellette... - Hát így értem a pótolhatóságot. Hogy már nincs rám szüksége, kizár az életéből.

- Miből gondolod, hogy Jeremyvel esetleg megoszt olyan dolgokat, amiket veled régebben, vagy amiket most nem? Jeremy mondta? Az az igazság, hogy ezt kettőtöknek kell megbeszélni Tatsukival. Találgathatunk is, de választ ő tud neked adni igazán.

- Tatsukival rengetegszer próbáltam beszélgetni, de lepasszolt, vagy megmondta, hogy hagyjam békén, Jeremy beszédéből meg sokkal több jött le a mostani Tatsukiról, mint amennyit nekem mutat. Ennyi.

- Eddig sosem adtál fel semmit ennyire könnyen - mondja komolyan. Könnyen?! Mióta is harcolok?! Négy hónapja tuti, de januárban indult meg alattunk a föld. Ez Asaménak a könnyen feladom kategória?! - Most nem tudom eldönteni, tényleg ennyire nehéz, vagy egyszerűen magad sem akarod.

- Elmész te a picsába! - nyögöm mérgesen és még Shabut is lerakom a földre, aki meglepetten, némileg talán ijedten pislog ránk fel. - Eddig, asszem semmit se adtam fel és ezt sem akarom, de már nincs ötletem, hogyan folytassam! - morgom neki alig hangon, miközben kimászom az öléből. Asame persze nem enged, karjaival a testéhez fog, én pedig annyira azért nem akarok szabadulni, hogy komolyan harcoljak ellene. Némi ellenállást azért tanúsítok, aztán hagyom húzni magam, mert az ölelésében mégiscsak jobb lenni, mint a szobámban a párnába nyomott fejjel.

- El - jelenti ki. - Velem szemben képes vagy így morogni és küzdeni, de kibaszottul nem értem meg, vele szemben miért nem. Ha jól rémlik, pont a makacsságod tetszett meg neki, nem? Akkor? Odamész, bezárod a szalonba és kérdőre vonod. Mi az, amit tehet? Kirak? Annak idején is megpróbálta, nem? Az akkori Deon hova lett? - Nem veszett el, csak egy kicsit átalakult.

- Nem lehet valakit arra kényszeríteni, hogy beszéljen a titkairól, az érzéseiről, a gondjairól - jelentem ki csalódottan. - Nem utasíthatom, hogy valljon színt, mert nem úgy akarom ezt, mint... nem is tudom... Nem így akarom. Akarom, de nem vallatni... Joga van kizárni az életéből, a magánéletéből, és tudom, hogy képes vagyok kényszeríteni valamilyen szinten, de nem akarok ezzel visszaélni. Sosem akarom ilyen célra használni a hűségét, mert ezzel csak mindent elcseszek tényleg. Én azt szeretném, ha neki is fontos lenne, hogy újra olyan legyen, mint korábban volt. Nem akarom, mert akarni ilyesmit egyszerűen képtelenség, akarattal itt semmire sem megyek. Amit meg szeretnék, arról le tudok mondani, akkor is, ha valahol beledöglök. - Pont Asame kérdőjelezi meg, hogy vagyok-e még annyira akaratos és makacs, aki ezt, ha kell, nap mint nap tapasztalja? Ennyire elpuhultam volna? Komoly gondok lehetnek velem, ha már ő sem biztos benne, hogy megvan-e még a régi Deon.

- Nem azt mondtam, hogy vattólámpát dugj a képébe és kínozd halálra, míg ki nem nyög valamit. Annyit mondtam, hogy továbbra is legyél olyan akaratos, mint amilyen mindig is vagy. Ha nem beszél ő, beszélj te. Ha nem akar meghallgatni, tegyél ellene.

- És ha tényleg nem akar beszélni? Ez kölcsönös dolog, Asame - próbálok rávilágítani arra, amit gondolok ezzel az egészzel kapcsolatban. - Ha számára ennyi volt, akkor én hiába akarok akármit... Minden kapcsolathoz két ember kell és ha az egyik kiszáll, a másik megszakadhat, se fog tovább menni a szekér.

- Akkor ezzel is tisztában leszel végül, de amíg csak kerülgeted a forró kását... - Most erre mit mondjak? Asame nyert. Megint. Tatsuki elég gátlástalan ahhoz, hogy az ember szemébe mondja, hogy kész, ennyi, vége, mehet a faszba, de hogy ezt velem szemben is megtenné-e, abban nem vagyok biztos. Végülis valahol igaza is van Asaménak, hiszen ezt sosem kérdeztem meg Tatsukitól, hogy véglegesen elhidegül tőlem és fel is út, le is út, vagy csak átmeneti a mosolyszünet. Hogy miért? Nagyon egyszerű. Mert ha kimondaná, hogy itt a pont helye, már nem lehetne min erőlködni. Nem maradna remény se és akkor igazából fogalmam sincs, hogyan lenne a továbbiakban.

Kimászom Asame öléből, most enged is. Papírzsebkendőt halászok elő a farzsebemből, majd rendbe rakom a képem. Megtörlöm a szemeimet, apró mozdulatokkal eligazítom a szempilláimat, hogy ne maradjanak összetapadva, ilyen módon árulkodva, hogy bögttem, aztán orrot fújok. Összeszedem a bögréket, majd még vetek egy utolsó pillantást a yakuzámra, aztán eltűnök a konyhában. Könnyen beszél csatákról és háborúról, mikor ő nyeri meg sorra egyiket a másik után.

Jeremy

Elgondolkodva nézem még mindig Shinjit, pedig már rég máshol kalandozom fejben. Remélem, Tatsuki jól van, most gondolatban nála járok és szeretném, ha minden rendben menne vele, ha nem lenne gond, és Bakari tudna neki segíteni. Tudom, hogy jobban ragaszkodom hozzá, mint kéne, de nem tehetek róla, ez van. Még jó ideig nem akarok megválni tőle, mert ő adja a lehetőségeimet, amikkel még bőven szeretnék élni is. Mindegy, nem izgatom magam rajta, mert akkor csak rémképeket kezdek el látni, amiket most nem kéne, mert könnyebb nem lesz a dolog tőle, ellenben elgondolkodom azon is, hogy mi lesz a kicsikkel. Én mindent megtennék értük, ez biztos, és ezt Tatsuki is tudja. Oké, meg kell várnom, hogy bemutassa a fiát, meg hát... el kell vele mondatnom, mégis mivel jár mindez, mi lesz velük és hogyan. Persze még ráér. Meg gondolom... bár ez nagyon kívülálló dolog, de velem is fog kezdeni valamit, hogy a nevem eltűnjön, ahogy az övék is. Remy, Jem... Már most megaggatott becenevekkkel és talán nem kéne. de ez boldoggá tesz. Eközben már a semmibe révedek, ugyan Shinji hátát nézem, de már nem látok, ködös a tekintetem és máshol kalandozok. Néha el-elmosolyodom magamban és várom, hogy Deon végezzen. Újabb gondolatok és képek. Anya... Na még vele nem tudom, mi lesz, de majd kitalálom. Meg apa. Hogyan szakadjak el tőle, hogyan ne gyűlöljem azt, amit velem tett? Hogy megalázott és letagadott. Ez nekem túl sok volt és... nem igazán tudom, hogyan lépjek tovább. Vagy Iku. Az a következő lépés lesz, hogy rajta is túljussak, hogy nagy lépéseket tegyek. Vajon ha megkérem Deont, hogy kísérjen el, elengednék velem a temetőbe? Mindenesetre meg fogom próbálni, mert... Mert szükségem van egy támaszra és ő talán megérti, miért. Majd megkérdem. Így révülök magamban egyik helyről a másikra, már az időt sem érzékelem, ebben az állapotban mintha megállt volna.

Deon

Miután leadtam a mosogatnivalót és visszautasítottam az édességet, amit Ayako nekem kínált, kilesek. Asaménak nyoma veszett, Jeremy nem került elő. Szörnyen érzem magam és dühös is vagyok egy kicsit a veszteség miatt, amit megint elszenvedtem Asamétól. Nem könnyű elviselni, hogy lenyom, mégsem akarok igazán harcolni ellene, mert... mert tudom, hogy igaza van és az igazság ellen nem lehet nyerni. Shabut vagy magával vitte, vagy a kis mocsok inkább keresett magának egy nyugis helyett, ahol végre nem zavarják fel az álmából. Tudom őt irigyelni, hiszen arany élete van, kényeztetjük, imádjuk és nem kell olyan magasröptű, hülye dolgokkal törődnie, mint amivel mi, emberek törődünk.

Utam a testőrszoba felé irányozom, aztán rövid kopogás után benézek. Shinji egy pillantást vet rám, Jeremy azonban észre sem vesz, kikerekedett, elhomályosodott szemekkel réved maga elé, amitől halálra rémülök. Berontok a szobába és megrángatom.

- Cseszd meg, jól vagy?! - szólok rá, mikor felfogja, hogy én vagyok és mit csinálok. - Bakker, nagyon pszicho, amit csináltok! - Mindkettő se kép, se hang, csak csinál valamit, amibe tök belemerül, csupán a reflexek maradnak. Ennyire jól sikerült a beszélgetés? Shinji különös srác, de azért nem hiszem, hogy neki sikerült ennyire mélyre taposni Jeremyt, kétlem, hogy bármilyen módon ártana olyannak, aki fontos Tatsukinak vagy akár nekem fontos lehet. Csodálom, hogy ilyen, most is dolgozik valamin, de abban rohadt biztos vagyok, hogy én bekattannék az ő helyében. - Gyere! - szólok rá Jeremyre még mindig egy kicsit hevesen a korábbiak miatt, s kérdés nélkül átvetem a karját a vállamon és magammal húzom. A szobám melletti vendégszobába vezetem, aztán mivel érzem, hogy igazából jól van, eleresztem és otthagynom, hogy a cuccát odahozzam. - Sikerült megbeszélned Shinjivel, amit akartál? - kérdezem, mikor visszaérek, s a táskát, amit a srác hozott, leteszem. - Beülök hozzá egy kicsit, aztán átöltözöm és visszajövök, úgy jó neked? Addig esti rutin, vagy valami hasonló - mondom kicsit ügyetlenül. - Helyezd kényelembe magad. A szekrényben van néhány általános, közepes méretű cucc, ha valamid nem lenne - tájékoztatom. - A szobámba - bökök balra, jelezve, hogy a szomszédos helyiségről van szó - beülhetsz zenét hallgatni, a lejátszót szerintem tudod kezelni, ha megunod, ami szól, meg van néhány rajzeszköz az íróasztalom fiókjában, kiszolgálhatod magad. Ne lepődj meg, ha Shabu betéved, felmehet az ágyra, asztalra, nyugodtan dögönyözd, ha hagyja, mert szereti - mondom halványan elmosolyodva. - Valamit kihagytam? Igazából még nem aludt itt senki, szóval fogalmam sincs, hogy kell jó házigazdának lenni - vallom be őszintén.

131.

Jeremy

Valaki hirtelen ránt rajtam egyet és mire felocsúdom, Deon áll előttem teljesen ledöbbenve. Hopp, nem szóltam neki erről a képességemről. A francba, pedig nem akartam megijeszteni.

- Jól vagyok, csak gondolkodtam – mondom rekedten, sőt, egy vigyorra is futja Deonnak, majd elröhögöm magam. – Semmi pszicho, ez nálam normális – vallom be csendesesen, de hagyom, hogy húzzon magával és helyet foglalok a szomszéd szoba ágyán, és megvárom, míg elhozza a cuccom. - Sikerült minden – mosolyodom el, mikor visszajön, majd megköszönöm a cuccomat. Feltalálom magam, azt hiszem. Úgysem ártana egy zuhany, meg tiszta ruha, így nem gondolkodom a dolgokon, csak bólintok. – Megoldom – mosolygok rá –, menj csak, max beeszem magam a szobádba – kuncogok fel. – És kösz mindent – teszem hozzá. – Sosem voltam vendégségben – teszem hozzá egy fél mosollyal. – Ellenben itt jól érzem magam – vallom be. Nekem ennyi elég és remélem, Deon is megnyugszik.

Mikor távozik, előszedem a dolgaim, meg amit Tatsukitól kaptam, lefejtem a kötést a tetkóról. Picit piros, de nem vészes, majd bekenem és visszakötöm, abból nem lesz gond, így hát tiszta alsóneművel

indulok el fürdeni. Nem kaptam, csak öt percet, ez frusztrál, de gyorsan megmosakszom és már keresek is egy törölközőt magamnak, majd kívülről behajlok és megmosom a hajam is. Igazából a szalonban is ezt tettem volna, de mindegy, most kihasználom az alkalmat. Betekerem a fejem egy törölközőbe, megtörölközöm és felöltözöm, a póló marad csak le. Bekenem a tetkót, majd elmegyek haját szárítani, azt nem árt sosem, mert könnyen megfázom. Befésülöm olyanra, amilyenre szeretem, majd beszárítom és végül összekócolom. Tökéletes. Belevigyorgok a tükörbe, majd bekötöm a rózsám is, nehogy baja essen, majd beváltom az ígéretem és bevetem magam Deon szobájába. Nem kamuzott, Shabu is benn van, az asztalon terpeszkedik, mire elvigyorodom. Közelebb megyek és próbaképpen megérintem, de nem akar elszökni, elviseli a simogatásom, így nem hagyom abba a dolgot, ellenben keresek valami zenét és leülök az asztal mellé. Áthoztam a saját papírom és ceruzám, mivel azokat jobban szeretem, majd leülök és elkezdem lerajzolni a cicát. Nem tudom, miért, csak kedvet kaptam hozzá. Édes állat, néha megsimogatom, amit elfogad, így élvezem is a munkát. Majdcsak befut Deon, nem kell nagyon sietnie.

Deon

Visszamegyek Shinjihez. Újra kopogok, aztán belépdelek, miután becsuktam magam mögött az ajtót. Odamegyek a sráchoz, elvonom őt a munkájától, az egeren tartott kezét megfogom és magam felé fordítom a széssel, majd átölelem a fejét. Szerintem sejtette, hogy a kedvem lent van a béka segge alatt, mikor az előbb bejöttem, de most már biztos lehet benne.

- Mi a baj? - kérdezi meg, miután átkarol.

- Utálok veszíteni – mormolom. - Én is bele tudok fáradni dolgokba... Kicsit lassabban és feladni is sokkal nehezebben tudok valamit, mint az átlag, talán nem is tudom teljesen és tényleg feladni, mert azt mondom, oké, ez van, és mégis esz a penész, hogy de nem lehet ennyi, nem lehet vége... És akkor Asame beletolja a képembe, hogy nem szoktam ilyen könnyen feladni semmit – mondom el bánatosan és egyszerre mérgesen Shinjinek. - De ha valaki nem kér belőlem, arra nem erőszakolom rá magam, basszus! Vagy most én vagyok a hülye? - kérdezem meg.

- Ne legyél olyan biztos benne, hogy nem kér belőled – jelenti ki komolyan a srác. Ezen meglepődöm és eleresztem, hogy a szemébe tudjak nézni.

- Frankón nem értem, mi van most már – ismerem el. - Elmondasz végre valamit? - kérdezem meg elesetten, mert úgy fest, csak én nem látok át immár összefüggéseket, vagy én nem értek meg dolgokat. Shinji aprót sóhajt, aztán cigarettát keres és rágyújt. Kívánom a cigijét, de túl ideges vagyok ahhoz, hogy most dohányozzak, úgyhogy inkább csak fél fenéssel felülök az asztalra.

- Össze van zavarodva – jelenti ki komolyan. - Az elmúlt iksz időben mindent rád épített, erre besétált hozzá egy Jeremy... - mondja kifújva a füstöt. - Kell még tovább magyarázni, vagy kezd összeállni, hogy mi baja Tatsukinak?

- Az elég gyorsan lejött, hogy Jeremyvel le tud cserélni – ismerem be alig hangon. Ezt most kurvára fájt hallani, megint azt a fojtó, szorító, nyomó, fullasztó érzést érzem a mellkasomban és a nyakamban, de megerőltetem magam és kimondom, amik jönnek, különben sosem jutok ezen az egészen tovább. - Mindenre képes, amire én, valszeg többre is, mert nekem például sosem volt lehetőségem hozzászagolni a tetováláshoz – magyarázom tovább -, de nem erről van szó. Bele tudok törődni ebbe, ha meg ez még Jeremynek is jó, akkor még könnyebben is. De Jeremy csak két napja jelent meg az életében, én meg hónapok óta nyüglődöm vele. Kizár az életéből.

- Nem a lecserélésről van szó, Deon. Te is tisztában vagy vele szerintem, mit jelentesz és jelentettél Tatsukinak – mondja, miközben komolyan néz a szemembe. Hát ez az, hogy már itt ez a kibaszott múltidő! - Ennek tudatában értsd meg, miért van összezavarodva. - Persze, én mindent értsek meg, fogadjak el, lássak be, ... Szerintem empatikus és megértő vagyok, normálisan viszonyulok magamhoz képest dolgokhoz, bár az igaz, hogy gyorsan cserélek hangulatot, hamar felkapom a vizet, de akkor is... Bassza meg!

- Szerintem te nem érted, mi az én bajom – mondom meg nyíltan a srácnak. - Ha Jeremyt alkalmasabbnak találja nálam, az nem baj. Elismerem, hogy önző és egoista vagyok, de azért azt én is tudom, hogy mindent én sem tudok kézben tartani, hogy egyszerre nem lehetek két helyen. Nem az érdekel, mit ígért vagy akar adni Jeremynek, mert nekem a felét nem fogja tudni odaadni, csak ezt eddig ő nem látta be, ahogy nekem tűnt. Ez mindegy! - Most már hadonászom is, annyira feszült vagyok és lepattanok az asztról. - Jeremy jó srác és ha jó utódja lehet Tatsukinak, én mindenben támogatom – jelentem ki komolyan. - Én csak azt nem értem, hogy miért tud ő többet Tatsukiról, mint én! - Kezdek megint kibukni, de most a csalódottság, keserűség és megbántottság helyett inkább dühös leszek. Rengetegszer és legalább annyiféle módon próbáltam meg szóra bírni azt a hülye faszt, ám a fal, amit kettőnk közé emel, egyre vastagabb és magasabb. Ez a kibaszott fal az én bajom!

- Az Asame és közte lévő békének te vagy a kulcsa, Deon. - Tudom. Bár az is igaz, hogy miattam akartak igazából harcolni egymással. Nélkülem kerülnék egymást, mint macska és a kutya. - Mégis mit akarsz hallani? Azt, hogy bármikor képes lenne téged megint megdugni, ha túlságosan a közelében vagy? - Ööö... Ezt végülis tudom... Csak nem gondolok rá, mert... mert nem. - Hogy az a marha szeret téged? - Ezt most úgy mondja, mintha még mindig szerelmes lenne belém, pedig azt nem hiszem. - Nem hiszem, hogy Jeremy olyan sokat tudna Tatsukiról, mint amennyit te beleképzelsz ebbe a dologba. Az pedig, hogy utódot talált magának... ha kicsit jobban belegondolsz... mindent rád épített, Deon, mindent. Téged akart örökösének, szerette volna, ha érdekel a tetoválás, de amikor épp lépni akart, te is léptél... tőle meg. - Ez is fáj... mert engem igenis érdekel a tetoválás, csak nem vagyok elég ügyes hozzá. Én sok mindenhez értek, van érzékem egy kicsit mindenhez, de ez nem elég ahhoz, hogy ebben

átvegyem Tatsuki helyét, ezt érzem. - Most szerinted mit jelent az, hogy talált egy örököszt? - kérdezi meg újra.

Gondolkodnom kell. Úgy járkálok a szobában, mint egy ketrecbe zárt állat, ugyanúgy kiutat keresek, de nem találok. Ez a beszélgetés nem arról szól, amit tudni akarok, de az információk, amiket Shinji mond, nem teljesen ismertek a számomra.

- Az nem jelent semmit, hogy meg tudna dugni – szólalok meg. - Bejönnek neki a fiatal, vékony, hosszúhajú, nagyszájú srácok – közlöm. - Már nem néz úgy rám, mint korábban, és ha erről nem vagy meggyőződve, akkor nézd meg a szalon falán gyűlő rajzait! - mondom határozottan Shinjinek.

Hogy is jutottunk mi most ide, hogy veszekszünk? Mert mindketten ingerültek vagyunk és tök támadóan viselkedünk egymással. Basszus, Shin a barátom! Miért viselkedek ilyen hülyén vele? És ő miért kezel úgy, mintha ellene lennék Tatsukinak?

- Haragszol rám? - kérdezem meg csendesen. - Úgy értem... igazából minden... teljesen másképp alakult volna, ha még azelőtt felismerem, hogy Tatsuki mit érez irántam, hogy összefutok Asamével. - Naoto még élne valószínűleg és Shinji ott lenne, ahol korábban volt, nem lennénk barátok, nem is ismernénk valószínűleg egymást, Asame még mindig az a rideg és kemény yakuza lenne, Tatsukival viszont mi... Nem merem kijelenteni, hogy jól meglennénk, mert nem tudom elképzelni sem, milyen lenne vele, milyen lenne a párjának lenni. Szeretne és elkényeztetne, mint Asame, ebben biztos vagyok, sokat röhögnénk és szívóznánk egymással, de... Nem tudom, Tatsuki képes lett volna-e... Képes lett volna, csak nem úgy... Fenébe, az én emberem Asame, és ezen nincs mit gondolkodni!

Testőröm eloltja a cigijét, majd feláll és magához ölel engem. Én is átkarolom, de az egész nem tart sokáig, s végül Shinji elém térdel és a szemembe néz. Megáll bennem az ütő. Az egy dolog, hogy Asame ezt csinálja, neki sem volt könnyű elfogadni, megszokni meg aztán végképp nem, de Shintől... - Tisztában vagyok veled, mi van a falán - jelenti ki komolyan -, de ettől még azzal is, hogy még mindig sokat jelentesz neki, Deon - mondja őszintén. - Nem haragszom rád, egyáltalán nem. Valószínűleg ennek így kellett történnie, csak hagyd, hogy feldolgozza a helyzetet. Nem láttam még annyira összezavarodva, mint akkor, mikor ma délután elmentem hozzá.

- Aggódom, Shinji – vallom be, miközben én is letérdelek, hogy egy szintben legyünk, mert nem szeretem ezt az alá-fölérendeltséget, ami kettőnk közt van, kihangsúlyozni meg aztán pláne nem. Shin a barátom, akkor is, ha épp nem értünk egyet, veszekszünk, vagy meg kell védenie. - Bakarit mellém adni kurva nagy hülyeség volt, mert mindigis együtt voltak, kiegészítik egymást és Tatsuki nélküle egyre nagyobb hülyeségeket csinál, ráadásul köztük is nő a feszültség. Jó, persze értem, miért Bakarit adta mellém, meg minden, de akkor sem tartom szükségesnek magam mellett tartani – teszem hozzá,

mielőtt a srác nekiáll megmagyarázni, miért tett így Tatsuki. - Attól függően, hogy ki milyen hírekkel és legfőképpen hogyan kerül elő a mai akcióból, visszaadom neki a kutyáját, hiszen megtárgyaltam Bakarival, hogy tulajdonképpen ő még most is Tatsukihoz hűséges, és csak azért van mellettem, mert ezt várja el tőle a gazdája – magyarázom el komolyan. - Viszont akkor meg abból lesz hiszti, hogy mellém kell még egy testőr, méghozzá egy alvilági, ami meg nem megoldható. Rohadt sok mindenben gondolkodom, mindig próbálok egy lépéssel előrébb járni és kicsit sem könnyíti meg a helyzetemet, hogy kertetek mindketten – mondom meg kerekén az igazat. - Ha azt kérdezem, hogy van, nem az érdekel, megéli-e a holnapot, mert akkor rohadtul lecsúsztam mindenről, már tehetetlen leszek, hanem az apróságok, amikből következtetéseket tudok levonni. Most például kurvára érzem, hogy Anait és Kanét is utána kéne küldenem, csak vágom, hogy itt fog dühöngeni, hogy mégis milyen alapon vétőzöm meg a döntését. Azon az alapon, hogy a házban egyedül Shabu és Jeremy nem tud harcba szállni, basszus! - bukik ki belőlem a tehetetlenség miatt. Testőröm halványan elmosolyodik.

- Nem csak te aggódsz, de mindketten tisztában vagyunk azzal, hogy Tatsuki is van annyira makacs, hogy ne engedjen az elképzeléseiből. Hozhatunk fel mindketten kurva jó indokokat, de elég nehéz lebeszélni bármiről. - Ajj, basszus, nem hiszem el, hogy megzápult volna az agya, hogy még az észérvekre se legyen hajlandó hallgatni! - Hogy van? Pocsékul és nem a sérülése miatt, hanem azért, amit elmondtam. Azzal, ha megteszi Jeremyt örökösének... elárul téged - mondja ki végül.

- De ha leülnénk megbeszélni ezt, mindjárt kiderülne, hogy nem fogok felrobbanni emiatt – sóhajtom. - Nem árul el, hiszen te mondtad, hogy nekem akarja kiképezni Jeremyt. Nem azért tanítja majd ki, hogy ellenségek legyünk és leöljük egymást, vagyis nem fog elárulni, ha az örökösének megteszi – magyarázom. - Amúgy is bírjuk egymás fejét Jeremyvel és lepacsiztuk a dolgot – teszem hozzá. - Neki nem kell az én helyem semmiben, nekem nem kell az ő helye, mert itt megvan a sajátom. - Felállok a földről, Shinji ruháját megfogva húzom őt is egy kicsit, aztán levetem magam a kanapéra, így jelezve neki, hogy egymás mellett ülve kényelmesebb lenne dumálni, mint egymással szemben térdelve. Elmosolyodik, majd leül mellém.

- A legegyszerűbb akkor, ha ezt vele is közlöd. Elviszlek hozzá valamelyik nap - ajánlja fel. Hitetlen felnevetéssel szétnyúlok a kanapén.

- Te figyelj...! - mondom neki. Nyilvánvalóan nem az odajutással van gondom, vezetni én is tudok, bár kocsim még nincs, de elviszem valamelyiket a garázsból, vagy bringával és tömegközlekedéssel megyek. - Ezt a beszélgetést nem hiszem, hogy nekem kéne nyitnom egyébként. Persze nyilván oda fogok állni elé, hogy kicsit a fejéhez kaphatna végre, hogy oké, kicsit talán változtam, de attól még mindig Deon vagyok, attól függetlenül, hogy marha hülyén fog festeni, hiszen erről én honnan tudhatok... - magyarázom. - Csak emiatt van Tatsuki összezavarodva?

Shinji elmosolyodik, aztán megint rágyújt. Nem szeretem, hogy a körülöttem lévő szinte mindegyike sűrűn füstöl, ellenben kifejezetten szeretem elcsaklizni tőlük a cigijüket, úgyhogy az első slukk után elveszem a sráctól a szálat és beleszívok.

- Ez már nem fog sem osztani, sem szorozni, hogy honnan tudsz róla – mondja, miközben kifújja a füstöt. Én is kifújom a slukkomét, s visszaadom Shinjinek a szálat. - Részben. Részben kettőnkkel kapcsolatban sem jut dűlőre... illetve ez sem igaz, mert egyértelműek a rajzok, a kulcs. - Kulcs?! Ennek hallatán elvigyorodom. - Valahol mégsem tudja hova tenni még mindig, úgy veszem észre. - Nem bírom ki, annyira felvillanyoz az öröm, hogy át kell karolnom őt. Egy picit így maradok, aztán eleresztem Shinjit és örülök tovább szépen csendben magamban, mert kulcsot kapni Tatsukitól óriási dolog.

- A neked tett gesztusai nem teljesen erről árulkodnak – jegyzem meg csendesén.

- Ezzel tisztában vagyok magam is. Igazából azt sem tudja megérteni, miért ragaszkodunk hozzá ennyire mindhárman. De az előbb elmondottak miatt van inkább összezavarodva. - Hosszan hümmögök és megpiszkálom a hajam. Furcsa, hogy most nem olyan hosszú, mint volt, talán hiányzik a súlya is egy kicsit, mert most könnyebb egy kicsit a fejem, de az, ami a tükörben fogadott, nagyon tetszett, úgyhogy cseppet sem sajnálom a fodrászolat.

- Ezt évek óta nem tudom megmagyarázni neki – vallom be. - Neki az, hogy szeretem, nem jelentett semmit, azt kérdezte tőlem, amikor először mondtam meg neki, hogy miért. De aztán visszaüthetett a dolog, hogy oké, én ilyen hibbant vagyok, de hogy ő is...? Szóval ez neki tényleg elég kemény meccs, ha tényleg ez a gondja. Én viszont nem hiszem. Jeremy totál odavan érte, ami nem hiszem, hogy véletlen lenne. Jó, a srác tényleg tök lelkes mindenért, ami tetszik neki, vagy ami jó, deee... Igazából rohadtul a sötétben tapogatózom, mert Tatsuki kizár az életéből engem – ismerem el végül.

- Jeremy valószínűleg másért is odalett volna, aki hirtelen ugyanazt találja elé, mint Tatsuki. És igen, ez az, amit megintcsak nem ért. Megdugta, mert meg akarta dugni. Semmit még csak ígérni sem ígért neki, azon kívül, hogy tanítja. A kölyök azonban mégis ragaszkodik hozzá, és ezt nem tudja hova tenni.

- Nem tudom, Shinji... még azt sem tudom mondani, hogy Tatsuki nem érti, mit jelent, amikor egy reménytelennek reményt ad, hiszen ezt az utat nem először járja meg. Mert a tanulás egyenlő a reménnyel, azt meg nyilván kiszedte Jeremyből, hogy három tesója van és ennyi, semmi más – mondom elgondolkodva. - De azért azt osztjuk, hogy ez az odalevés egyikünk részéről sem ennyi, ugye? Engem például lenyűgöz a könyörtelenség és a nyersség, amivel rendelkezik. - Lehet, hogy groteszk, de ez az igazság.

- Nem hiszem, hogy nagyon faggatnia kellett - árulja el halvány mosollyal. - Jeremy sem az a hallgatag típus – mondja, majd felsóhajt és eloltja a cigit. - Természetesen. Engem sem azért vonzott, mert más nem tudott volna ilyen módon megkefélni. Főleg, hogy senkinek nem is hagytam volna - mondja

komolyan. Hupsz...! Témán vagyunk. Oké, valamilyen szinten ezt akartam, csak a vizuális fantázia bekapcsol és hát... nem vagyok biztos benne, hogy jó az nekem vagy nekünk, ha elképzelem őket szex közben. - De még csak nem is azért vagyok vele, mert megvéd Kitamurától, ha arról van szó. - Egyértelmű, basszus! Nem is feltételezek ilyesmit. Shin tökös srác, nem kell félteni. - Nem ezért vonzódok hozzá, de ahogy neki sem, úgy jelenleg neked sem tudok rá értelmes magyarázatot adni - vonja meg vállát.

- Szerintem Tatsuki vonzó – jelentem be komolyan. - Minden szempontból – teszem hozzá. Nem igazán szoktam megmondani az ilyesmit, még Asaménak sem beszélek arról, ki jön be, kiből mi tetszik.

- Egy tény, de ennél többről van szó... Valószínűleg ugyanúgy vonz a nyersége, mint ahogy téged is lenyűgöz ez benne.

- Tatsuki nem csomagol, csúsztat, vagy kertetel, megmondja a frankót. Nem törődik azzal, hogy megbánt-e, mert ha megbántódsz, az a te bajod, így áll hozzá. Egyszerű, átlátható, mégis rejtélyes és hihetetlenül összetett - magyarázom elmerengve. - Nem hatja meg semmi, ha nem akar meghatódni, nem enged abból, amit el akar érni és leszarja, mit kockáztat, inkább csak annál erősebben akar valamit, minél nagyobb rizikóval jár. Néha gondolkodtam, hogy adrenalinfüggő, de akkor nem biztos, hogy azt csinálná, amit, hanem mitemén, autókázna, vagy valami hasonló. De ez túl lightos Tatsukinak és túl átlagos is. - Egyszer csak Shinji felém nyúl, a szemem sarkából látom és megpróbálná összeborzolni a hajam, de elkapom a kezét. Mosolyog, s nem tudom most, hogy azon-e, hogy nem engedem magam így megsimogatni, vagy az elmondottakon, annak viszont örülök, hogy sikerül újra és újra mosolyt csalnom az arcára. A hajam összeborzolása Asame kiváltsága, nem beszélve arról, hogy ha úgy sikerül ezt megejteni, akkor totál felizgat és hát ezt nem igazán akarom bevállalni a rosszfiúmon kívül mással.

- Ennyi - közli még mindig mosolyogva. Kicsit közelebb húzódok a sráchoz és nekidőlök.

- Abból, amit mondtál arról, hogy nem tudod, miért vonzódsz hozzá, nekem az jött le, hogy igazából te sem tudod jobban elrendezni ezt a kapcsolatot magadban, mint Tatsuki - mondom csendesen.

- A lényegen akkor sem változtat valószínűleg. Jó így, ahogy van az egész - jelenti ki, bár nem olyan határozottan, mint amilyen határozottan azt szeretné. Apró mosolyra húzom a szám és meglökdösöm.

- Hogy lenne igazán jó? - kérdezem meg óvatosan és rápillantok a sráca.

- Ha tudnám a választ, kölyök, már Tatsukival megvitattam volna ezt délután.

- Ezek szerint jó, de nem eléggé? - kérdezek rá nyíltan.

- Pszichológiát mikor kezdtek el tanítani neked? - kérdezi meg elmosolyodva. Úgy csinállok, mintha komolyan elgondolkodnék ezen a kérdésen, miközben pontosan tudom a választ. Remélem, nem így akar lepasszolni, mert nem biztos, hogy hagyom magam. Sőt... annyira örülök, hogy végre hajlandó mondani valamit! Bármit, akármit, én mindent meghallgatok, mert a legkisebb morzsa is annyira jó, hogy van... mert azt jelzi, hogy talán Tatsuki valóban kezdi megtalálni a boldogságot és Shinji is. Nekem ez nagyon fontos. - Mindketten, legalábbis a magam nevében kijelenthettem biztosan, hogy többet akarunk a másiktól, de hogy mi ez a több... Ugyanakkor egyikünk sem akarja megkötni a másikat. Én nem tudom őt, ő pedig ugyanúgy nem tudna, ha így döntenék.

- Érdekes... - mondom elgondolkodó hangon. Többet? Elég sokat vannak együtt, nyilván nincs gondjuk az ágyban és el tudják ütni az időt is valahogy... Akkor mi lehet ennél több? Aztán bekattan. Annyira egyértelmű, hogy ennél már csak a pont lehetne az talán. - Arra vágysz, hogy szeressen? - teszem fel a kérdést kissé átszellemülten.

- Talán - válaszolja, aztán feláll mellőlem, hogy kávéét csináljon, majd ablakot nyit és rágyújt.

- És te...? Mit érzel iránta?

- Azt hittem, egyértelmű a válasz, dr. Freud - felel felülve az ablakpárkányra és belekortyol a kávéba elmosolyodva. Én is elmosolyodom. Nem is, inkább elvigyorgom és hosszában elfekszem a kanapén. Tehát szereti és igenis azt szeretné, ha ez kölcsönös lenne. Shinnek meg tudnia kell, hogy én mindent megteszek, amit lehet azért, hogy együtt lehessenek.

- Tudod... amikor én is ott vagyok, nem igazán látok rajtatok semmit... csak abból tudok kiindulni, amilyennek megismertelek titeket és a jelekből, amiket el tudok csípni. Apróságokból, amik jelezhetnek, de féltő, hogy csak én látok beléjük valamit, ami nincs, csak örülnék neki, ha lenne - magyarázom, miközben kényelembe helyezem magam. - Valahol az elejétől fogva érzem, hogy ez kettőtök közt nem akármi, de biztos csak Tatsuki születésnapján lettem benne. És azóta egyre csak távolabb kerül tőlem... Már nagyon keveset látok belőle a fal miatt, amit közénk emel - vallom be. - Például abból a békéből köztetek, amiről Jeremy beszélt, én nem érzek semmit... És az sem lehet véletlen, hogy megnyugodott a jelenlétedben...

- Egyikünk sem az a típus, aki kiteszi az ablakba az érzéseit. Valljuk be, Jeremynek ebben a két napban volt lehetősége belelátni dolgokba, és nem azért, mert előtte bármit nyíltan csinálnánk, ami kettőnkre tartozik. Jókor volt jó helyen...

- Mi sem tesszük ki Asaméval az ablakba az érzéseinket, mégis ordít rólunk minden - mondom. - Vannak nagyon necces szituk, amikor úgy alakul, hogy valakinek sikerül belelátnia jobban a kapcsolatunkba - magyarázok tovább és most érzem, hogy fülig vörösödöm -, meg azért a jelei is megvannak rendesen, de... nem mindig. Rajtatok viszont semmi, ha nem kérnél kimenőt időnként és

nem tudnám, hogy hova mész, csak abból indulhatnék ki, amit látok, akkor sosem mondanám meg, hogy annál több van köztetek, minthogy ismeritek egymást.

- Mindketten túlságosan megszoktuk már, hogy elrejtünk dolgokat mások szeme előtt, talán ez az oka, hogy nem látod rajtunk.

- De ezzel egymást is csapdába ejtitek, ugye? - kérdezek rá csendesen.

- Valószínűleg.

- Egyébként szerintem rendben van, hogy nem látszik rajtatok semmi, mert Tatsuki korábban elmondta, hogy azért sem alakítanak ki az alvilágiak érzelmi kapcsolatokat, hogy ne lehessen őket semmilyen módon befolyásolni... és te ugyanolyan lehetsz neki, mint én Asaménak... és fordítva.

- Éppen ezért volt kurva nagy baszd meg, hogy Taraon feljött a lakására. - Kikerekednek a szemeim a megdöbbenéstől és fel is ülök a kanapén. Idegesség rohan meg és kiráz a hideg is.

- Akkor valaki figyelni Tatsukit - állapítom meg komoly képpel. - A lakása hollétéről rajtunk kívül csak Bakari tud még, mi négyen meg sosem adnánk ki egymást.

- Vagy maga Taraon figyelte, akár őt, akár engem, bármennyire is körültekintően jártunk el. A lényegen annyit változtat, hogy ha előbbi a helyzet, nem csak Taraontól kell tartanunk, ha utóbbi, az sem jobb, mert csak a hülye nem vágta le, hogy nem egy egyszerű szajha van éppen vele a lakásán.

- Ezt feltétlen ki kell deríteni, mert nagyon nem mindegy, hogy csak vele van dolgunk, vagy másokkal is - jelentem ki komolyan. - Valami készül az alvilágban, amiről Tatsuki sumákol, úgy gondolom.

- Vagy egyszerűen ő maga sem tudja és ezért ment el ma szimatolni is.

- Na az rohadt ciki lenne, ha Tatsuki se tudna sokkal többet nálunk! Az a dolga, hogy figyeljen!

- Egyelőre okosabbak csak akkor leszünk, ha visszajön.

- Sajnos - értek egyet, azzal visszafekszem. Nem tudok megnyugodni, de attól semmi sem lesz jobb, ha idegeskedek, úgyhogy inkább megpróbálok lelazulni. - Egyébként mi a véleményed Jeremyről? - kérdezem meg, hogy tereljem a témát. Érdekel a válasza, s remélem, nem ráz le két szóval, hanem kifejt ezt-azt, mert adok a véleményére.

- Használható alapanyag. A lelkesedésével nincs gond, akar is tanulni, ilyen szempontból nem lesz vele gondja Tatsukinak. Érzelmileg elég labilis, ami persze orvosolható és változni is fog minden bizonnyal, de ott keményen megdolgoztatja majd Tatsukit. Mindenesetre elég világosan megmondtuk neki

mindketten, hogy ha nem képes kezelni bizonyos helyzeteket, akkor felesleges az egész felhajtás - mondja komolyan. - Nem tudom, mennyit tudsz arról az éjszakáról, mikor kiborult.

- Gondolom, ő is kintről került be, vagyis neki ez az egész eléggé... talán ijesztő. Nem tudom, Shinji, amikor Asaméhoz kerültem, én rohadt sokáig azt hittem, ez egy kamu, és vártam, mikor unja meg és mondja el, hogy oké, kölyök, jó voltál, mert nem szartad össze magad, aztán lelőtt embereket a szemem láttára az én hülyeségem miatt, és akkor már nem tudtam azt mondani, hogy ez vicc vagy vicces lenne. Addig lazán Asame képébe röhögtem, bármit mondott, Jeremy ráadásul a saját bátyját ölte meg, még csak nem is a saját életével játszott. Ez kibaszottul kemény próba, pláne fél nap után - mondom meg őszintén. - Egyébként csak azt tudom, hogy kibukott és őrzöngött.

- Ezzel nincs is gond - feleli és kibámul az ablakon. - A cérna Tatsukinál ott szakadt el, mikor megpróbált magában kárt tenni. Senkinek nem könnyű egy ilyen, ezzel magam is tisztában vagyok - mondja még mindig mereven bámulva egy pontot a távolban. - Nekem sem volt az, pedig engem végképp nem kötött Kitarohoz semmi. De merőben más az, amikor dühöngsz és merőben más az, amit Jeremy csinált. Ha ezt nem tudja megváltoztatni, akkor minden a tanításával töltött idő felesleges. Nem félek attól, hogy ezt nem fogta fel. Értelmes kölyök és tehetségesen rajzol. Egyelőre azt mondom, hogy van benne lehetőség, hogy remek kutya legyen, ha képes legyőzni önmagát és kontrollálni a kirohanásait. Tudod, hogy nem mutat nekem újat, ha dührohámot kap, de akkor este elgondolkodtam azon, hogy ezt most kéne rövidre zárni, mielőtt kibaszott nagy szarba kever minket. Hogy mennyire hatott Tatsuki fenyegetése? Idővel kiderül...

Shinjit sokszor láttam már ilyennek... Mindig késztetést érzek rá, hogy odamenjek hozzá és átöleljem, csak nem akarok mindig a nyakában lógni, mint valami szerelmes cica. Magányosnak tűnik. Valahol elveszettnek és egyben elérhetetlennek. Talán Jeremy is valami hasonlót látott rajta, amikor azt mondta, kiismerhetetlen, ami miatt nem tudja, hányadán áll vele. Néha én is érzem úgy, hogy nem igazodom el Shinjin, miközben úgy érzem, már elég jól ismerem, de mindig eszembe jut, hogy ez azért van, mert hagyja. Engedi, hogy megismerjem, hogy lássam az érzelmeit, mert bízik bennem és merem remélni, hogy szeret is. Én nagyon szeretem őt és ezt nyilván tudja, hiszen sosem titkolom el az ilyesmit. Tökéletes ellentétei vagyunk ilyen szempontból egymásnak, ő nem mutatja ki olyan könnyen az érzelmeit, míg nekem nehezemre esik eltitkolni azokat. Most is, ahogy nézem őt, az, amiről beszélgetünk, annyira semmiségnek és feleslegesnek tűnik annak fényében, hogy már megint olyan távolinak és elhagyatottnak látom. Legszívesebben azt kérdezném meg tőle: "Jó itt neked?", mintha madár volna, amelyiket én zártam kalitkába és az önzőségem miatt kellene rabságban senyvednie. Pedig úgy gondolom, jó helye van itt, hiszen Ryyuichi úgy tekint rá, mintha a fia lenne, én igaz barátomnak tartom, megvan mindene, amire szüksége van és még különlegességeket is kap, amit a többi testőr nem. Ilyen a versenyzés és a kocsis, a szabadság, hogy Tatsukihoz menjen és egyfajta védelem, amit ösztönösen biztosítok a számára. Idősebb nálam és mégis ezekben a pillanatokban gondoskodni szeretnék róla, csak nem tudom, hogyan kellene. Megkérdezném tőle: "Mire van még szükséged?", és valószínűleg, ha tudná is a választ, sem mondana semmit.

- Bármire képes - jelentem ki egyszerűen. - Szüksége van némi segítségre, arra, hogy higgyenek és bízzanak benne, azokra a lehetőségekre, amiket Tatsuki biztosíthat a számára és ő is ugyanúgy megerősödik majd, mint én - mondom ezt már komolyabban. - Én is voltam önvészélyes, Tatsukinak úgy kellett lefognia nem egyszer, úgyhogy túl lehet lenni ezen is. Sőt, elég sokáig jele sem volt annak, hogy amiket tanított nekem, azokat megtanultam, vagy tudom használni. A beültetéseimre konkrétan nem emlékeztem, aztán egyszer csak ott volt a fejemben, hogy ha most csettintek jó ütemben hármat, legyőzhetetlen leszek Bakari számára, meg ilyenek. Nem minden munka hozza meg azonnal az eredményeit, szóval egyelőre Jeremynek legfőképpen időre van szerintem szüksége. Fel fogja dolgozni a változásokat, de ahogy nekem sem ment könnyen, úgy neki se fog. Lesznek még kiborulásai, még akkor is, ha azokat bőszen eltitkolja, mert sok minden fáj neki, amit letemet a mélyre, hogy ne érezze. Én is így voltam... rengeteget sírtam az elején és nem csak azért, mert összezavarodtam, hanem mert féltem, vagy az olyan egyszerű dolgok is, mint egy ölelés, pokolian fájtak - mondom csendesen. - Csak én tudtam sírni... Jeremy nem biztos, hogy fog tudni.

- Nem az a kérdés, hogy fel fogja tudni dolgozni vagy sem. Egyetérték veled abban, hogy menni fog neki idővel. A kulcsszó az időn van. Tatsuki is tisztában van vele, hogy nem ez volt az utolsó ilyen menete Jeremyvel. Az érzelmek nem az én asztalom - jegyzi meg elmosolyodva és most már rám pillantva. - Alkalmas lesz arra, amire Tatsuki szánja, még ha keményen meg kell majd dolgoznia a kölyökkel. Mindemellett Jeremy pont azért ragaszkodik Tatsukihoz, mert végre valaki hisz benne és lát benne valamit. Csak Tatsuki meg pont ezt nem érti, vagy egyszerűen nem akarja észrevenni és megérteni, hogy az, amit Jeremy elé tett, mit jelent a kölyöknek. Szóval ha engem kérdezel, méltó utód lehet belőle, és hűséges kutya.

- Jó munkához idő kell - mondom ki őszintén. - És Tatsuki már nincs egyedül, ezt pedig tudatosítani kell benne, mert még nem érzi ennek a súlyát és könnyedségét - jelentem ki halvány mosollyal. - Velem rohadt sokat küzdött minden értelemben, látott kis híján meghalni, kómába esni, örvöngeni, hisztizni, szóval alapvetően már mindent tud, ráadásul segítsége is csak annyi volt, hogy néha Bakari elintézte neki kisebb dolgokat. De most már mindenki tudja értékelni az együtt fogalmát, számíthatunk egymásra és ez nagyon fontos. Nem kell mindent egyedül csinálnia, én szívesen segítek és fogok is. Jeremy megnyílt nekem, velem talán tud sírni is, mert én kurvára bögttem, mikor mesélt magáról - ismerem be. - Nekem nem volt senki, aki utat taposson előttem, ahogy Tatsuki előtt sem, mindent magunk építettünk fel olyanra, amilyenre és aztán jött nekem Asame, Tatsukinak meg te, s elkezdtétek helyre rakni, amiket mi nem jól csináltunk és viszont. Változtatunk egymáson, javítjuk a másikat és mivel mi ezt már egy ideje csináljuk, az újakat sokkal könnyebb tanítani. Kitapasztaltunk dolgokat és most alkalmazzuk - magyarázom komolyan. - Eiji is jó srác volt, pedig ahogy átcseszte a fejem, vagy kihasználta, hogy bízom benne, rohadtul megbillent bennem, hogy inkább hagyni kéne a francba. Most viszont újabb fontos dolgot tudok levonni tanulságként... nem szabad egyetlen embernek istápolnia egy újoncot, ha nem akarja magába bolondítani. Ezért Tatsuki ne is akarjon egyedül dolgozni, mert Jeremy már most odavan érte és ez később ugyanúgy visszaüthet, ahogy Eijivel is. Meg hát senkinek nem hiányzik egy egyoldalú szerelem...

- Eiji jó választás volt. Kibaszott jó kutya lehetett volna, ha nem bassza el és az irántad érzett rajongása és szerelme miatt nem fordul azok ellen, akik számodra fontosak. - Elszorul a torkom, de bölintok párat, hiszen Shinjinek igaza van és ezt mind tudjuk, ahogy azt is, hogy nem volt más helyes döntés, csak ez. Túl sokat tudott, túl elszánt volt és nem érte volna be mással, csak ha őt választom, én viszont már rég Asame mellett tettem le a voksom és ezen nem is fogok egykönnyen változtatni. - Mindazonáltal biztos vagyok abban, hogy Tatsuki is tisztában van azzal, hogy egy újabb egyoldalú szerelemmel senki sem járna jól. Hiszen ő is tapasztalta a saját bőrén - mondja komolyan. Leszegem a fejem és egy mély sóhajjal újabbakat bölintok. Visszatekintve annyira egyértelmű, hogy szerelmes volt belém, én viszont egyáltalán nem voltam fogékony az ilyesmire. Asame érte el valahogy, hogy mélységeim és magasságaim legyenek, hogy többé váljak annál, mint aki voltam, s már azt is tudom, neki miért sikerült, Tatsukinak pedig miért nem. Asame előttem már volt szerelmes, tehát volt némi tapasztalata arról, milyen szárnyalni, mit jelent a boldogság, míg Tatsukinak már én is egyfajta csoda és katasztrófa voltam, számára én testesítettem meg a mélységet és a magasságot, hiszen benne szemernyi érzelem nem maradt, miután megölte az anyját.

Felkelek a kanapéról. Elég sok időt töltöttem el itt, amit kicsit sem bánok, csak nem tudom, Jeremy addig elunta-e az életét. Ugyanakkor Asamével is olyan furcsán zártuk le a beszélgetést... Szeretnék egyszerűen csak odamenni hozzá, csendben odabújni mellé és hagyni, hogy minden rendbe jöjjön, ugyanakkor itt van a mellkasomban az a hülye érzés, a legyőzöttség keserúsége. Nem akarom, hogy hagyjon nyerni, mert az nem igazi, sőt, a szánalom vagy a sajnálat sokkal rosszabb lenne, hanem csak annyit, hogy ne tiporjon bele a földbe.

- Vigyázok Jeremyre. Próbálom kioldani belőle, amit lehet - ígérem meg csendesen, aztán felnézek Shinjire.

- Percig nem kételkedtem ebben - mosolyodik el.

- Akkor jó. Te... rendben vagy? - kérdezem meg, mielőtt mennék.

- Rendben - feleli röviden.

- Biztos? Nem szokásod be se lesni hozzám - mondom neki, hátha mégis van valami, amit csak némi nógatással lehet kiszedni belőle.

- Semmi gond nincs, kölyök - mondja őszintén. - Végig kellett gondolnom néhány dolgot, amit Tatsukival beszélünk, és az sem dob fel, hogy bordatöréssel jätssza a faszagyereket, de felnőtt ember.

- Utána küldtem Bakarit, amint sikerült Jeremyből kihúznom valamit az állapotáról - jelentem be, hátha kicsit meg tudom nyugtatni Shin aggodalmát. - Amúgy... mindig kölyöknek fogsz hívni? - kérdezem

meg halványan elmosolyodva. Elég mókás, ha az ember barátja nevez kölyöknek, főleg úgy, hogy azért annyira nem sok köztünk a korkülönbség. Nyolc év... Na jó, nem is annyira kevés. Tiszta vicc, de Jeremy az első, akivel közelebbi kapcsolatba kerültem és koromkörüli. Még Kazu is nyolc évvel idősebb nálam!

- Ígérem, ha húsz lesz, felhagyok vele - neveti el magát. Erre már elvgyorodom.

- Aztán majd ráfogod a szokás hatalmára - heccelelem.

- Természetesen. A legjobb ürügy. - Hát persze... Marad a mosoly az arcomon, s odaballagok Shinjihez, aztán átkarolom. Sokat jelent nekem, hogy kimutatja az érzéseit előttem, hogy képes őszintén beszélni és megnyílni, s az, hogy megbízik bennem. Szeretem átölelni és egy kicsit olyan, mintha a bátyám lenne, a beszélgetéseink és a kapcsolatunk is szerintem olyan jellegű, bár ezt biztosan talán csak akkor tudnám, ha lenne bátyám. Mindegy, Shin olyan, mintha az lenne.

- Jó éjt - búcsúzom tőle halkan, majd eleresztem és kísétálok a testőri szobából. A sajátom felé veszem az irányt, aztán a homlokomat dörgölve belépek.

132.

Jeremy

Mindig mielőtt igazán elmerülnék a munkában, kinyúlok és megsimogatom a macseszt. Nem akarok megint zombivá válni, mert Deon valszeg kitérne a hitéből, ha produkálnék még egy ilyen se lát, se hall dolgot. Nálam ez megszokott, bezárkózom magamba, mert úgy könnyebb feldolgozni a dolgokat, de lehet, hogy nem ez a leghelyesebb megoldás. Nem tudom, de nekem nem megy másképpen.

Shabu nagyon kis attraktív cica, mikor rájön... Rájön? Egy macska rá tud jönni? Mindegy, tételezzük fel, hogy rájön, hogy mit csinállok, egész nyugton marad és egész tűrhető modell lesz belőle. Édes kis dög, meg kell hagyni, ráadásul nekem kifejezetten jólesik, hogy hagyja magát megsimogatni és nem akar menekülni előlem. Rajzolás közben nem szoktam gondolkodni, de most megteszem, legalább tényleg nem merülök mélyre, mert munka közben nem szoktam agyalni, agyalás közben meg dolgozni, így a zombi állapotot el is vágom. Jó most így csendben, valahol még kellemes is a dolog, meg tudnám szokni, az biztos, és azt is, hogy Deon a közelben van, mert... Mert akárhogy is nézem, már most valami barátféleként tekintek rá. Az, ahogy sírt, mikor Ikuról beszéltem, nekem hozott valamiféle megkönnyebbülést. Ráadásul... sosem volt senki, akivel beszélhettem volna a dolgokról. Barátok? Akik voltak, elfordultak, mikor apu elment. Naná, mert egy fél család, ráadásul így, nem jelentett semmi jót a környéken. Anya nem ismerte a szokásokat, így hamar elvágta a lehetőségeinket, legalábbis az enyémekeket tuti. Meg hát egy idő után már nem is mertek közeledni hozzám, azaz inkább lenéztek és

undorodtak tőlem, hiszen komoly jelei voltak annak, amit Lucas tett velem. Nincs mit szépíteni, ha tesire öltöztünk, mindig próbáltam elbújni, de kigúnyoltak és bántottak mindig, pedig fogalmuk sem volt semmiről, ahogy azt sem tudták, hogy ez mennyire tud fájni. Így hát a barát szóba se jöhetett, voltak haverok mindig, akiknek segítségre volt szükségük, de akiktől szinte sosem kértem én szívességet, mert nem bíztam bennük. És most talán Deon... Nem tudom, képtelen vagyok pontosan megmondani, mit is érzek vele kapcsolatban, mert már olyan régen volt, hogy azt mondhattam, valaki a barátom. Már nem emlékszem az érzésre sem... Szóval nem tudom, ellenben szeretném. Legalábbis egy kicsit hinni benne mindenképp. Ha Deon hagyja és ő is így gondolja... Áhhh...! Kár ezen gondolkodni, majd kiderül, ahogy minden más is, mert egyszer minden csalás kisül, ha nem valódi. Fájna? Igen, azt hiszem, már fájna. Az a baj most velem, hogy úgy kapok minden érzelem és inger után, mint egy fuldokló a levegő után. Pillanatok alatt kötődöm, mert annyira régen tehettem meg és most jólesik, most kell és végre úgy érzem, lehet is. Vagy nem? Nem tudom... De olyan, mint mikor nagy levegőket vesz az ember és végre rájön, hogy így más a levegő, vagy könnyedebb tud lenni. Félek. Mindentől. Hogy vége lesz, hogy nem lesz vége, hogy kedvelnek, vagy éppen nem kedvelnek, hogy Tatsukinak valami baja lesz, hogy elbaltázom ezt az egészséget, hogy elvesztem a lehetőségeket. Ha ez megtörténik, akkor már úgymint mindegy, nem? Tisztában vagyok azzal, hogyha itt vesztek, akkor veszélyforrás leszek, akit likvidálni kell, szóval nem engedhetem meg magamnak, hogy veszítsek. És talán ha nem kell harcolnunk Deonnal, akkor könnyebb lesz, mert... Mert nem tudom, mert hiszek benne, hogy talán segíthetjük egymást, hogy talán ha barátok leszünk, akkor fordulhatunk egymáshoz, vagy valami hasonló. Ezek csak álmokképek lennének? Őszintén nem tudom, de most jó ebben a tudatlanságban lenni, mert egyelőre hihetek és ezzel viszont magamnak adok valami lehetőséget, vagyis én így érzem. Annyira talán nem bonyolult a helyzet, mint hiszem... Vagy mégis? Ráadásul magammal kéne tisztába jönnöm lassan, mert enélkül nehezen fog menni a dolog. De magammal nem olyan könnyű társalognom, tekintve, hogy mennyit tettem magam ellen úgy, hogy gyűlöltem, amit teszek és undorodtam magamtól. Nem tudom tényleg. Annyi kérdésre kéne még választ adnom saját magamnak is, aztán mindenki másnak, vagy nem tudom, majd kisül. Annyi a nem tudom és a kérdőjel, hogy nem is tudok igazán mit kezdeni most velem. Egyetlen dolgot tudok, hogy egyedül nem fog menni, ez valami olyan bizonyosság bennem, amit nem tudok kiölni sehogy sem. Egyedül már nem megy, többé nem... ahhoz túl sok minden történt egyszerre, és szükségem van az útmutatásra, meg a segítségre és talán arra is, hogy kedveljenek. Oké, nem tagadom, rohadt szeretethiányos vagyok. Nagyon durván kívánom az érzéseket, éppen ezért van az is, hogy hamar kezdek kötődni, mert egyszerűen kell. De majd ez is elvállik.

Merengésemből az ajtó nyílása szakít ki. Abban a pillanatban kapom oda a tekintetemet. Egyrészt, mert ha Deon, akkor talán így láthatom még az érzéseket, amik uralják a beszélgetés után, mielőtt esetleg eltakarná őket, másrészt, ha nem Deon, akkor vélheti, hogy tilosban járok és jó lenne ezt megelőzni. Egy halvány mosoly fut át az arcomon, mikor meglátom Deont, de le is olvad, az érzelmi vihartól, amit az arcán látok. Azt hiszem, összezavarodott és valami bántja, meg hát talán dühös is. Hirtelen ezeket kapom el az arcán, de hagyom, hogy majd ő szólaljon meg. Nincs jogom faggatni és nem is akarom.

Deon

Nem gondoltam, hogy Jeremy itt lesz, így meglep a jelenléte. Úgy látom, rajzolt és Shabu sem marad simi nélkül. A srác nagyon néz engem, úgyhogy lehet, túlságosan elgondolkodó képet vágtam. Nem baj, ha kérdése van, úgyis felteszi, nekem nincs mit mondanom. Odamegyek a cicuhoz és végigsimítok rajta. Valószínűleg eddig durmolt, mert most a hátára fordul és kiterül, nyújtózik egyet. Ujjai szanaszét állnak, a pociját kidugja, én meg vigyorogva simítok rajta végig. Aztán visszagördül az oldalára, ásít egy nagyot, megrázza a buksiját, majd feláll és tovább nyújtóztatja elmacskásodott tagjait. Asaméhoz készül, szépen előkészíti magát, mint egy csitri a randi előtt, aztán rám sem pillantva leugrik az ágyról és az ajtóhoz ballag.

- Hűtlen dög – szólalok meg, s mintha értené, felsandít rám. Odamegyek hozzá, megbúbolom, aztán kiengedem. Menjen csak, fűtse a yakuzámat, legalább nem lesz egyedül. - Bocs, ha sokáig voltam el – kérek elnézést Jeremytől, miközben a szekrényemben keresek egy hosszú pólót. - Mit csináljunk? - kérdezem meg.

133.

Jeremy

Elmosolyodom.

- Hogy őszinte legyek, fogalmam sincs, meddig voltál – kuncogom el magam, de aztán komolyabbra váltok. – Valami baj van? – kérdezem meg csendesen. Teljesen más Deon hangulata, mint mondjuk bő egy órája lehetett és nem tudom, miért, ami most egy kicsit feszültté tesz. Megtudott volna valamit, vagy...? Vagy valamit én csináltam, amit nem kellett volna? Nem tudom, az sem biztos, hogy hajlandó elmondani, de azért csak jobb megkérdezni, mikor pedig engem kérdez, újabb mosoly jelenik meg az arcomon. - Nem tudom, te vagy itthon, nem akarom bezavarni a köreidet, meg semmi ilyesmi – vallom be csendesen. – Ha kell, elvagyok magamnak – teszem hozzá apró mosollyal, de van egyetlen dolog, ami nem hagy nyugodni, és amit már rágok egy ideje, csak sehogy sem jutottam megoldásra, de talán Deon tudna benne segíteni. – Viszont majd kérhetek egy szívességet? – kérdezem meg csendesen. Nem akarok túlfeszíteni semmilyen határt, ha nem, akkor sem fogok megsértődni.

Deon

Hát igen... nehéz olyan előtt titkolni bármit is, aki ugyanúgy átlát az álarcokon, mint én. Halvány mosolyra húzom a szám, de ez is inkább csak annak a jelzése, hogy teli találata van a srácnak.

- Baj az nincs, csak kicsit rágódok dolgokon – mondom meg őszintén, közben pedig leveszem az olajzöld pólómat, majd átcserelem a kezemben tartott hosszúra. - Ha a napi rendemet követném, kaja után Asame szobájában kötöttünk volna ki, mostanra meg már vagy durmolnánk, vagy a macskát nyúznánk, vagy elmennénk megnézni az üzleteit, hogy rend van-e, elkérni a könyvelést, satöbbi. Shabu követi a rendet, ment Asaméhoz, én meg tökre örülök, hogy itt vagy, még ha ez most épp nem is látszik, mert jár az agyam – magyarázom egy őszinte örömmosollyal. - Ritkán vannak vendégeink, úgyhogy ha szabadulni akarsz tőlem, azt mondd, és ne azt, hogy nem akarsz visszatartani engem valamtól, különben nem kopok le – közlöm most már elvigyorodva, aztán elfordulok és levetem a nadrágom. Mivel a pólóm majdnem a térdemig ér, nem kell olyasmi miatt aggódnom, hogy alsógyatyában látnak. Már annyira nem zavar, mint korábban, de azért ha lehet, nem flangálnék így. A nadrágom összehajtom és a fotelba dobom, rá a pólót is miután kivettem a zsebeiből a telefonjaimat. - Ja! Kérhetsz. Azt hittem, ez egyértelmű! - mondom elnevetve magam. Az ágyamhoz megyek, leülök rá, aztán az éjjeliszekrényből cigarettát varázsolok elő. - Kérsz? Eperleveles. Én ezt szeretem nagyon.

134.

Jeremy

Na, látom, sikerült betalálni. Szóval Deon rágódik, ellenben nem dob ki, majd amit vázol, azon elmosolyodom.

- Hát akkor remek lesz, mert én meg ahhoz vagyok szokva, hogy éjszaka fenn, nappal alszunk – kuncogom el magam. Na mindegy, majd kiegyezünk valahogy, legalábbis remélem. Megkínál cigivel, én meg kedvet kapok hozzá, így leteszem a rajzomat és mellé telepszem az ágyra, maximum leparancsol róla. – Jó itt lenni – vallom be. – Mármint végre nem is tudom... Végre úgy érzem, kezdek valami helyre kerülni. Nem tudom jobban megfogalmazni, mert olyan furcsa érzés, csak mintha valami épülne bennem is. - Kiveszek egy szálat és meggyújtom. Ez is tetszik, sőt, igazából eddig mind tetszett, amiből ezeken a napokon kaptam, de inkább titkolom. - Szóval... - Nem igazán tudom, hogyan fogalmazzam meg, amit szeretnék, talán a legegyszerűbb lenne egyenesen kimondani. – Szóval... arra gondoltam, hogy ahhoz, hogy le tudjak zárni mindent... szóval ahhoz ki kéne mennem Iku sírjához – mondom meg most már felnézve Deonra. – És hát... elkísérel? – kérdezem meg talán kicsit több vággyal a hangomban, mint ahogy szerettem volna. – Csak mert egyedül... nem tudom, van-e elég bátorságom hozzá. A temetés óta nem voltam ott, mert mindig mikor beléptem a kapun, meg is fordultam és elmentem – vallom be csendesen. – Egyszerűen nem ment. De így meg... így meg valami baromira nem teljes.

Deon

- Én azért nem cserélem fel a nappalt az éjszakára – mondom meg neki. - Rizikós lenne – teszem hozzá. Ugyan már csak ritkán kell bogyóznom, azért nem felejttem el, hogy mire találták ki, mik a hatásai és mellékhatásai, meg amúgy is... - Hajnalig fennlenni oké, de ahogy Asamét ismerem, akkor is tízkor legkésőbb kirángat az ágyból, elküld egy gyors reggelire és leparancsol a dojoba – jelentem be mosolyogva. Nos igen, az edzés fontos és nem lehet mellette csak úgy lustálkodni, máskülönben nem csinálnánk semmi mást, hiszen jó punnyadni, beszélgetni, viccelődni, lógatni a lábunkat és álló nap egymást kényeztetni. Viszont mi lenne benne a különleges, ha mindig ezt csinálnánk? Semmi. - Nem agyalsz te egy kicsit túl sokat? - kérdezem meg játékosan, miközben babrálok a cigifüsttel. - Ahhoz képest, hogy művész vagy, túl sok mindent meg akarsz magyarázni. Pedig nem kell. Egy művész simán lehet hülye, egy bizonyos szintig a következményekkel sem kell törődni. Tatsuki se százas, lazán meglincsel, ha a kedvenc eszközeit akár csak kézbe veszed, vagy két lapot arrébb tolsz az asztalán – mondom vigyorogva. - Én attól kapok idegbajt, ha a fejem rendbetételét szolgáló eszközök máshol és máshogy vannak, mint ahova és ahogyan én leraktam – árulom el ezt is, méghozzá a vállamat megvonva. - Ja, szerintem is az lenne a legtisztább – értek egyet, miközben a cigarettámról lepöcögtetem a hamut.

Az, amire kér, tökre meghat. Ránézek, aztán egy biztató mosolyt küldök neki. Nem t'om, mit vár, hülyének nézem-e, vagy azt várja-e, mikor akadok ki, mert ilyenek miatt egyik se fog bekövetkezni.

- Elmegyek veled, persze – mondom is meg. - Kazut a szüleihez kísértem el anno, mert nem volt mersze egyedül sok éves eltűnés után meglátogatni őket. Kicsit kínos volt, mert lövésem sem volt az elején, mit mondjak, de aztán megoldottuk és tök jól sült el az egész – mesélem el. - Szerintem nagy dolog, ha valaki így megbízik bennem, nekem legalábbis nagyon jó érzés – vallom be könnyedén. - Asaméval is kimentem már a testőre síremlékéhez – teszem hozzá kicsit komolyabban. - Ahhoz képest, hogy jó fél éve még mennyire antiszociális és ellenséges voltam... - mondom elmosolyodva, s visszagondolva a tavalyi önmagamra. - Ha valamiben tudok segíteni, nyugodtan szólj. Sőt, igazából a leginkább velem tudsz lelkizni is és nem para, tényleg.

135.

Jeremy

Elmosolyodom.

- Én sem örülök neki, de majd átszokom, csak idő kérdése. Általában tizenegy-éjfél volt, mire megtaláltam, kinél alszom és utána még meg is kellett dolgozni érte, aztán meg hát... Na jó, az az igazság, hogy nem tudtam idegen mellett aludni, fenn voltam éjjel, ők általában reggel leléptek dolgozni, én meg kikönyörögtem, hadd maradjak még. Ha engedték, akkor napközben aludtam meg kajáltam, meg ilyenek, ha nem, akkor úgy, ahogy voltam, mentem azonnal – vallom be csendesen,

aztán elröhögöm magam. - De elég sokat agyalok - kuncogok még mindig. – Ez olyan megszokásféle nálam, ahogy a magyarázkodás is. Ha nem volt jó indokom, miért nem megyek haza, akkor Lucas megbüntetett, szóval hozzászoktam, hogy mindig mindent meg kell magyarázni, ráadásul jól, különben baj lesz belőle – vallok megint. – Nekem is megvannak a hasonló hülyeségeim – mosolyodom el megint –, bár én például a színeseimet rendezem mindig sorba és csak úgy jó, kész. Ha nem úgy van, akkor nem oké, szóval arra nagyon figyelek – mondom csendesen.

Mosolyogva hallgatom Deont, mert tényleg egy jótét lélek, Tatsuki komolyan mondta és már nem is kételkedem benne. Mindenkinek segít és az, hogy engem is így kezel, meghat és hálássá tesz.

- Ennél egy kicsit komolyabb a dolog, ugyanis te vagy az egyetlen, akivel lelkizni tudok – mondom komolyan. – Oké, lehetne az öcsémel is, de nem terhelhetem le a saját gondjaimmal, mikor neki kell vigyáznia a húgainkra. Nekem kell mellette erősnek lennem és segítenem – mondom ki komolyan. – A barátok meg már elég régen elkerülnek – mondom meg őszintén és most, hogy ki is mondom, összehúz bennem valamit, mert nem hiszem, hogy tényleg ezt érdemeltem volna. De már mindegy, ez a múlt, így küldök Deonnak egy mosolyt. – Most olyan, mintha megint minden igaz lehetne újra és... - Nem tudom, csak bizonyosság kell és valahogy meg kéne tudni, de nem merek rákérdezni, hogy Deon mit gondol erről az egészről. Akkor mi lehetünk barátok? Vagy az már túl sok lenne? Fogalmam sincs, de azt sem tudom, hogyan tudjam meg.

Deon

- Azelőtt mi sem alszunk igazán – jelentem ki lecsapva az időkorlátra, ám aztán Jeremy számomra egy kicsit túl nyílttá válik, úgyhogy kínosan elmosolyodom. - Te figyu... szeretnék figyelmeztetni róla, hogy vizuális fantáziám elég automatikus működésű, úgyhogy ha nem szeretnéd, hogy mindenfélét elképzeljek rólad és amiatt kissé kiakadjak, ne menj bele bizonyos dolgok konkretizálásába – mondom meg neki kerekperccel a dolgokat. Jobb, ha tudja, na. - Mindenkinek vannak zizijei – vetem oda vállat vonva. - Így jó – teszem hozzá a véleményemet is, azzal elnyomom a csikket a hamutálban. - Én is erre akartam kilyukadni, hogy Tatsuki nem túl jó a lelkizésben, Shinji meg elég zárkózó, szóval maradok én. Nem mintha ez számomra teher lenne! - mondom gyorsan, mielőtt azt hiszi, hogy ha már sikeresen rám marad ez, akkor megcsinálom, de egyébként a hátam közepére se hiányzik, mert ez nem így van. Szívesen hallgatok meg másokat, csak ne várja el senki, hogy fapofával és kussban tegyem, mert az nem én lennék. - Tizenhárom éves korom óta gyakorlatilag tök egyedül voltam egészen tizenhét éves koromig, pedig együtt éltem a családommal, suliba jártam, megvoltak a hobbijaim – kezdek kicsit mesélni én is. - Csak hát kiszőkítettem a hajam és pirszinget rakattam a köldökömbe, amit anyámon kívül senki nem fogadott el. Rengeteg intrika ért, állandóan csesztettek, aztán jött a nyelvpirszing, ami végleg kiverte a biztosítékot a suliban. Eltört mindkét kulcscsontom egy... nevezzük verekedésnek azt, ami miatt..., ezzel gallyra ment az életem, és mindenkivel utálatossá váltam. Egyedül Tatsuki bírt elviselni, mert lepergett róla minden gúny, bunkóság vagy sértés, amit hozzávágtam. Aztán jött az

álmovilág és már nem is volt szükségem más emberekre. Legalábbis úgy véltem – teszem hozzá, hiszen Asame meggyőzött ennek ellenkezőjéről. - Igazából nagyon hajszás híja volt, hogy összehaverkodtam Kazuval, mert hiába volt velem jófej az első találkozón, azért ez bőven nem elég nálam. Csak... nem t'om, szimpatikus volt – mondom vállat vonva, aztán úgy kényelmesedem el, hogy bebújok a takaró alá derékig. - Régen mindig távolról kukkoltam a gyorsulási versenyeket, mert beleépítették a flaszterbe a kölyköket, ha rajtakapták őket a rajcsúrozók, aztán egyszer csak ott voltam a sajátunkon és szabad volt a pálya mindenre. Naná, hogy első dolgom volt odamenni a kocsikhoz, de végig arra számítottam, hogy valamelyik versenyző megpróbálja lekapni a fejem. Lehet, hogy volt is olyan, aki megtette volna, ha Asame nem őriz a pillantásával – teszem hozzá elvigyorodva. - Kazu viszont elvitt egy bemelegítőkörre a kocsijával és tudtunk dumálni is, aztán valahogy alakult. Az elején jól megbántott, mikor már egy ideje összejártunk traccsolni, kibeszéltünk mindent, mert idegennek nevezett, aztán jól leszedtem a fejét, ő bocsánatot kért, s ennyi. Azóta gyűjtöm a barátokat – jelentem ki mosolyogva. - Szerintem befűzöm majd Tatsukit, hogy engedjen el téged egy ilyen összeülünk dumálni, hülyülni alkalomra.

136.

Jeremy

Elkuncogom magam.

- Bocsi, csak ez nekem annyira természetes – vallom be. – Mármint hogy erről beszélek – teszem hozzá. Maga a tény, amit tettem, annyira nem, de már ahhoz is hozzászóltam azért rendesen, így nem csináltam belőle nagyobb ügyet, csak belül volt kibaszott rossz a dolog. Közben szívok egy utolsót és elnyomom a csikket a hamusban. – Csak nem mindegy, milyen mértékű – vigyorodom el. – Hidd el, láttam sok mindent, mármint zizi ügyben. A legdurvább talán az volt, mikor kinyitottam egy pasas hűtőjét és ABC-ben voltak benne a dolgok. Azt hittem, elröhögöm magam ott helyben. Felülről kezdődött és szépen ment végig a betűkön, mindig balról jobbra és másképp nem lehetett bele pakolni. Nála kétszer is jártam, szóval sok mindent láttam a frigóban – kuncogom el magam. – Ja, és a mélyhűtött cuccokat is így tárolta, meg a szekrényben is így voltak a dolgok, a ruháiról már nem is beszélve, mert azok meg színek szerint is névsorba voltak rakva. Valami matekprof volt az illető – teszem hozzá kuncogva. Tényleg vicces szitu volt, pláne, mikor rossz helyre tettem vissza valamit, mert hát nem gondoltam, hogy az n betűn belül is kell tartani az ABC rendet. Milyen furcsa, hogy most már tudok nevetni ezen is.

Hallgatom Deont, neki sem volt könnyű dolga, az tuti, de nem igazán értem, miért volt baj, hogy kiszőkítette a haját, vagy éppen berakatott egy piercinget. Mármint az ő teste, kinek mi köze hozzá?

- Lehet, hogy én nem értem, de... miért volt gond, hogy ezeket megtetted? Végülis a te tested és ha neked úgy tetszett, akkor miért ne lövethetted volna át a bőröd? – kérdezem őszinte kíváncsisággal. Ez nekem nem világos, mert ha tényleg kedvelték, a családja pedig szerette, akkor miért nem volt mindegy, hogy néz ki? Hiszen az értékek belül vannak, nem? Aztán még egy dolog eszembe jut. – És ha anyukád elfogadta a dolgokat, akkor vele miért nem beszéltél? – kérdezem még meg. Lehet, ezzel túl messzire megyek, de amire nem akar, arra nem válaszol. Oké, felettébb kíváncsi lélek vagyok, de ha nemet mondanak nekem, nem fogok megsértődni. Aztán megint csak hallgatom, még vetődnek fel bennem kérdések, majd összeszedem a bátorságom és csak felteszem őket; mondom, maximum nem válaszol. – És anyukád tudja, hogy te és Asame... szóval, hogy mi van köztetek? Vagy az, hogy ez pontosan mivel is jár? Mármint hogy Asame yakuza – teszem hozzá csendesen, aztán a végén csak elmosolyodom. – Igazából be kell, hogy valljam, mérhetetlen mennyiségű nevet hallottam két nap alatt, de kábé senkihez nem tudok arcot is kötni, meg egyébként sem túl sok mindent – vallom be. – Ez nem gond, csak furcsa, hogy mindenki beszél emberekről és úgy kezelik, mintha tök természetes lenne, hogy őket mindenki ismeri, és én meg nem. Ráadásul mindig jönnek az újabb és újabb adalékok, mint például Shinji esetében is – kuncogom el magam végül. Már el tudtam helyezni a srácot, így könnyebben beszélek róla. Aztán amit a legvégén mond Deon, hihetetlen jólesik és a reakcióm egy hatalmas ölelés lenne legszívesebben, de nem merem megtenni, inkább visszafogom magam. – Hát... én nagyon boldog lennék, ha lehetne, de csak akkor, ha nem zavarok, vagy kavarok be – mondom csendesen. Nem akarok a terhükre lenni, ellenben szeretem a társaságot és ahogy Deon leírja, nem nagyon kell tartanom tőlük, legalábbis remélem, hogy nem kell.

Deon

Rohadt biztos vagyok benne, hogy nem lettem volna képes arra, amit Jeremy csinált, idegenek lakására felmenni, kettyinteni velük, de hogy így rengeteg mindent tapasztalt, az is tuti. Elmosolyodom az ABC sorrenden. Ez már nekem is sok. Bár lehet, hogy én a hecc kedvéért felborítottam volna azt az ABC sorrendet. Noha az is fix, hogy utána nem tartott volna igényt a társaságomra a fickó. Mindegy, szerencsére nekem sosem kellett ilyesmin gondolkodnom. Aztán a kérdését hallva kicsit másképp fekszem, hanyatt dőlök és elmosolyodva kezdem nézni a plafont.

- Egy tizennégy éves kölyök, akit külföldre hurcoltak, mint Japán egyik büszkeségét, hiszen elég jól úsztam, nem lehet szökített és pirszingelt. Ideálisnak, tökéletesnek és japánnak kell lennie, jól kell viselkednie és remek eredményeket kell hoznia, hogy ne csak az apja, de az egész ország büszke lehessen rá. Az már más kérdés, hogy csak félig vagyok japán, de ez senkit sem zavart, asszem – teszem hozzá keserűvé váló mosollyal. - Az életem nem volt az enyém akkoriban, mert amikor a kezembe vettem a külsőm kezelését, ez lett, egy ellenszenves, lázadó tinivé váltam mások számára, akit megpróbáltak visszaterelni a szerintükleges normális kerékvágásba. Anyát távol kellett tartanom magamtól, mert az apám rajta keresztül akart befolyásolni engem. Olyanokat mondott, hogy anya nem örülne valaminek, vagy szomorú lenne miatta, én meg mindigis rajongtam anyámért, szóval már ennyitől eléggé elgondolkodtam, megéri-e, amit akarok. Aztán ellöktem anyát magamtól, hogy ne

lehesen eszközként használni, hogy ne tudjanak vele befolyásolni, mert én önálló és független akartam lenni – magyarázom meg.

Az már sokkal kellemesebben érint, hogy a jelenről kérdez. A korábbi dolgok ugyan már nem fájnak, de azért fel tudnak sajdulni és ezt annyira nem szeretem. Sok butaságot csináltam, amiken nem tudok változtatni, de a következményeit persze viselnem kell. Idővel mindenből jól jövök ki, mert harcolok, teperek és nem adom fel, de a múlt múlt marad mindig.

- Tud mindent – válaszolok röviden. - Azután, hogy Asame úgy döntött, hogy a pártfogásába vesz engem, felhívta anyát és tájékoztatta erről. Ezen én tök kivoltam, mert az első gondolatom nekem szülőként tutira az lenne, aminek indult is az egész, hogy megpróbálnak megnyugtatni, aztán a gyerekeket szexre kényszerítik, bántalmazzák, vagy eladják. Szóval én nem mondtam volna le ennek tudtában sem a gyerekemről, anya azonban ugyanúgy tradicionista, mint Asame, fel sem merült benne, hogy átvágja őt a yakuzám. Azt elég gyorsan csekkolta anya, hogy honnan is van pénze pártfogoltra, hiszen abban a színházban dolgozik főként, amit Nishida, Kaz yakuzája birtokol, és egy összejövétel folytán Asame is ott volt. Később meg meglátogattuk anyát és a hűgomat, mikor már lenyugodtak az Elerden-balhé és a Lux-fenyegetettség miatti kedélyek. Igazából az, ami köztünk van, jóformán titkolhatatlan. Persze megpróbáljuk, mert kell, de anya figyelmét nem kerülte el semmi. Amúgy is úgy tudták rólam otthon, hogy buzi vagyok – teszem hozzá elvigyorodva és vállat vonva. - Sose mondták ki, csak hát az öltözködésem, hajviseletem és ékszereim miatt ezt feltételezték. Apám ezért is vetett meg, mert nem bírta elfogadni, hogy az egyetlen fia ferde hajlamú. Hát pech – mondom ki, ezzel lezárva ezt a részét a beszélgetésnek, mert nem akarom nagyon boncolgatni az apámmal való kapcsolatomat. Jó helyen van a dutyiban. - Szval anya megkérdezgetett minket pár dologról, voltak kellemetlen pillanatok is, de végül megmondtuk, hogy jah, ez és ez van, együtt vagyunk, Asame yakuza és én is az leszek, anya meg csak azért nem lejtett örömtáncot, mert a könnyeit kellett törölgetnie. Nagyon vicces volt – mesélem el kurtán. - Anyám, mint kiderült utóbb, réges-rég hozzászókkott a gondolathoz, hogy egy pasival vagy sráccal leszek együtt, és csak remélte, hogy az nekem jó lesz, így hát nem akadt fenn Asame miatt, azon meg aztán főleg nem, hogy Japán hagyományait őrző harcos leszek. Tök mindegy, hogy valamilyen szinten bűnöző is, mert csak az a fontos, hogy mire használom a tudásom és a javaimat. Egészen meglepődtem, anya mennyire képpen van a yakuzákkal kapcsolatban – teszem hozzá. - Aztán persze rájöttem, hogy én is képpen lettem volna velük, ha nem apám a főkolompos, és tanultam volna az ország szokásairól, hiedelmeiről, mondáiról, történetéről, satöbbi.

Kitakarózom, aztán a laptopoméért megyek. Kihúzom a hangfalakat belőle, ki is kapcsolom őket, állítok a hangon, majd befészkélem magam újra az ágyba és megpaskolom magam mellett a helyet, hogy Jeremy üljön mellém.

- Elég sok kép készült úgy, hogy a célszemély nem tudott róla, szóval nem mind jó, de egyszerűen nem bírtam ellenállni a készítésnek – mondom, miközben a mappák közt lépdelek. - Ó Kazuki, a legjobb barátom – mutatom be Kazt néhány képen keresztül. - Rendes srác, nyolc évvel idősebb nálam és a hobbija a versenyzés. Ó Nishida, a yakuzája, aki Asamének is szövetségese. - A fotó nem annyira jó, hiszen Nishidát csak úgy nem volt merszem lefotózni, de az arca látható. - Nishida és Tatsuki ugyan békében vannak egymással, de a köztük lévő béke nagyon törékeny, mivel Tatsuki anno jól keresztbe tett Nishidának. Nem tudom, ez befolyásol-e veled kapcsolatban valamit, remélem, hogy nem, ez azonban a yakuzán múlik – magyarázom komolyan és így Jeremy is megkapja a választ arra a kérdésre, hogy miért mutogatom meg neki az embereket képről. - Asahito és Yoru – mutatok is rájuk. - Asahitoé az Endorfin, néhány területére rálógnak alvilági területek is, így elképzelhető, hogy emiatt is összefutsz majd velük. Ugyanúgy törékeny békét kötöttek Tatsukival, de velük eléggé óvatosnak is kell lenni, mert nagyon kiszámíthatatlanok. Ők a yakuzavilág legfurább párosa, harsányak, kirívóak és mindent együtt csinálnak, ami abszolút nem szokás, hiszen a pártfogoltaknak nincs helyük túlzottan a yakuzák közt. Ők a rendbontók, a lázadók, harciasak és veszélyesek, de én pont ezt bírom bennük. Én jó kapcsolatot ápolok velük, ellenben azért én is időnként meggondolom a szavaim vagy a tetteim, mert velük nem jó összetűzésbe kerülni – magyarázom komolyan. - Ó Hiroto. Már yakuza, mert a yakuzája meghalt, mondjuk így, Asame és Nishida segít neki. Sokat változott, eléggé elfoglalt és ha épp van szabadideje, akkor pihen, szóval nem sokat lóg velünk. Keiyuu – térek rá a következő képre és egyben illetőre. - Róla lesz egy pár kép, mert mindig megdöbbsz. Engem még meg tud lepni, mások már unják. - Működöm, smink, nőies ruhák, mindig precíz haj, ... - Nagy vetélytársam, de igazi mérgekígyó, ha magadra haragítod, felkúszik a nadrágod szárában és beléd mélyeszi a fogát. Nem jó vele ujjat húzni, mert rafinált és alattomos, de ha hajlandó vagy simogatni a hiúságát, dorombolós cicussá változik. Ó inkább szajha, bár nem tudom... - mondom a fejemet is megvakarva. - A yakuzájáról, Ryoról és annak yakuzájáról nincs képem, de ők is arrafele vannak, ahol Asahito, úgyhogy majd igyekszem beszerezni és informálódni, de lehet, hogy Tatsuki meg bővebben fog tájékoztatni, kivel hogyan van, satöbbi. Jopparé! Ryoról mégis van képem – örülök meg. - Visszafogott, kedves srác, de ő például szajha. Ez köztünk nem fontos, csak más szabályok vonatkoznak rá, mint ránk. Általában amúgy Kazuval jövünk össze, Shinji is csatlakozik, Yoru meg nem túl társasági lény, szóval inkább közvetve tartozik a társasághoz. Például rá tudom venni, hogy versenyezzen – mondom. - Milyen nevek rémlenek még? Mert a nevek fontosak és az is, hogy mit kell tudni a személyekről, akik viselik őket.

137.

Jeremy

- Igazából ez számomra felfoghatatlan – vallom be. – Mármint hogy ennyit számít a kinézet. Most komolyan, rosszabban úszol attól, hogy szőke a hajad? Nem hiszem, szóval tényleg nem értem. Pláne, hogy... már bocsí, de rikít rólad, hogy félvér vagy, ahogy rólam is – mondom csendesen. – Nem hiszem el, hogy ennyit számított a dolog – mondom csendesen, majd megdöbbsz, amit Deon mond. – Apád

igazi személtáda volt – csúszik ki a számon, pedig Tatsuki mondta, hogy kerüljem ezt a témát. – De aztán minden helyre csúszott, nem? – mosolyodom el végül. De most komolyan, milyen szülő az, aki belekényszeríti a fiát valamibe és ezért még zsarolni is képes?! Bár mondjuk az én anyám se volt kutya, de ő legalább nem kényszerített bele, csak úgy tett, mint aki nem lát semmit.

Aztán Deon mesél és ez valahol tetszik is nekem, mármint hogy ezt megosztja velem is.

- Anyukád csodálatos lehet – mondom mosolyogva, ugyanakkor egy icipici keserűség is van a hangomban. Mindigis vágytam arra, hogy anya foglalkozzon velem, figyeljen rám, vagy éppen vigyázzon rám, de sosem tette meg. Ha visszaemlékszem, még akkor sem igazán, mikor apa ott volt, sosem. Mindig Lucas volt az első és a fontos, minden más utána jött, ő volt a kedvenc és szerintem ha nagyobb lettem volna akkor, kérdés nélkül engem vesz ki a suliból, csak éppen tíz évesen nehezen kaptam volna munkát bárhol is... Mindegy, ez már a múlt, ugyanakkor valahol tudom, hogy ez nem helyes, hogy így volt. – Jó, hogy elfogadott így, ahogy vagy, látszik, hogy tényleg szeret téged – mosolyodom el végül. – És a húgod? Vele mi a helyzet? – kérdezek rá csendesen. – Csak mert nekem mindenem a tesóim – vallom be. – Imádom őket és mindenképpen meg akarom védeni őket, nem eshet bajuk – mosolyodom el. – Rickből remek táncos lenne, nagyon jó a mozgása és a ritmusérzéke. Imádnivaló tud lenni néha, de ha bekeményít... A két húgom meg a királylányok. Nagyon vigyáztam rájuk és ebben Rick is segített. Ő tudta, mi zajlik otthon és ebből mindenképpen ki akartuk menteni őket – mesélek halkán –, éppen ezért Rick lelkiileg megedződött, ráadásul mivel nem volt más, gyakran neki kellett ellátnia a sebeimet is – mondom csendesen, aztán jön egy újabb téma, amin megint elmosolyodom. – Olyan lecseszést kaptam Tatsukitól ezért – vallom be kuncogva. – Nekem sem volt semmi fogalmam a dolgokról, mivel anya szart sem tudott az itteni világról, más meg nem nagyon mesélhetett nekem, mindenesetre Tatsuki helyre rakott és most már viszonylag értem a viszonyokat is.

Deon kimászik az ágyból és hozza a laptopját, majd arra kér, üljek mellé. Nem gondolkodom, befészkelem magam mellé és kíváncsian várom, mit mutogat. Elmosolyodom, amikor képek kezdenek megjelenni. Kazu... Igazán helyesnek néz ki, ráadásul olyan emberien kedves. Többet nem igazán sikerül leszűrni a képekről, ellenben kíváncsivá tesz a dolog. Kazu yakuzája veszélyesnek tűnik, ráadásul úgy látom, nekem vigyáznom is kell vele, ha nem kedveli Tatsukit. Mindegy, majd ez is megoldódik, gondolom, vagy maximum jó messzire elkerülöm. Asahito és Yoru... Hát különleges páros, ez a képen is látszik, ugyanakkor elkuncogom magam. Lehet valaki Deonnál is nagyobb lázadó? Ezek szerint igen, bár ami azt illeti, minden félsz ellenére van bennük valami vonzó, amitől az ember csak azért is a közelükben akar lenni. Legalábbis rám így hatnak. Elmosolyodom a képeket nézve, valahol megelevenednek az emberek is, és lassan képek is kerülnek a hálózatba, amit fejben kezdek felépíteni, hogy ki kihez hogyan kapcsolódik és miért. Hiroto, na ő teljesen új nekem, ellenben látom, hogy nagyon fiatal, neki sem lehetett könnyű élete, legalábbis a tekintetéből ítélve. Mindenesetre elraktározom őt is, azonban mikor meglátom a következő képet és Deon kommentárját hallom, elröhögöm magam.

- Ne mondd, hogy ez a kölyök jobb mint te – kuncogok még mindig –, ellenben az biztos, hogy elég, hogy is mondd, feminin. Mindenesetre nem hiszem, hogy le tudna pipálni téged. – Pedig nem akartam közbeszólni, de már sikerült. Mindegy, ez is megy az információkupacba. Ryo, na megint valaki, akiről halvány lilám sincs, hogy kicsoda és így elég nehéz elhelyezni, ő lógva marad valahol, mert nem tudom, kihez és hogyan kössem. Na nem gond, majdcsak kialakul ez is. Deon rákérdez, kinek a neve merült fel még, és nekem végig kell gondolnom, miről is beszéltünk még Tatsukival. Így hirtelen nem nagyon jut eszembe senki más, a yakuzák és a pártfogoltjaik megvoltak. - Azt hiszem, ennyi, több név nem került elő, illetve aki igen, azzal már személyesen találkoztam – mondom meg komolyan. – Ellenben még egy kérdésem lenne. Itt mindenki kötődik valakihez, nem? Akkor hogy illik a képbe Keiyuu és Ryo? – teszem fel is rögtön, csak hogy még jobban lássam a rendszert. Meg hát információ sosem árt, mert jobb tudni, mi a helyzet. – Azt hiszem, engem nem jó ötlet összeereszteni Shinjivel – teszem hozzá elgondolkodva még.

Deon

- A külső nagyon fontos, Jeremy, hidd el. Ha olyan helyre kerülsz, ahol közönség előtt vagy, egy szőrszálad nem lehet rossz helyen, különben cikiznek, pedig aztán arról végképp nem tehetsz – magyarázom el neki. - Volt olyan srác, akit kiutáltak ugyanígy, mint engem, csak neki veleszületett színhibás volt a bőre. Nem lehet kiállítani kamerák elé, mert nem ordít róla az a tökéletesség, amit ideálisnak ítélnék, ezért nem követhető. Én meg aztán pláne nem voltam követendő, mert akkora pofám volt, hogy az egész uszodát be tudtam volna kapni egybe – teszem hozzá elmosolyodva. Meglep, amit apámról mond, de szó nélkül hagyom. Egyetértek vele, már régóta tudom is ezt, szóval nincs miről beszélni. - Azután a helyére kerültek a dolgok, hogy Asaméhoz kerültem. Addig csak csúsztam lefele – válaszolom. - Tényleg az. Elbűvöl mindenkit, akár a színpadon, akár otthon, akár máshol van – értek egyet büszkén Jeremyvel. Bár ahogy látom, ezzel kissé megbántom, úgyszólván együttérzően megdörgölöm a vállát. Nem akartam felválni, vagy valami.

Majd... ha lehet, őt is bemutatom. Nem tudom, Tatsuki mennyire díjazná az ötletet, de anya nagyon örült, mikor Kazut hazavittem és azt is megmondtam, hogy Shinji is a barátom, nem csak a testőröm. Csaptunk egy nagy lakomát, a húgom mindjárt körbeszertepertélte a fiúkat, megmutattam a régi szobám és beszélgettünk kifulladásig, majd hazavittük Kazt is. Jó volt nagyon.

- Ayakonak hívják, tizennégy éves. Vele is azóta vagyok jóba, mióta Asaméval élek, azelőtt utáltuk egymást. Ezt csinálta velünk apa törtétese, engem mindig tolt előre, a húgomra meg nem is nagyon figyelt, ezért utált engem. És mivel állandóan szekált, tönkre tette a cuccaim, hát én is így jártam el vele. Aztán fordult a kocka a tavalyi balhé miatt, ő került előre, én viszont ugye már itt éltem és nem lehetett háttérbe rakni. Rájött, hogy nem is olyan jó ez az egész – magyarázom röviden el. - Aranyos és

kíváncsi lány, nagyon mókás, ahogy udvarol a környezetemben lévő hímneműeknek, de senki nem veszi ezt rosszul. Majd kinövi – mondom legyintve.

Hallgatom, amit mond és inkább nem akarok belegondolni, milyen sebekről beszél. Shinji is tele van hegekkel, ahogy Asame és Tatsuki is. Lehet, hogy én vagyok az egyetlen, aki ezt megúsza? Mondjuk ez nem borítékol semmit...

- Úúúú! - hördülök fel röhögve, mikor azt mondja a srác, hogy megkapta a lecseszését, hiszem tudom, milyen egy jófajta Tatsuki-lebaszás. - Frankó lehetett. Én is kaptam fejmosást és nem raktam zsebre – vallom be vigyorogva. - Hogy Keiyuu jobb lenne, mint én, azt tagadom. Ő csak a feminim vonalra épít, míg én ötvözöm azt a maszkulinnal, vagy elhatárolódom az egyikre vagy a másikra. Ugye a lolitaszerelés kicsit sem nevezhető maszkulinnak, aztán meg tudok jelenni férfiasan is, ha ahhoz van kedvem. Egyébként meg sokféle stílus közül mazsolázom, időnként pedig átfestem és megvágom a hajam – mesélek, ezzel kicsit terelve is a dolgot, mert Keiyuu nem véletlenül ilyen. Az jólesik, hogy Jeremynek bejön, amit képviselek és ahogy kinézek, de Keiyuura én egy kicsit másképp is tekintek, mint egy viperára. Sérült. - Okos kérdés – dicsérem meg a srácot. - Mindig fontos ismerned az embereket minden szemszögből, hogy tudd, ellenség vagy sem. A köztük lévő kapcsolat pedig talán még fontosabb, hiszen neked dolgod lesz lavírozni ezeken és manipulálni embereket a kapcsolataikon keresztül is – magyarázom el komolyan. - Keiyuu Nagano szajhája, míg Ryo Morikawáé. A két yakuza osztozik Asahitoval az egyik negyedben, ők ketten jóban vannak, míg Asahitot igyekeznek kitúrni, ezt azonban Asame nem hagyja, ahogy a mi negyedünkben kihullott yakuza helyére is beültette a pártfogoltját, Hirotot. Nem véletlenül vannak úgy felosztva a területek a yakuzák és az alvilágiak között, ahogy, a megbontás sosem előnyös, mert mások így olyan előnyökre tehetnek szert, amivel elszabadulhat a pokol. A yakuzák egyfajta szervezetben élnek, míg az alvilágiak, mint a kutyák, felosztják maguk közt a dolgokat, aztán ha jön egy új kan, megvív az öregekkel. Ryoval barátkozunk, csak nagyon kevés a lehetősége dolgokra a mi szabadságunkhoz képest – magyarázok tovább, most egy kicsit sajnálkozva, hiszen Ryo aranyos srác és legalább nem nyolc évvel idősebb nálam, hanem csak hárommal. - Mi bajod Shinjivel? Tetszik neked, vagy tartasz tőle? - kérdezem most már meg. - Sokat említéd őt, most már túl sokat – jegyzem meg egy sunyi félmosollyal.

138.

Jeremy

Kezdem kapisgálni a dolgokat, ugyanakkor egyáltalán nem tetszik ez a világ, sőt, meg is borzongom. Ennyire a küldőségekre építeni nem helyes, de... végülis nincs jogom elítélni, hiszen ugyanennyi erővel, amit én tettem, az sem volt helyes. Aztán Deon hozzám ér, én pedig halványan elmosolyodom.

- Semmi gond, csak... anya sosem foglalkozott velünk, neki Lucas volt a kedvence, az ő igazi fia, ahogy emlegette és persze mi voltunk a hibásak mindig mindenért. Aztán... anya nagyon jól tudott mindent, egyszer konkrétan benyitott ránk, és egy szót sem szólt. Onnantól kezdve se lát, se hall üzemmódra állt be, mintha nem történe semmi. Na akkor vágta el magát nálam véglegesen és menekültem tőle – vallom be csendesen.

Elkuncogom magam végül, mikor a húgáról mesél.

- Édes lehet – mondom mosolyogva. – Akárcsak az enyéme. Már ők is kezdik a dolgot, az első szerelmek, meg minden héten más fiú, bár ez főleg a nagyobbikra igaz – mesélek boldogan mosolyogva. – Mire megtanulom az egyik illető nevét, jön a másik – vigyorgom. – Annyira aranyosak ilyenkor. Rick is kezd kis nőcsábász lenni, bár neki még érnie kell a dologhoz, azt hiszem. De később tuti befutó lesz a csajoknál – kuncogok fel megint.

Meghallgatom Deont, aztán bólintok.

- Mikor először hallottam ezt a lolítás dolgot, hát... na jó, én tuti elsüllyedtem volna inkább. Ez az a dolog, ami már nekem túl sok – vallom be. – Mármint nem megbántásból mondom, csak... Nem tudom, nekem nem menne – mondom a végét csendesen. Eszem ágában sincs leszólni Deont, csak ez nekem tényleg elképzelhetetlen, ugyanakkor szerintem csodás, hogy ezekre mind képes, sokszínű és nem fél játszani ilyenekkel. Aztán megkapom a választ kérdésekre és most már kezd összeállni a kép is. – Na akkor megpróbálom összefoglalni, jó? Mármint hogy értem-e rendesen – mondom csendesen. – Van a ti bandátok, ahova Asame, Nishida, Hiroto, meg Asahito tartozik. Akkor Nishidához tartozik Kazu és Asahitohoz Yuro, mint pártfogolt, meg persze te Asaméhoz, de ez alap. És akkor vannak még többen is Asahito negyedében, akiknek viszont szajháik vannak. Ők Keiyuu és Ryo. – Kezd szépen felépülni a kép bennem. – Neked van némi közöd ezen kívül az alvilághoz Tatsuki által. Melletted van Shinji és Bakari, mint testőr és kutya. Na most Tatsuki nincs nagyon jóban egyik yakuzával sem, mert tett nekik keresztbe, ha jól értem. Ennek ellenére most miattad béke van. Stimmel? - kérdezek vissza, miközben a képek közé a fejemben nyilak is kerülnek és végre kezd összeállni a dolog. Egész jó kis kép lett belőle a végére, bár elég kusza, aztán eszembe jut még valami. – Tudom, hogy hülye kérdés lesz, de egy szajha... szóval itt mit jelent ez a fogalom? – Persze lehet, hogy ugyanazt, mint lent az alvilágban, csak jobb tisztázni az ilyeneket is, mert nem árt tudni a különbségeket. Aztán mikor meghallom az utolsó kérdést, elröhögöm magam, ugyanakkor némi pír is megjelenik az arcomon. – Nem fogok neked kertelni, nem utasítanám vissza Shinjit sem, mert elég közel áll ahhoz, amire azt mondanám, hogy az esetem. Ennek ellenére ott húztuk most meg a határt, hogy nem haverkodunk, amennyire kell, vigyázni fog rám, tiszteletben tartja, hogy Tatsuki tanítványa vagyok és ennyi. Szóval nem hiszem, hogy nagyon nyitottak lennének egy ilyen össznépi összeruccanáson – vallom be, mi a helyzet.

Deon

- Nekem apám hunyt szemet afelett, hogy Lux kerülget, aztán még el is adott neki – mondom, bár nem tudom, miért, csak... valahogy nem akarom szó nélkül hagyni azt, amit mond. Kiráz a hideg amiatt, ami Jeremyvel történt és bevillan egy kép, de kiküzdöm a fejből, mielőtt nagyon belemélyednék, mert nem akarom látni. - Júj, ne tudd meg! Én sosem éreztem ilyen bátyói felelősségtudatot, hiába mondta anya, hogy kéne, aztán Ayako bejelentette, hogy az egyik srác nem kopik le róla és nem meri képen törölni. Suli után átkaroltam a srác vállát és elvittem beszélgetni – mesélem vigyorogva. - Utána egyből tudta, hogy kell viselkednie a húgommal, pedig nem bántottam, tényleg csak beszéltem hozzá, de a szájkaratéban, ahogy Asame mondja, elég jó vagyok – mondom el végül a sztori végét is, mert hát az a lényeg.

Látom, hogy Jeremynek nem igazán veszi be a gyomra a lolizós heccet, pedig annál jobb bulit nehezen tudtam volna összehozni azok után, hogy Yurut bevarrtam meglepetésversenyzőnek.

- Az kurvajó volt! - mondom lelkesen. - Én livehacker, hatásvadász vagyok, szóval nekem lételemem ilyen hülyeségeket csinálni. Félni meg mitől félek? Asame, Ryuuichi, Shinji és Bakari úgy véd, hogy ha összetörnék egy méregdrága autót, is ép bőrrel megúsznám. Az más kérdés, hogy utána itthon le lenne szedve a fejem, satöbbi, de hát kibírom. Olyat nem csinálnék szándékosan, amivel veszélyeztetem a helyem, vagy bárkit, aki nekem fontos, a határaitam viszont szeretem feszegetni. És ez az volt, nagyon is. Látnod kellett volna az emberek fejét! Mind azt kérdezte a hátam mögött, hogy mit keres a versenyen egy lolita és kihez tartozik. Én meg alig bírtam ki, hogy ne fülíg érő vigyorral flangáljak, hanem tipegjek, mint egy igazi loli – mesélem lelkesen. - Kazu szobájában vedtettem át és hát Nishida talált be először a szobába. Bakker, azt a fejet...! Soha nem fogom elfelejteni, mert az konkrétan leírja Shinji „vallást vált” kifejezését! - És elröhögöm magam. - Kitért a hitéből, de korrektül. Azt hiszem, az egyik legjobb pillanat ez volt aznap. Aztán az se volt semmi, amikor Asamének lekoppant, hogy a bájos loli az oldalán tulajdonképpen én vagyok és alig várom, hogy felismerjen. - Újra lázba hoz, ahogy visszaemlékszem rá. Izgalmat és örömet érzek, ki bírnék ugrani a bőrből, ahogy akkor is. - De vicces volt Asahito és Yoru arckifejezése is – teszem hozzá elégedetten.

Bólintok és várom az összefoglalót. Nem teljesen pontos, egy valamin viszont elvagyorodom.

- Yoru. Yoru, mint az éjszaka – javítom ki Jeremyt. - Igen, stimmel – válaszolok elégedetten. - Korábban mondtam pedig – mondom elmosolyodva. - A szajha értéktelen, csak kellék, akit használnak. Az ágyban – teszem hozzá. - Többé-kevésbé. De ha úgy van, a yakuzák viszik magukkal, hogy villogjanak velük, vagy eladják útközben. Szórakoztatniuk kell a yakuzákat, és nem ismerhetik azt a szót, hogy nem. Egy engedetlen szajha érdekes lehet, az elején legalábbis, de durván letörik, hiszen készségesnek és alázatosnak kell lennie. Nem pofázhat vissza, nincsenek engedményei, az élete cérnaszálynin függ. Ez alól Keiyuu valamiféle kivétel, de ne kérd, hogy ezt elmagyarázzam, mert ő

elég speciális eset. Elméletileg én is az vagyok... Mármint speciális, nem szajha! - vágom rá gyorsan. - Szóval nem szokványos, hogy a pártfogolt visszadumál a yakuzájának, de én nem vagyok alázkodó típus és Asame is ezért választott engem – mondom végül.

Elcsodálkozom azon, amit Shinjiről mond Jeremy. Kicsit mosolygom, kicsit el is képedek. Ez elég mókás szitu. Mosolyogva megcsóválom a fejem. Azt elismerem, hogy Shin nekem is bejön, persze nem neki és nem is a mellettem ülő srácnak. Vonz a hallgatagsága, a visszafogottsága, nekem is tetszik, de sosem merészkednék közel sem ehhez a határhoz, amit meghúztam ezzel kapcsolatban magamban. Ő inkább olyan nekem, mintha a bátyám lenne és kegyetlen nagyon örülök annak, hogy szeretik egymást Tatsukival. Mert mondhatnak bármit arról, hogy nem tudják hova tenni ezt a kapcsolatot, attól még szeretik egymást. Maximum erre még nem jöttek rá. Éppen ezért fontosnak érzem kicsit felhomályosítani erről újdonsült barátomat.

- Hát Jeremy... Shinjit szerintem kiverheted a fejedből – jelentem ki végül, bár kicsit óvatosan. - A társaságban amúgy sem nyitott, hiszen zárkózó és visszahúzó fajta, de azért odateszi magát, ha lelazul vagy olyanja van. Ilyen miatt nem aggódom, hogy nem lennénk mind jóban, vagy nem lenne jó a parti, ha ti is ott lennétek. Nem mintha azon aggódnék, hogy esetleg bepróbálkozol nála, én csupán előre bocsátom neked, hogy zárt ajtókat zörgetnél – világosítom fel. - Shinji szinte teljes mértékben ellentéte Tatsukinak, így gondold végig – tanácsolom nagyfiúsan, remélve, hogy ebből Jeremy megérti, hogy Shin nem fog nyitni felé és ha ő mégis felkínálkozik neki, abból tényleg gáz lesz. Az nem zavarna be szerintem, ha Tatsukival dőngetne, bár nem tudom, Shinji meddig akarja elviselni, hogy félredug a kiszemeltje, pasija, vagy nem is tudom, hogy nevezzem azt a hülye faszt.

Viszont ha így állunk... Kéne keríteni valakit, aki tetszene is Jeremynek és együtt is lehetne vele.

139.

Jeremy

Hát erről beszélt Tatsuki. Most én nyújtom ki a kezem és simogatom meg a vállát, de nem tudok mit hozzáfűzni. Nem csodálom, hogy lenézi azt a férfit. Elmosolyodom azon, amit a hűgáról mond.

- Na igen, valahogy így működnek a dolgok – kuncogom el magam. – Én is nagyon vigyáztam rájuk mindig, meg megvertem, aki meghúzta a hajukat, meg ilyenek. Kivéve, mikor azt mondták, hogy de ő annyira cuki – utánozom azt a nyafogós hangot, majd elröhögöm magam.

Mosolyogva hallgatom Deont és tetszik, ahogy felvillanyozza a mesélés.

- Te sem vagy teljesen százás, az tuti – nevetem el magam végül. – De jó hecc lehetett, így most már visszahallgatva. Van képed róla? – kérdezem meg mosolyogva. – Bár lehet, hogy még érdekesebbek lehetnének azok a fotók, amin az emberek vannak, mikor rájönnek, mi van – kuncogom el magam megint. – Sosem voltam feminin hajlamú – vallom be. – Mármint sosem gondoltam magamra úgy, hogy ilyen tulajdonságokkal rendelkezem, aztán persze ki tudja... - mosolygok rá kedvesen.

Elkuncogom magam.

- Bocs kissé süket is vagyok – vigyorgok rá. – Tudom, hogy mondtad, de ennyire nem volt részletes – mondom csendesen, majd képtelen vagyok elfojtani egy nevetést. – Sejtettem, hogy nem vagy szajha, nem úgy tűnt – mosolygok rá kedvesen. Én is így szoktam, dumálok, dumálok, aztán egyszer csak valami sületlenség lesz belőle, amit meg muszáj leszek kijavítani. – Azt hiszem, te minden téren különleges vagy – mondom csendesen, de komolyan gondolva a dolgot. – Szóval ezzel nincs semmi gond – vonom meg a vállam. – És nem csodálom, hogy ez tetszett Asaménak is.

Elmosolyodom.

- Félreérintesz, sosem próbálkoznék be nála. Egyrészt, mert látom, hogy néz rá Tatsuki, másrészt meg, mert nem tudom... de nem – mondom ezt komolyan. Más az, hogy esetleg Tatsuki meghúzza még egyszer-kétszer, de Shinji, ő más tészta, ebben egészen biztos vagyok. – Csak arra próbáltam utalni, hogy szerintem helyes és ennyi. – Na jó, meg hát oké, tényleg az esetem, de tudom, hol a helyem és ehhez tartom is magam, ellenben elmosolyodom azon, amit Deon mond. – Egyébként sem vagyok sem öngyilkos, sem mazochista hajlamú, hogy kikezdek vele. Szerintem menten legyilkolna, vagy valami még rosszabb – mondom komolyan, mert ezt így is gondolom. Értem Deon gondolatmenetét, azt hiszem, tudom, mire megy ki ez a burkolt figyelmeztetés és felfogtam, megjegyeztem és nem fogom feszegetni a dolgokat, mert nem szabad. Törékeny egyensúlyok ezek és nem szabad megbolygatni őket, még akkor sem, ha esetleg eszembe jutott volna a dolog, ami esetleg meg is történt, de most már rég elvetettem minden erre vonatkozó dolgot. Ami működik, nem kell megzavarni, jól van az ügy.

Deon

Furcsa, ahogy Jeremy ugyanúgy vigasztal, ahogy korábban én őt. Az együttérzése jólesik, mégis valahogy hülyén érzem magam, hogy úgy érzi, erre lehet szükségem. Mindegy, túl vagyok már apámon. A hangutánzásán kuncogok. Bírom az ilyesmit, Asame is sokszor szövi bele a meséibe és szerintem rohadt nagy, ahogy előadja a karaktereket.

- Azzal sértenél meg, ha normálisnak neveznél – közlöm a sráccal vigyorogva. – Egyébként alap, hogy hülye vagyok – teszem hozzá fontoskodva, aztán a kérdésre bólintok párat és megkeresem loliönmagam. Szőke paróka, amin halványrózsaszín melír és két, oldalra csatolt copf van, azok loknisak, köztük ezüstszínű, cirkónia kövekkel kirakott, de szolid tiara. Profi smink, műszempilla, nagyított, babás és mangás hatású szemkihúzás, arcpír, ajakfény, egyébként egyetlen pirszing sem maradt a fejemben, csak a nyelvemből nem vettem ki az ékszert. A ruha, amit viseltem, nagyrészt rózsaszín, de mindenféle aranyos minta van rajta, cukorbotok, póniló, körhinta, muffin és szaloncukorhoz hasonló édesség. Csupa hab és fodor, egy igazi hercegnőruha. Nagyon kellemes, ízléses darab. Alatta csipkés, igényes, rózsás gombokkal bíró, buggyos ujjú, fehér blúz, míg a csuklóimon rózsaszín csipkemandzsetta fehér szalaggal összefogva. Fehér harisnya, rajta a ruhához tartozó, rózsaszín, cukorbot, szaloncukor és muffin díszítéses zokni, a lábamon pedig fehér, több pántos, masnis patácska, ahogy a loliták nevezik. Kemény kilenc centit emelt rajtam, amivel lazán magasabb lettem Asaménál. Érdekes volt. És hát persze a szoknya szélesen kiállt fordított U alakban a tömérdek alsószoknyától, ami alatta habosodott és fodrozódott. Egyik kezemben póni-táska, azon veszett sokat röhögtem, mikor a kezembe nyomták, főleg, mert a belébe kell pakolni, de mindegy, valszeg ez csak nekem morbid. Mindegy. Az egész képről a báj süt, abszolút nem látszik, hogy fiút rejt a ruha és a smink, mert elég lágy vonású, kissé talán nőies arcom van így. A beállást és a mázskálást patácskában is gyakoroltam, úgyhogy a tartásom kecses, a pofa, amit vágok, aranyos. Mintha nem én lennék. Egyedül a szemeimben lévő izzás és a szám rafinált mosolyfintora árulja el, hogy engem rejt a maskara. – Így festettem – jelentem ki elvigyorodva. – Sajnos csak az emlékeimben őrzöm a meglepett, döbönt, hitetlen arcok képét, onnan meg nem tudom megmutatni. Ha fényképeztem volna, mindenki levágja, hogy mi a szitu – magyarázom meg. – Én kifejezetten szeretem alkalmazni a feminin vonásokat, bár a tipikus amerikai buzitól nagyon távol állok. Inkább vagánynak vagy bevállalósnak szeretném magam látni, amikor tükörbe nézek, meg azt érezni, hogy amikor megjelenek, mindenki rám fog figyelni és legalább a társaság fele az ágyába akar cipelni. Ezt rohadtul bírom – vallom be. – Asame szokott vele húzni, hogy igazából kurva mindegy lett volna, mihez kezd velem, mindenhol megálltam volna a helyem. Ha eladott volna, elcsavarom annak a yakuzának a fejét, aki megvett volna, ha meg valamelyik night klubban végeztem volna, hamar a luxuscikk kategóriává váltam volna. Szerintem tök reális, mert törekedtem volna ezekre, ha nem adom fel végleg az egészséget – mondom vigyorogva.

Jeremy alaposan megsimogatja a hiúságom és az egómat azzal, amit mond. Tudom, hogy különleges vagyok, de annál nincs mámorítóbb, amikor ezt más is elismeri. Izgágán elvigyorodom újra.

- Bocsesz, Jeremy, de fiatal vagyok, nem hülye – jelentem ezt ki komolyan, mégis rafinált, győzedelmes képpel. - Én, akit nem rúgnék ki az ágyamból, azt akár be is húznám és kétlem, hogy ezzel csak én vagyok így. Oké, én vadász típus is vagyok, de ha csak a prédát imádnám játszani, akkor is eléreném, hogy akit akarok, az kikössön az ágyamban – közlöm nyíltan. – Nem értek félre semmit, te kertelsz, csúszatsz és védekezel – tolom a szeme közé. – Simán lefeküdnél Shinjivel, ha bepróbálkozna nálad – jelentem ki magabiztosan. – Tetszik neked és kíváncsi vagy rá, és hiába mondd azt, hogy nem kezdenél ki vele, figyeled, hogy mutat-e hajlandóságot arra, hogy esetleg megdugna –

folytatom. – Figyu, ez nem az én dolgom, de ha már te is eljutottál addig, hogy kinyírna... Nem – mondom a fejemet is megrázva. – Ő hideg lenne veled, maximum leütne, mint a kakukkos órát, hogy tudd, mi a véleménye a dologról. Én inkább attól tartanék, hogy Tatsuki kicsinál. Nagyon esélyes, hogy ha rámoccannál akár csak passzív módon is a srácra, akit megjelölt, hogy jelezze, az övé, hozzá tartozik, azzal nagyon kihúznád a gyufát és Tatsuki kurva kegyetlen, ha dühös és büntetni kell. Shinjiért ölne, ebben rohadt biztos vagyok. A nyelvében lévő ékszer és a bőrén lévő tigris egyértelműen jelzi, hogy mi van, szóval Shinji észre se venne, ellenben Tatsuki beletaposna a földbe, mint a szart – tájékoztatom nagyon is komolyan Jeremyt. – Én is ízekre szedném azt, aki rámászna Asaméra és fordítva. – Nem is mondtam el neki, hogy Eiji mit művelt, különben még aznap hullámsírba vagy betontömbbe temette volna.

140.

Jeremy

Mikor meglátom a képet, leesik az állam. A kutya meg nem mondja, hogy ez egy fiú, azt meg pláne nem, hogy Deon. Legalábbis először biztosan nem. Inkább mondanám, hogy húúúú, de cucci, mint bármi egyebet. Meglepődöm rendesen, marhára nem erre számítottam, de végülis miért is lepődöm meg? Deon tényleg nem százaz és még büszke is rá, mire elmosolyodom. Bírom, ez tuti, ráadásul mellette megint korombelinek érzem magam. Furcsán hangzik a dolog talán, de igaz. Végre megint le tudok lazítani. Aztán elmosolyodom azon, amit mond.

- Ez ismerős, mármint a figyelem felkeltése dolog. Mindig úgy találtam ki a dolgaimat, hogy a szórakozóhely fele engem akarjon, mert akkor lehet válogatni, hogy kihez költözöm aznap éjjelre – vallom be csendesen. Mindig azt hitték, hogy felszednek, de valójában mindig én választottam. Akit nem akartam, az tuti nem kapott meg, ehhez tartottam magam. Annak ellenére, hogy sok ágyban megfordultam, nem mindben, szóval ez a szitu kicsit ismerős. Majd újabb mosolyt csal az arcomra. – De azt hiszem, neked ez a megoldás jött be a legjobban – kuncogom el magam. Tetszik, hogy a yakuzája ezzel húzza, mert szerintem vicces. Nem akar megszabadulni tőle, ebben biztos vagyok, ugyanakkor odatolja neki a dolgokat. Furcsa érzés van bennem, de nem tudom, miért, inkább nem foglalkozom vele, mert nem akarom, hogy előjöjjön és tényleg tudjam, miért van. Jobb az ott lenn, nem kell vele foglalkozni.

Aztán Deon igazán komolyra vált, én pedig lesütöm a szemem, mert betalál a dolog.

- Nem tévedsz, ha bepróbálkozna, nem mondanék nemet – vallom be csendesen, mert így van. Bejön nekem Shinji és ha ő tenné meg az első lépést, akkor nem hiszem, hogy nagyon akadékoskodnék ellene. – És igen, kíváncsi vagyok rá, hogy mutat-e hajlandóságot, ahogy arra is, hogy milyen lehet az ágyban. De ki nem kíváncsi? – kérdezem Deonra nézve. – Ennek ellenére jelen pillanatban a

legfontosabb nekem az, hogy helyem legyen. Nem mennék bele olyanba, ami ezt most veszélyezteti, ráadásul most már nem csak magamra kell gondolnom, hanem a kicsikre is, így nincs hibalehetőségem – mondom ezt már Deon szemébe. – Ha kell, én is meg tudok állni sok mindent – mondom egy félmosollyal. Ettől nem félek, mondtam már nemet és ha kell, tudok is. A kérdés az, hogy abban a pillanatban érezném-e, hogy kell és mondanék-e. De mivel ez sosem fog kiderülni, nincs miért aggódnom. – De értem, miről beszélsz és ehhez tartom is magam, nem fogok olyat tenni, ami a dolgokat megborítja, legalábbis nagyon az a tervem, hogy nem fogok. Amúgy sincs miért kapkodnom, nem igaz? Ha majd nagyon azt akarom, hogy valaki megdugjon, akkor keresek valakit arra az éjszakára. Megvannak még a lehetőségeim, meg tudom oldani, ennyi – vonom meg a vállam. Nem akarok kibaszni senkivel sem, ahogy eljátszani sem a dolgaimat Tatsukinál azzal, hogy rámozdulok a kiválasztottjára. Azt hiszem, ez úgy marad, hogy ha ő akar és bepróbálkozik, neki nem fogok nemet mondani, mert ő tudja, ellenben Shinji tabu marad nekem. Jobb is lesz így, elkerülni minden olyat, amiből gond lehet. Minden megoldható és ehhez tartom is magam. Aztán elmosolyodom. – Ki tudja, lehet holnap besétál az életembe az újabb nagy ő, nem? Szóval nyugi, nem vagyok hülye, és most még jobban gondolkodom, mint eddig valaha. Nekem kell az, amit Tatsuki adhat és nem teszem kockára senki kedvéért – mondom ezt meg komolyan. Annyit nem ér egyetlen dugás vagy kapcsolat sem, hogy ezt most feladjam, és ezt nagyon komolyan is gondolom.

Deon

- Hát ez a pofa is megért volna egy fényképet – árulom el kuncogva Jeremynek, hiszen ahogy meglátta képen, hogy festettem loliként, alaposan elcsodálkozott. - Igen, ha csinállok valamit, azt precízen csinálom – jelentem ki büszkén. Elég mókás amúgy, mert annak ellenére, hogy a női cuccok tök kényelmetlenek tudnak lenni, nem éreztem magam rosszul, ellenben egy kicsit meztelen-vagyok-érzetem volt a pirszingeim hiányában, mikor már itthon voltunk és azon voltunk, hogy kihámozzunk engem a lolitaszerelésből. Az is egy vicces eset volt, valahol rohadtul csodálkoztam, hogy Asame nem kapott hideglelést attól, hogy bájos kiscsajnak tüntem, vagy a sok sminktől, esetleg a rózsaszíntől, csipkétől, habtól és fodortól. Ez a pasi tényleg szeret, na. Nem mintha ezt addig nem tudtam volna, de ha tesztelni kell valakit, így lehet. Nishida vajon letagadta volna Kazut, ha ő veszt és tökéletes lolitát faragok belőle? Feltéve, ha Kazt egyáltalán ki lehet húzni a kocsiból és nem akarja magát élből elütni. - Hát persze – jelentem ki egyetértően és komolyan. - Ez egyértelmű – teszem hozzá. - Azt akartam, hogy Asame akarjon engem és ezért továbbra is elég messzire el merek menni.

Látom, hogy igazam van Shinjivel kapcsolatban, pedig egy kicsit blöfföltem, szándékosan túloztam a magabiztossággal, de úgy fest, nagyon is beletaláltam mindennek a közepébe. Be is vallja, hogy a legcsekélyebb ellenállás nélkül hagyná magát Shinjinek és ez tényleg azt feltételezi, amit mondtam; figyelni fogja, van-e jele annak, hogy testörömnék akár csak megfordul-e a fejében vele kapcsolatban akármilyen, aztán megpróbálja magára felhívni a figyelmét, hiszen Jeremy is szerintem ha akar valamit, el

tudja érne. Kíváncsiság volna csak? Nem. Én is kíváncsi vagyok sok mindenre, többek közt, hogy Shinnel például milyen lenne, mégsem tudja senki, mert nem vagyok rá annyira kíváncsi, hogy bármit kockáztassak. Lehorgonyoztam Asame mellett, nekem ő kell, én őt akarom, ezért nincs is mi miatt aggódnom.

Végighallgatom őt és egyáltalán nem nyugszom meg.

- A vágynak az ész nem szab határt – jelentem ki egyszerűen, aztán lecsukom a laposom és lejjebb csúszok ültömben. Ha Shin megkívánná Jeremyt, megdughatná és Tatsukinak sem lenne beleszólása a dologba. Nem tudom, hogy lenne-e belőle balhé, de szerintem valami mindenképpen lenne.

141.

Jeremy

Elmosolyodom. Ennyire látszott volna a meglepődöttségem? Nem baj, Deon tényleg meg tud lepni engem és valahol ez nekem még tetszik is. Az, hogy nem teljesen normális és benne van mindenféle hülyeségekben, hogy még jobban magába bolondítsa a yakuzáját, megmosolyogtat. Valahol én is így voltam Ikuval, mindent elkövettem azért, hogy csak rám figyeljen és csak engem akarjon, szóval meg tudom érteni, Deon mire hajt, bár ő sokkal vagányabban csinálja, mint én valaha is. De ennek ellenére aranyos és ugyanakkor teljesen felesleges, mert ahogy én látom, Asamének nem is kell más, de az indokokat értem és tudom, hogy ez így van helyén.

Megcsóválom a fejem, erre már tényleg nem tudok mit mondani, mert Deonnak igaza is van, meg nincs is. Marha egyszerű, nem kell eljutni olyan helyzetig, ahol nem lehet ésszerű döntést hozni. Ha szorul a hurok, ki kell lépni, ennyi.

- Akkor szerinted mégis mit kéne tennem? – kérdezem meg minden él nélkül, mert kíváncsi vagyok, hogy erre ő mit tud mondani. Most már komolyan elagyalok rajta, hogy mi lehetne megoldás ebben az esetben. Igazából nem tudom. Eddig nem nagyon volt olyan, hogy bajom lett volna valami ilyesből. Értem, hogy most lehet, márpedig nem akarom, hogy legyen. Nyitott vagyok most mindenre, és kíváncsi, hogy Deon mégis mit csinálna egy ilyen helyzetben. Más vagyok, mint ő ilyen szempontból, valszeg gátlástalanabb és nekem talán nem is jelent annyit a dolog, mint neki. Ráadásul elég régen pirultam már ilyen téma miatt, amit Deon elég sokat produkál nekem is, meg hát Tatsuki is mondta, hogy így lesz. Mindegy. Na lássuk, ezzel mit csinál Deon!

Deon

Fújtok egyet a kérdés hallatán. Mi vagyok én, basszus, valami tanácsadó?! Honnan szopjam ki, hogy mit kéne csinálnia?! Nem is látok bele igazán Tatsuki és Shinji kapcsolatába, ráadásul hármukat együtt meg végképp nem láttam. Csak érzem, hogy ha odatolja kettejük közé a seggét, abból nem lesz semmi jó. Egy pár közé bekerülni nem szerencsés, azt pedig kefejezetten ellenzem, hogy egy olyan problémás kapcsolatba pofátlankodjon bele, mint Tatsukié és Shinjié. Hónapok óta összejárnak, egyre mélyül a kapcsolatuk, kezdenek egymásba szeretni, de még most is bizonytalannak érzek dolgokat, miközben Tatsuki láthatóan hosszútávra tervez Shinjivel, máskülönben nem adott volna neki kulcsot a lakásához. Ez nagyon nagy dolog a részéről, én tök megörültem, de ha Jeremy gátlástalanul betrappol közéjük, bármennyire bírom, ugyanúgy kikerül a belső körből és meghal, mint Eiji.

A hozzáállásom nyilván a tekintetemen is látszik, mert az érzéseim homlok egyenest megváltoznak. Felingerel a feltételezés, hogy képes lenne ilyen módon ártani nekik és feladatommak érzem leállítani, mielőtt beindul.

- Semmit – válaszolok keményen, felülve. - Tönkreceszheted azt, ami hónapok óta alakulgat köztük és ezt én sem bocsátanám meg neked – közlöm vele, hiszen ennyivel mindent elmondtam.

142.

Jeremy

Hirtelen változik meg megint a hangulat és érzem, ahogy Deon feszült lesz és bepöccen. Na mindent akartam, csak ezt nem. Elég volt, most kell leállítani ezt az egész folyamatot, amíg lehet, de mikor megszólal, végigcsap bennem a fájdalom, mert... Nem az a baj, hogy kemény, mert értem, miről beszél és meg is értem őt, ellenben... Végigráng bennem valami, amit sosem akartam érezni és amit szintén jó mélyre zártam eddig, ugyanakkor nem akarom most sem kimutatni, így percek alatt száműzök mindent, ami ezzel kapcsolatos.

- Deon – szólok csendesen, minden él nélkül. – Nem fogok tönkretenni semmit, megígérem – mondom nagyon komolyan is gondolva. Nem akarom felborítani őket, ez tényleg nem célom és látom, hogy ez Deonnak is nagyon fontos. Úgyis magamban kell rendeznem ezt az egészet, majd keresek valakit, aki néha hajlandó megdugni, amúgy meg békén hagy és ennyi. Megfogadtam, hogy nem szeretek bele soha többet senkibe, ehhez tartom is magam egyelőre. Mindegy. Mielőtt újra végigszalad rajtam az az érzés, ami elől annyi ideje menekülök... És ha Tatsukinak ez megvan Shinjivel, akkor nincs jogom feldúlni azt, ami kettejük között van, mert az sokkal fontosabb. És most nem csak arról van szó, hogy Deon megbocsátana-e, vagy sem, sokkal többről. Mert nekik együtt kell lenniük, mert így erősebbek, akkor pedig nekem jobb lesz meghúzni magam, és meg is fogom tenni. Sok mindent láttam már és tapasztaltam, azt is tudom, hogyan ne kerüljek olyan helyzetbe, amiből már nem lehet visszafordulni.

Megvannak a technikák, majd alkalmazom őket, ennyi. Ellenben érzem, ahogy borul minden és nem akarok összeveszni Deonnal emiatt, nem ér annyit az egész nekem. – Egyébként ennyire gátlástalan azért nem vagyok – mondom csendesen. – Tiszteletben tartom a kapcsolatukat és nem fogok ellene tenni semmilyen módon – mondom ezt határozottan Deon szemébe, egyfajta ígéretként, mert végülis az. Ettől nem kell félnie, ha nem akarom, nem kerülök bele valamibe és ebbe most nagyon nem akarok belekerülni. Majd beszélek Tatsukival is arról, hogy mégsem akarom, hogy hozzám nyúljon. Gondolom, megérti, ha meg nem, akkor kidob. Mindegy, a lényeg, hogy nem rajtam fog múlni a dolog.

Deon

Megnyugszom. Sikerül elérnem, hogy a srác elhatározásra jusson és ez már valami. Tudom, mert érzem, hogy ha valamit akar, azt el tudja érni, ha pedig valamit nem akar, azt ki tudja kerülni. Lavírozni jól tud, ebben biztos vagyok. Máskülönben Tatsuki sem látna bele annyi lehetőséget, mint amennyit. Ennek ellenére kimászom a laposom alól és rágyújtok, miközben járok egy kört a szobámban.

Nem akarom Jeremyt is elveszíteni, sőt, őt főleg nem, mert rá Tatsuki is építkezni akar. Felzaklat a lehetőség, hogy esetleg elbaszhatja, miközben pontosan tudom, hogy Shinji hideg pillantásokkal, morcos képpel leutasítaná a srácot, ha bepróbálkozik nála, aztán ha ennyi nem lenne elég, megagyalná. Erről eszembe jut, mikor engem szorított az ajtóhoz Eiji és kiráz a hideg. Kurva sokat kockáztattam azért a srácért és valahogy... nem tudom... Megérte? Azt a fájdalmat, amit akkor éreztem, mikor otthagytam Tatsukinak, tudva, hogy kinyírja, nem akarom a pirszingesemnek.

Nekem volt kihez bújni, kinek a vállán kisírni magam és tovább is tudtam lépni. De Tatsuki...? El sem tudom és nem is akarom képzelni, hogy érezné magát és mit csinálna, ha csalódna Jeremyben. Ha attól megborult és összezavarodott, hogy öröm érte a sráccal, akkor a bánat teljesen padlóra küldené. Ezt nem hagyom! Nem tudom, mit kell csinálnom, de megcsinálom, nem hagyom!

Eltűnök a fürdőben és iszom pár korty vizet. Ettől tényleg megnyugszom, bár ahogy kifele kezdek lépkedni, hirtelen hiányérzetem támad. Valahogy furcsán érint, hogy nem Asame szobájában kötök ki, nem ő ül az ágyon, ... Vele akarok lenni.

- Tegyük el magunkat holnapra – javaslom csendesen. Ennek megfelelően kikapcsolom a számítógépet és magamhoz veszem a két telefonomat is. Gondoltam rá, hogy milyen poén lenne Jeremyvel együtt aludni, mint két hülye kölyök, de már nem akarok. A yakuzám mellé vágyom, forró bőréhez érni, az izmait tappancsolni, a hajába túrni, ... Nem szexuális lelkület nélkül, de nem azért, hogy szexeljünk.

Jeremy

Deon kimászik az ágyból, bár talán már nem annyira ideges, mint ez előtt volt. Azt hiszem, megnyugtatta a döntésem, illetve remélem, hogy így van. Végtére is akkor is meg kellett volna hoznom, ha most nem kényszerít bele ebbe, így legalább időben túlvagyok rajta. Halványan elmosolyodom, mikor kijön a fürdőből és elrendeli az alvásidőt. Pillanatok alatt mászom ki az ágyából, összeszedem a telóm meg a cigim, és egy szó nélkül indulok el vele. Mikor elérem a vendégszoba ajtaját, elmosolyodom.

- Jó éjt! – köszönök el Deontól csendesen, aztán egyszerűen belépek és becsukom az ajtót.

Bevackolom magam az ágyba, kerítek egy hamutálat és rágyújtok. Most jólesik szívni, mert nem tudom. Felkavarodtak bennem dolgok, amiket helyesebb lenne visszaküldeni oda, ahonnan jöttek. Nem izgatom magam rajta, nagyon sok mindent le tudtam már nyeli életemben, ezt is le fogom. Azt is tudom, hogyan fogjam vissza a vágyam, majd elintézem, hogy többet ne kelljen ezzel foglalkoznom, ugyanakkor ahogy egyedül maradok, most már hagyom, hogy elöntsön az a furcsa érzés. Talán magány, talán nem. Végigborzongok tőle. Annyiszor, annyi helyen jött már elő, de ennyire erősen még sosem. Egyedül... Mert akárhogy is nézem, egyelőre egyedül vagyok. Nem tudok megmaradni az ágyban, kikelek belőle és az ablakhoz megyek, kinyitva azt és felülve a párkányra nézek kifelé. Még így is látszanak csillagok az égen. Sok minden megrohan egyszerre megint. Iku... Annyira hiányzik, mennyit megadnék azért, hogy ha belépne egyszer az ajtón és megint átölelne. Ráadásul az agyam is zsong most, annyi minden játszódik le bennem ebben a percben. Elfogy a cigim, így máris egy újra gyújtok, s ha így folytatom, nem tart ki túl sokáig... Mindegy, mert most kell. Furcsa érzés azon agyálni, amin most teszem, furcsa, mert sosem hittem volna, hogy kell. Ennyire komoly lenne a dolog? Tényleg lenne lehetőségem széthúzni Tatsukit és Shinjit? Nem hiszem, de ez a magánvéleményem erről az egészről. Újabb füstkarikát fújok ki a levegőbe és kisebbre húzom össze magam. Hülye vagy, Jeremy. Le kell állítanom a saját agyam, mert különben ennek rossz vége lesz. Ennek ellenére... Mindent figyelembe véve nem fogom tudni leküzdeni a vágyat, hogy mondjuk Tatsukihoz bújjak, pedig annak semmi szexuális célzata nincs, egyszerűen csak megnyugtat a közelsége, mert tudom, hogy a biztos pontom megvan, stimmel és nem veszíthetem el, erre pedig szükségem van. Erre még rákérdezek Deonnál, hogy mit gondol róla, ellenben tényleg meg kell ejtenem a beszélgetést Tatsukival. Nem tudom, mit fog gondolni, vagy reagálni, de tényleg nem tehetem ezt. Oké, nem lesz könnyű, pláne, hogy elég régen nem dugtam már ennyire jót, de a helyén tudom kezelni ezt is, azt hiszem. Majd jön más... Vagy nem, akkor meg ebbe kell beletörődni, és kész. Majd ha nagyon kanos leszek, visszamegyek a bárba, összeszedetem magam, hagyom, hogy megfektessenek, aztán mintha mi sem történt volna, lelépek. Nincs kötődés, nincs kötelezettség. Megoldás mindenre van, csak meg kell találni, ettől azonban összeszorul bennem valami, mert... Újra megvillan az egyedül a fejemben és ez

fáj. Önző kis pöcs vagyok, azt hiszem, de... Sosem vallanám be, ugyanakkor irigykedem és fáj, hogy másnak van valakije. Sosem mondom ki és együtt örülök az illetővel, ahogy most is, mikor Deon a yakuzájáról mesél, de... És igen, itt van az a de, mivel nagyon mélyen, elnyomva valahova még talán fáj is és keserű ez az egész. Megfogadtam, hogy nem kötődöm senkihez, de... Betartható ez vajon? Nem tudom megmondani, mert közben meg igenis kívánom a kötődést, kívánom, hogy más kötődjön hozzám csak... Csak ne fájjon!

Nagyot sóhajtok és a harmadik szálra gyűjtök rá, már nem maradt, csak öt, úgyszólván vissza kell fognom magam, ez az utolsó. Ráadásul... egy kapcsolat jelen esetben veszélyes lenne, mert... mert abban kompromisszumokat kell kötni. Nem azzal van a gond, hogy mondjuk nem leszek mással, ez egyértelmű, de... Nem hagynék fel azzal, hogy a szalonban lakom, ahogy azzal sem, hogy megtanulom, amit Tatsuki ad nekem, vagy hajlandó adni, ezek pedig nem feltétlenül elfogadhatóak, meg hát... ha ténylegesen is alvilági leszek, akkor arra is veszélyes, aki esetleg elfogadna. Újabb mély sóhaj tör elő belőlem. Naná, hogy a saját kedvemet és helyemet baszom el mindig. Ellenben remélem, Deon nem haragszik rám, mert ezt most tényleg nem szeretném eljátszani. Annyira rohadtul nem könnyű ez a dolog. Határokat tudok szabni magamnak, csak éppen elnyomni azt, amit szeretnék, nem túl könnyű. Igyekszem, csak néha elötör. Mit meg nem adnék néha egy olyan pillantásért, amit Asame küldött Deonnak, mikor meglátta, vagy egy olyan mozdulatért, ahogy Tatsuki simított végig Shinjin. Mert hiányzik, hiányzik, hogy valaki átölel, hogy magához húz, hogy megvigasztal, hogy segít, hogy nem tudom, csak tudom, hogy van és tudom, hogy számíthatok rá. Mennyivel másabb lenne minden, ha... És azok az átkozott ha-k és talán-ok.

Újabb hosszú sóhaj tör fel belőlem és letörölöm a könnyeket az arcomról. Mindegy, Jeremy, most van helyed, megkapsz egy csomó mindent, és vigyáznak a kicsikre is, ennél többet meg ne akarj, mert neked nem jár, te nem érdemled meg, ennyi. Ezennel lezárom magamban a vitát és a nyilalló fájdalom sajgássá tompul. Felejts el itt mindenkit, mert egy jól felépített dolog ez, amiből nem húzhatsz ki, mert akkor összedől. Szóval felejtsd el, hogy ebbe beleszólhatsz, ahhoz egy senki vagy. Hagyom magam elsüllyedni ebben, elnyomom a cigit és leszálok a párkányról, majd becsukom az ablakot és bevacokolom magam az ágyba apróra összehúзва magam, fejemet a párnába rejtve. Mert neked nem jár és nem érsz ennyit... - visszhangzik Lucas mondata a fejemben. Lehet, igaza volt, lehet, hogy nekem nem jár, hogy boldog legyek. De nem gond, mert elégedettnek kell lennem azzal, amit kaphatok és ebben boldognak lenni. Nem szabad többet várnom, mint amit kaphatok, vagy megszerezhetek.

Te nem érdemled meg, mert romlott vagy, csak egy szajha... - Újabb és újabb mondatok jönnek elő a múltból és egyszerűen nem tudom visszaszámúzni őket oda, ahol eddig rejtve voltak, végül nem bírom tovább és sírva fakadok. Kiadok mindent magamból, ami fáj, ami nyom belülről ezzel véglegessé téve a döntéseimet és elismerve, hogy vesztettem, hogy nekem nem jár, hogy én nem érdemlem meg, hogy nekem el kell felejteni és kész. Holnapra könnyebb lesz, csak ma hasogat fel mindent belül.

Deon

Én most nem tudok mosolyogni és megszólalni sem, ezért csak biccentek a srácnak, aztán Asame szobájába megyek. Még megkérem az egyik testőrt, hogy álljon Jeremy rendelkezésére, hogy ha szüksége lenne valamire, mert a reggeli rutin az reggeli rutin, nem akarom megszakítani, ugyanúgy, mint minden nap fel akarok kelni Asamével, enni akarok pár falatot, aztán lemenni a dojoba, edzeni, majd a zuhany alá kerülni vele. Lehet, hogy ez két óra, lehet, hogy három-négy is lazán lesz, hiszen ez változó, addig is viszont nem szeretném, ha Jeremynek korogna a gyomra például, szóval ehhez mérten valaki figyel rá.

Belépek a szobába. Asame kislámpa fénye mellett, ölében Shabuval olvas. Szemüvege felett rám pillant, majd mikor felfogja, milyen képet vágok, a könyvjelzőt visszatéve a lapok közé becsukja a könyvét, s a szemüvegével együtt az éjjeliszekrényre teszi. Megkérdezi, mi a baj, én pedig elmesélem neki, miközben odafészkelem magam szorosán mellé, hogy úgy fest, Tatsuki és Shinji kapcsolata nagyon is komollyá kezd válni, Jeremy pedig bezavarhat nekik, én pedig nem tudom, mit kéne csinálni, hogy... Igen, megint én akarok tenni valamit...

Hagyom magam megvigasztalni, elcsábítani és szeretni. Játék, harc és ellenállás nélkül odaadom magam Asaménak, most ölelve, simogatva, csókolva őt. Hagyom, hogy kielégítsen, a szerelmével betöltsön és mire eddig jutok, már nincs más a számomra, csak ő, én. Esetleg még a vackában összegömbölyödve szunyókáló Shabu. Úgy tűnik, ennyi vagyok, egy érzelmi felhő...

Tatsuki

(negyedik nap)

Lassú, nesztelen léptekkel haladok végig a folyosón. Jobb kezemben tör, a ruhámból vér, égett hússzag, füst, mindenféle mocskok, némi olaj és fémek különféle büze árad. Már amennyi megmaradt belőle, mivel érzem, hogy pólóm cafatokban lóg a felsőtestemen, a nadrágom szárai pedig ugyanúgy nem simulnak a bőrömhöz, ahogy megszoktam. A szemeim csukva, ki sem nyitom őket már, mert lassan hajnalodik és a legkisebb fény a seggemet is összerántja, olyan fájdalmat okoz. A légzésem felületes, szaggatott és egyenetlen, alig kapok igazából levegőt. Mindenem fáj, az akarat azonban hajt. Azért jöttem ide, mert már csak itt vagyok biztonságban. Hülye lenne bármelyik alvilági betörni miattam egy erős yakuza házába, még akkor is, ha történetesen a klánom legfontosabb tagjait itt találja meg. Sántítva, a falakat és ajtókat tapogatva, számolva a lépéseket haladok előre a céloom felé. Fülelek, mint egy állat, dőfésre készen tartom a fegyveremet és próbálok talpon maradni, mert ha csak elnyúlok, mint a lapított béka, megdöglöm, mire megtalálnak. El kell ismernem, hogy segítségre van szükségem, most

már nem húzhatom tovább az időt. Csakhogy ezzel mindent el kell mondanom, ezt pedig el akartam kerülni. Már nem fog menni.

Azt hiszem, végre sikerül megtalálnom a keresett szobát. Tudom, hogy találkoztam testőrökkel, de nem először járok a házban, noha a mostani tartásom és a kezemben lévő vérmocskos tör nem a megszokott. Talán érezték rajtam, hogy egyetlen rossz szóért most ölök, hogy kurvára nem viccelek. Abban mindenestre mindenki biztos lehet, hogy meg kell ölnie ahhoz, hogy engem megállítson bármiben is, ez pedig nem lenne okos lépés. Nagy szar van, most már tényleg nagy. És még mindig nem ez a legalja a gödör mélyének.

Benyitok és beszagolok. Tudom, mit kell éreznem, Asame kellemesen markáns, finom, férfias cigijének füstjét, mellette Deon eperaromás dohányának illatát, esetleg fanyar szexszagot, de mindenképpen meleget. És mindez benne van a levegőben, most a szemem használaton kívül helyezése miatt még erősebben is érzem. Szuszognak, tehát elég csendes voltam, így beljebb hatolok.

- Deon! - szólalok meg halkán, miközben becsukom az ajtót. A szuszogás azonnal elhal és apró neszek zizzennek. Takaró lehet, ami alatt mocoognak mindketten. Nem hallom fegyver kattánását, mégis erősebben szorítok rá töröm markolatára. A vérem lüktet a feszültségtől a nyakamban és a fejemben, a légzésem nehézkesebbé válik, az izmaim megfeszülnek.

- Tatsuki? - kérdezi a kölyök. A hangokból ítélve kikel az ágyból és keresgél. Nem szólalok meg, csupán megpróbálom azt a dorombolásszerű hangot előcsalni a torkomból, ám most inkább hat morgásnak. - Mi történt? - kérdezi csendesen, de már hangjából kihallom a rémületet. Talán alsónadrágot húzott, vagy valami hasonló, mert most elém lépdel. - Semmi baj, nyugalom – mondja elővéve egy szelíd, állatidomításra is alkalmasnak tetsző hangját. Kétlem, hogy engem nyugtat, sokkal inkább van neki szüksége erre. - Tedd el a töröd – kéri, mire visszanyomom a tokjába a pengét. Megfogja a kezem és megsimogat, ezzel is igyekezve megnyugtatni, de nem fog neki sikerülni, mert ha most megnyugszom, leállok, elájulok, bealszom, vagy akár meg is döglöm. Dolgom van még, úgyhogy keményen tartom magam minden kín ellenére, ami a testemet gyötri. Fény gyúl nem is messze tőlem, ezért azonnal a szemem elé kapom a karjaim.

- Oltsd el! - sziszegem. Újra sötét lesz, nekem már azonban ez majdnem mindegy, szédülés fog el és hányinger, annyira megfájdul a fejem. Deon megpróbál megtartani, aztán mancsait felváltva veszi el a testemről. Igen, csurom vér vagyok. Azt hiszem, most lesz rosszul és abból, ahogy a levegőt veszi, arra következtetek, hogy sírva is fakadna, ha nem küzdene maga ellen. Közben Asame is mozgolódik. - Csak vigyél abba a szobába, amiben legutóbb elszállásoltatok, arra még emlékszem! - utasítom a kölyköt.

- Te nem látsz... és... és... - Hogy is festek azon túl, amit már végiggondoltam? Két nyíl áll ki a jobb combomból, a jobb oldalamból lelóg a bőröm, vágások tarkítanak a legkülönbözőbb pengéktől származtatva, és még így is könnyen megúsztam. A nyakamon ég Olivia ostorának nyoma, szét akar robbanni a fejem, a szememet ki sem bírom nyitni, különben olyan érzetem támad, mintha forró tüvel döfködnék, ...

- Megváród, amíg itt esek össze, vagy idegbajt kapok, vagy mi lesz?! - mordulok Deonra tördelve a mondatot, hogy cselekvésre bírjam. Újra megragadja a kezem, aztán vezetni kezd.

- Hívd kérlek Takashit! - könyörög Asaménak sietve. Még nem hallottam ezt a hangot tőle, azt hiszem, szóval a viharvert kifejezés a külsőm tekintetében túl enyhe. Nyugi, kölyök, még sok dolgom van, úgyhogy nem fogok megdögleni! Mindenesetre magával húz valahova. Gyors tempót diktálna, de sántán nem tudok rohanni, az pedig még mindig rohadtul zavar, hogy szart se látok, így kénytelen vagyok minden módon Deonra támaszkodni, ezzel lassítva is őt. - Mi a franc történt?! - A hangjában nincs az az erő, ami jellemzi a kölyköt, inkább esdeklés ez a kérdés, mint komoly számonkérés.

- Ott vagyunk már?! - mordulok rá, de tudom, hogy nem fogom tudni észhez téríteni, túlságosan sokkolja a látványom.

- Beértünk.

- Vigyél a fürdőbe! - kezdem osztani neki az utasításokat, mire azonnal húz maga után. - Vágd le a ruháimat! - Ezt nem teljesíti csak úgy, valószínűleg vonakodik, mire előhúzó a törömet és a hegyét lefelé tartva arrafele nyújtom, ahol őt sejttem. Elveszi tőlem, aztán óvatosan, ügyetlenül szétnyesi rajtam a póló maradványát. Ezután megharcol a nadrágommal is. - Óvatosan! - figyelmeztetem. Tudom, hogy amúgy sem merné most rángatni rajtam, mégis muszáj óvatosságra intennem, hogy tudja, nem csupán a két kiálló nyílvesző miatt kell így eljárnia.

- Nem fogom tudni áthúzni...!

- A tört szerinted minek adtam? - morgok újra rá. Nem lehet most nyuszi, szükségem van a kitartására. Megnézném, hogyan fejt le rólam a farmert, de örülök, hogy nem látom, mert az arcán most nem az a gyönyörű fájdalom, a vágy, az élvezet, vagy gyönyörűség látszana, hanem rémület, talán undor. Tudom, hogy a vérszag felkavarja a gyomrát, lehet, hogy szédül is, mint én, ezért némi büszkeséggel tölt el, hogy megharcol magával a célért. - Állíts be a zuhany alá! - adom ki a következő utasítást. Muszáj megszabadulnom a különféle mocsoktól, ennek pedig ez a legegyszerűbb megoldása most. Meztelen és fegyvertelen vagyok, a védtelenség érzése azonban elkerül, nem érzem magam akkora veszélyben. Ügyetlenül, lassan keveredek be a zuhanyrózsa alá, aztán inkább hideg, mint langyos vizet állítok és alá állok. - Keresd meg Shinjit! - Ez a legutolsó utasításom, hiszen ő elég erős és képzett lesz ahhoz, hogy kimossa a sebeimet.

- A hajad... - nyögi. Igen, döntenem kellett, hogy a copfom, vagy a skalpom fontosabb. Nyilván az utóbbi mellett maradtam, ezért a fonatom nagy részétől megszabadultam.

- Majd megnő – közlöm semleges stílusban. Azt hiszem, Deon félig bent áll a zuhanyzóban, mert mintha meg akarna tartani, noha hozzám érni is alig mer, legalábbis nekem úgy fest, ahogy ügyetlenül tapicskol rajtam. - Hozd Shinjit! - utasítom újra.

- Megleszel?

- Már vissza is értél? - morgok elégedetlenül válaszul. Vélhetően elszalad, nem tudom, a víz csobogása mindent elfed és csak a hiányát érzékelem. A hideg vízpermet lassan kihűt, azt azonban érzem, hogy a mocsok nehéz masszaként gördül végig a testemen.

144.

Jeremy

Végül csak elnyom az álom, vagyis inkább álomba sírom magam, vagy valami hasonló, mindenesetre nem könnyíti meg a dolgom az sem, amit álmodok. Megint jönnek a rémálmok, csak most megint mások. Halál, fájdalom, megaláztatás. Képek és emberek bukkannak fel. Iku, ahogy haldoklik a karjaimban, Lucas, ahogy a vére a padlóra ömlik, egyre vadabb és egyre durvább képek. Aztán a végén már az én kezemben vannak életek és vérengző gyilkosként ölök meg mindenkit magam körül. Zihálva ébredek meg és ülök fel az ágyban. Még sötét van, nagyon sötét, ezért rápillantok a telefonomra. Éppen csak elmúlt éjfél, ez így nem lesz kifizetődő. Újra ablaknyitás és megint kiülök a párkányra. Most már muszáj aludnom valamennyit, mert hát a két nap alatt csak beájultam kábé és ennyi, de azok nem igazán voltak pihentetőek. Végül csak nem bírom ki és kihúzva egy újabb szál cigit a dobozból gyújtok rá megint, bár most rohadtul nincs kedvem gondolkodni, ellenben a képek kísértenek, ahogy Rick vérben fekszik előttem, vagy éppen Tatsukira támadok, mert... Mert nem tudom, miért, olyan voltam, mint egy veszett kutya, vagy valami hasonló a dolog, minden vörös volt és élveztem, vagyis azt hiszem, élveztem, miközben a másik felem, ami fel is keltett, elborzadt. Tényleg ilyen lennék? Vagy ez csak a két nap hatása? Nem tudom biztosan, de hiszem, hogy én nem ilyen vagyok.

Végül megint betalálom az ágyat és pillanatok alatt el is alszom, de megint nem lesz jobb az álom, bár most éppen engem aláznak meg. Újraálmodom, mikor Lucas először erőszakolt meg, mikor a képembe vágta, hogy semmire sem vagyok jó, hogy csak egy szajha vagyok és semmi több. Újabb emberek jönnek a múltból és aztán a jelenből is. Dobálom magam, miközben mindenki azt mondja, hogy értéktelen vagyok, hogy nem érek semmit, hogy nem érdelek semmit, hogy egy senki vagyok, egy tárgy. Zokogva ébredek fel, ez most már tényleg túl sok. Kicsászkalok a fürdőbe és megmosom az arcom, majd a tükörbe nézek. Hát, Jeremy, nem festesz valami jól. Hatalmas karikák a szemem alatt,

most már kezdenek feketedni is a kialvatlanságtól meg az idegességtől, ráadásul látszik, hogy bögtöm, amit most nem is fogok tudni elfedni. Végignézek magamon és nem tudom befogadni a látványt... már nem megy. Mert valahol elvesztettem magam és ez nem tetszik. Össze kell szedődnöm, muszáj valamit kitalálnom, mert ez így nagyon nem lesz jó, sokáig nem fogom bírni, az tuti. Még pár nap alvás nélkül és végem lesz. Kimászom, vagy inkább csámpázom az ágyhoz, elő a telefont. Hajnal három, remek... Nagyon örülök neki. Mindenesetre újra az ablakpárkány lesz a cél, mert ott legalább kényelmesen érzem magam, vagyis nem tudom... Most gondolkodom el komolyan azon, hogy meg kéne lépni, vagy ki kéne szállni. Mert... mert nem tudom, mert nem akarom, de mégis megfordul a fejemben, majd percek alatt el is vetem. De akkor is, az emlékek, a képek... Pedig álmos vagyok és nem tudok aludni. Végül döntök. Ez így nem mehet tovább. Visszamaszom az ágyba és magamra húzom a takarót, fejemet a párnába fúrom és hagyom, hogy felülkerekedjen rajtam minden, hogy megint kiüssön a dolog. Elsírom magam, most már nem csendesen, hanem remegve és zokogva, ahogy nem szoktam. De segít, valamennyire biztosan, így visszamerülök az álmokba. Most sem szebbek, de legalább már nem gyötörnek annyira, így ha nem is túl mélyen, de végre nyugodtabban alszom, bár hogy ebből mikor kelek majd fel, azt nem tudom.

Deon

Nem igazán tudom, hogy mit csináljak. Soha életemben nem láttam ennyire széttrancsírozva embert. Tatsuki sebei ijesztőek, undorítóak és mélyek. A viselkedéséből, a tartásából és a nyomokról a testén egyértelmű, hogy megpróbálták megölni, de neki több emberrel sikerült végeznie, aztán meglépett valahogy. De hogy mitől nem lát... Én viszont észrevettem az arcán a félelmet és ez rémített meg a legjobban. Sosem láttam őt még csak megijedni sem, szemrebbenés nélkül tett meg dolgokat, gátlások és más visszatartó erő nélkül. Most viszont Tatsuki menekült, itt keres biztonságot. Kurva nagy a gáz és az, hogy nincs vele Bakari, nem sok jót ígér. Sőt...! Remegve és sírva teszem meg azt a pár lépést, ami a testőrszoba felé vezet. Benyitok és azonnal Shinjit keresem fel. Kicsit sem izgat, hogy közben Ryuut is felriasztom, jobb, ha készenlétbe helyezi magát, hátha követték a pirszingesemet. Mire odaérek a testőrömhöz, ő már ébren van, elkapja a felé nyújtott kezem és a gyér fényben is látom, hogy megijed attól, amit rajtam lát. Nem tudok egy kurva szót szólni, a szám összezárul, a torkom elszorul, úgyhogy csak elkezdem magam után húzni. Fel kéne készítenem, tudatni vele, hogy amit látni fog, az nagyon durva lesz, de nem megy, így csak a sötét fürdőszobába vonszolom, ahol Tatsuki a zuhanyzó falának dőlve áztatja magát. A mozgása és a tartása is egyaránt furcsa, s amint Shinji a villanykapcsolóért nyúl, elkapom a kezét. Tudom, hogy látni akarja, de azt is, hogy Tatsuki ordítani fog, ha hirtelen reflektorfény éri.

Testőröm idegessé válik attól, hogy korlátozom és kapaszkodom belé, hogy Tatsuki a zuhany alatt áll idegen, természetellenes tartásban, az árnyékokból is látszódoan sérülten és nem tud odamenni, mert engem is egyben kell tartani. Beszélnem kell. Muszáj kinyögnöm pár értelmes szót és aztán megpróbálni segíteni, mert kell.

- A szeme... érzékeny... nem lát - motyogom. - Már hívtam... Takashit... - mondom azt, ami ezután eszembe jut. - Ő téged akart... de hadd segítsek! - kérem Shinjit. Nem bírnám ilyen állapotban itt hagyni Tatsukit és tétlenül sem akarom nézni. Igaz, hogy teljesen hazavágott a látvány, de nem adom fel. Ha rókázok is közben, akkor sem! Eleresztem most már a srácot és a fejemmel intek, hogy menjen oda a tetoválómesterhez, és remélem, hogy felkészült mindenre.

- Nem lesz semmi baj, kölyök - próbál nyugtatni, de szerintem ő is tudja, hogy felesleges. - Keresd meg Asamét és amint megjön Takashi, küldjétek be - kéri. - Ez az, amiben most tudsz segíteni, és abban, hogy a testőrszobából idehozatod Ryuival az elsősegélyládát - mondja komolyan. Szeretnék többet tenni, ám ha Shinji úgy véli, most csak ennyi telhet tőlem, akkor ezzel tudok szolgálni. Végülis reális, hiszen annyira kibuktam, hogy mindent elfelejtettem, amit eddig tanultam az orvoslásról.

- Nem fogja engedni magát idegen orvosnak - mondom csendesen, azzal kirohanok a folyosóra, hogy megkeressem Asamét. Szerencsére nem kell nagyon kutakodnom, nincs messze, így odaszaladok hozzá, mint valami gyerek és belecsapódva a testébe átölelem. - Shinji azt kérte, hogy amint megjön Takashi, küldjük oda, meg kell neki a testőrszobán lévő elsősegélydoboz - mondom egészen összeszedetten, ám közben szinte kiszorítom Asaméból a levegőt, úgy kapaszkodom belé. Ő csak átölel, hogy érezzem a törődését, azt, hogy velem van és szeretne megnyugtatni, de nem is baj, hiszen szinte magamon érzem azokat a szörnyű sebeket, amiket láttam.

- Húsz perc és itt van Takashi - közli, miközben int Ryuunak, hogy tegyen úgy, ahogy kérte Shin. Amint hallótávon kívül kerül, újra elbögöm magam.

- Sosem láttam félni Tatsukit - suttogom. Asame szorosabban ölel magához és csókot nyom fejemre, ezzel nyugtatva. Most nem nagyon van eredménye, mert ki vagyok borulva, de azért hálás vagyok minden apróságért.

- Minden rendben lesz, csibe. Tatsuki szívós.

- Mindent elfelejtettem... nem tudom, mit kell csinálni - mormolom kissé kétségbeesetten.

- Ott van vele Shinji, nem lesz semmi gond. Biztos vagyok benne, hogy nem felejtettél el semmit és ha kellett volna, akkor el tudod őt látni - mondja komolyan, én pedig megrázom a fejem.

- Pánikba estem. - Ezzel magyarázok meg mindent.

Tatsuki

A fájdalomra jó a hideg, nagy dózisban bénít. Persze annyira nem állítottam hidegre és azzal is tisztában vagyok, hogy a testem most forróbb a szokottnál, mert a szervezetem dolgozik rendesen. Ilyen megerőltetést nem is tudom, mikor kellett utoljára elviselnem és valahogy úgy érzem, akkor sokkal könnyebben ment. Nehezen tartom magam, abban viszont halál biztos vagyok, hogy ha a két srác visszatér, frászt kap, ha nem bírom el a saját súlyom, úgyhogy a falnak dőlök és igyekszem megtisztítani magam a mocsoktól. A hajammal kezdem. Nem használhatok semmilyen vegyszert, mert a húsom nem preferálná, így hát sima vízzel öblítem ki újra és újra a hajamat. A hidegvíz kicsit oldja a görcsöket, vagy legalábbis jó ezt hinni. Fogalmam sincs, már nem igazán tudom, mit kéne csinálnom, csak abban vagyok biztos, hogy meg kell fürdenem elsősorban és valahogy el kell távolítanom magamból a nyilakat. Utóbbi inkább ülő, de inkább fekvő helyzetben kísérelném meg, hiszen az izmaid szorítják a fejükön lévő fémeket, tehát marad a mosdás. Nagyon ronda és súlyos sérüléseket is sikerült benyelni, még az érintésüktől is összerándul a gyomrom. Lehet, hogy Deon nem is Shinjiért ment el, hanem rókázni? És az mennyi ideje volt?

- Deon? - szólok ki a víz alól és fülelek.

- Nem, én vagyok - szól egy másik hang. Ez Shinji és megérzem, hogy belép hozzám. Azonnal felé nyúlok, kitapogatom a mellkasát, melyen ázik át a ruha, felkúszom a nyakán, majd állkapcsát megragadva húzom közel magamhoz, hogy megcsókoljam. Tisztában vagyok vele, hogy az idő nem alkalmas most enyelgésre, ezt a csókot azonban akartam, nagyon.

- Levetkőzhetnél volna - mondom neki erőtlen vigyorral, de már tapogatok is felfelé a zuhanyrózsáért. Nem tetszik, hogy ruhában beállt mellém, a kiokosítással azonban csak a levegőmet fogyasztanám, amiből amúgy sincsen sok. Shinji gyorsan kapcsol, a víz más irányból pereg rám, vagyis ő megtalálta, amit én kerestem. Végigmancsolok a testén, hogy elérjek a kezéhez, aztán a sebeimhez vezetem, s szabad kezemmel elkezdem kimosni belőlük a koszt. - Fentről lefele haladva csutakolj le - kérem szaggatottan. Kibaszottul fáj, de inkább ez, mint a többi finomság, ami így sem fog elkerülni, ez azonban várható volt.

- Majd egy alkalmasabb időpontban - feleli talán elmosolyodva, ebben viszont cseppet sem vagyok biztos. Lehet, hogy csak hallucinálok, vagy ezt szeretném hinni, hogy ne kelljen elképzelnem a dühét. Látva is nehéz néha eligazodni rajta, így, látatlanul azonban még rosszabb a helyzet. Szerencsére nem kímél és arra is figyel, hogy állva bírjak maradni. Fogalmam sincs, mennyi időt töltünk ezzel, ahogy az alaposságról sem. Mindent megteszünk, amit lehet. A legkínosabb persze az oldalamon kilátszó hús megtisztítása, üvölteni tudnék, s csak többszöri nekifutásra sikerül kitisztítani, aztán iszom valamennyit és elzárom a csapokat, jelezve, hogy szarom le, hogy állunk, nem bírom tovább.

Shinji kisegít a zuhanyzóból, aztán kivezet a fürdőből. Tapogatózva ereszkedem le az ágyra, aztán lassan, ügyetlenül és kínlódva felkúszom rajta, s a hátamra fekszem. Most jön az a rész, hogy sebbenzinnel, jóddal, betadinnal, vagy akármivel kimossuk a sebeket, aztán elkezdjük befoltozni a

bőröm. Aha... csak nem megy, nincs hozzá erőm. Kopogást hallok, amitől összerándulok. Ösztönösen a törömért nyúlnék, aztán kapcsolok, hogy nincs nálam, ezért megpróbálok felülni. Nem érdekel, hogy mindenem tiltakozik, azonban Shinji nem enged.

- Nyugi! - kéri sietve. - Ryuu vagy Takashi az, itt biztonságban vagy - mondja, majd elmegy. Azt tudom, hogy itt biztonságban vagyok, ezért is jöttem ide, ám nem hagyom, hogy akárki így lásson. Nem bízom az orvosokban, egyedül Bakari láthat el komolyabban és ezt a srác tudára is fogom adni, amint visszaér. Ez nem sok idő, s amint besüpped mellettem az ágy, kitapogatom Shinjit.

- Bakari jelentkezett? - kérdezem meg tőle. Kutakodik valamiben, vélhetőleg elsősegélydobozban a hangokból ítélve, úgyhogy felkészülök a második kínkörre.

- Nem. - Az baj. Mi a faszt csinál még?! Legalább három óra telt el, hogy utoljára láttam. Ennyi idő alatt bármilyen szarból kivakarja magát.

Nem tévedtem, pokoli fájdalom hasít végig rajtam, mégis igyekszem veszteg maradni, hogy legalább azzal ne kelljen Shinjinek megküzdenie, hogy el bírjon látni. Nekem is az az érdekem, hogy megtegye.

- A város legdélibb részén... - kezdem suttogva, szaggatottan - éppen a határán... a Zöld Daru Teaház környékén... él egy faszi... Araham... ő fogja tovább tanítani Jeremyt... ha én nem tudom - közlöm a sráccal. - Az apja volt a mesterem... Bakari ismeri őt... de ha nem jön vissza, akkor te keresd meg - kérem komolyan. Araham valami homokföldi menekült patkány, külföldi, talán arab, de nem vennék rá mérget. Mindenesetre a nevéből és a külsejéből lerí, hogy nem japán. Pár évvel fiatalabb nálam, és ugyanolyan nagykutya, mint én, csak ő korábban kezdett csapatba verődni nálam, így már egész pofás szervezettel bír délen. Örökölte a mesterem képességeit és tehetségét, ezért méltó Jeremy tanítására, ha megdöglöm. Mindenképpen betartom, amit ígértem, még ha csak így, hogy elrendezem a szálakat magam körül és gondoskodom mindenről. - A teaházban... ha kimondod a nevét... hozzá cipelnék... a többi el tudod intézni - magyarázok tovább. - Az utódom egyelőre Bakari... ha megkerül - teszem hozzá. - Deonnal ketten, némi segítséggel... minden rendben lesz. - Ha Bakari nem tér vissza, nem tudom... erre nem terveltem ki semmit. Ötletem sincs, ki az, aki átvehetné ideiglenesen a helyem. - Katsuri majd rendezi a kölköket...

- Megteszem, amit kérsz - egyezik bele, bár kissé kelletlenül -, de ha egy mód van rá, ne most akarj megdöglenni - teszi hozzá csendesen.

- Élnék én, míg legalább annyi nem leszel, mint én, de az idő nekem sem áll meg - mondom neki nehézkesen, de elmosolyodva. - Kitamura a nyomodra akadt - árurom el végül talán a legfontosabbat. Persze, gondoskodnom kell a többiekről, de ez az oka annak is, hogy most így fekszem itt.

- Élni is fogsz - jelenti ki határozottan, rendületlenül folytatva az ellátásomat, majd mikor Kitamura kerül szóba, egy pillanatra megáll a mozdulatban, de végül folytatja. - Szóval közel hat és fél év után mégiscsak sikerült neki. Mindigis kitartó volt.

- Az elmúlt fél évben... rengeteget dolgoztam... a klán megszilárdításán - mesélem fáradtan. Egyre kevésbé érzek fájdalmat, ami azt illeti. - Korábban nem volt fontos... de most elég sok embert tudhatok... a magaménak. Az egész... Kitaro-Kitamura-követő bagázs... ki lesz irtva, ha nem veszi a lapot - ígérem meg teljesen komolyan Shinjinek. Leszerveztem egy csomó mindent ennek érdekében. Ha a területeim bármelyikére merészkedik, vagy csak egyetlen embert elejt az enyémekek közül, egy egész hadseregnyi vadkutya szakad a nyakába, s nem fognak visszavonulni, míg a teljes pusztulást el nem érik.

- Ebben már akkor sem kételkedtem, mikor először ígérted meg. Mit tudott meg, vagy mennyit?

- Összerakta a képeket... Shinji... testőr... szerető... gyilkos... - válaszolok most már igazán megküzdve a természet erőivel, de a srácnak tudnia kell, hogy immár Kitamura számára is ez a négy egy. - Adatokat nem... elrejtettem... - Ám a tények is bőven elegek és ezt Shinjinek sem kell megmagyarázni, miért. Azt hiszem, rettenetesen fázom és a végtagjaim nehezek. A sötétség már régóta állandósult, az a kurva fénybomba vakká tett, ám ez az érzet egyszerre ijesztő és természetes. Nem akarok meghalni, szóval ha kell, lekaszálok a halál fejét a saját kaszájával, de most nem tudok tovább ébren maradni.

145.

Jeremy

Újra felriadok, nem megy ez a dolog nekem, már látom. Újabb kör a fürdőben, könnyíték magamon, aztán iszom is. Borzasztó megviselten nézek ki, az már tuti, de nem tudok ezzel mit kezdeni. Ránézek az órára, hát még egy órácskát sikerült hozzáadnom az alváshoz. Remek, ha így folytatom, akkor megdöntöm a rekordom. Rohadt fáradt vagyok, ugyanakkor nem tudok aludni és így egy kicsit furcsa helyzet kezd előállni, de azért addig csak nem kéne eljutni, hogy a végén már hallucináljak, volt már olyan és nem volt kellemes. Mindenesetre most már tényleg fogalmam sincs, mit csináljak. Ahhoz, hogy körbepattogjam a házat, még túl korán van, így visszabújok az ágyba, de akkor meg agyalok és most arra nincs igazán kedvem. Vajon mi van Tatsukival? Csak legyen rendben és jöjjön vissza, más nem számít. Elég rémisztő a dolog így, pláne, hogy Deon sem volt nyugodt, ebben biztos vagyok. De nem lehet gond, megígérte, hogy nem lesz, vagy valami hasonló. Végül a merengésből álomba húz megint a kimerültség, vagy éppen inkább szendergésbe, ennek eredményeként újabb fél órát adok az alvásidőmhöz, de aztán tényleg nem bírom tovább, már nem megy... Kikelek az ágyból. Talán nem ártana meglátogatni a konyhát, vagy valami hasonló, már ha kiengednek innen.

Kilépek az ajtón, de valahogy nem az fogad, aminek kéne és... Hirtelen fordul velem egyet a világ, mikor az első, amit meglátok Asame és Deon összeölelkezve, mellettük Ryuu áll és egyikük sem tűnik túl biztatónak. A kölyök pedig... sír? Mi történt? Akarom én tudni ezt, vagy sem? Nem tudom, de... semmi jót nem ígér, amit látok. Megremegek, de tartom magam és közelebb lépkedek, mert nem tudom... Talán azzal a lendülettel inkább vissza kellett volna mennem, de már mindegy. Nem tudom, mit kéne kérdezni, vagy tennem és kicsit hülyén érzem magam, mert csak állok kukán, de tényleg fogalmam sincs, mit kéne tennem, ráadásul megint nem tudok megszólalni, így maradnak az érintések, bár nem tudom, Asame nem gyilkol-e le érte, de finoman megérintem Deon vállát, mást nem nagyon tudok tenni most, pedig... valamit muszáj lesz megtudnom, mert... mert félek, úgy, mint még soha, pedig lehet, nincs is miért, de jobb biztosra menni.

Deon

Cseppet sem vagyok biztos abban, hogy ha egyedül kellett volna helyt állnom, sikerült volna. Ez megijeszt és bánt, ugyanakkor dühít is egy kicsit. Asame karjaiban most kibőgítem magam, mindent, ami csak eszembe jut. Simogatja hátam, próbál megnyugtatni, Ryuuichi is visszatér mellénk, aztán a forró tenyér rajtam megáll és nem sokra rá egy másik kéz ér hozzám, az a vállamon. Az első dolgom Ryuura nézni, mert meglep valahogy az egész. Ennyire bátortalanul és óvatosan még nem nyúlt hozzám, a tekintetéből azonban látom, hogy nem is ő volt. Hátrapillantok és Jeremyt látom meg. Elégé be van ijedve, az pedig különösen nagy erővel hat rá, hogy én milyen képet vágok. Ideje tényleg összekaparnom magam. Takashi is befut, úgyhogy biccentek Jeremynak, hogy várjon egy percet, aztán odarongyolok a férfihez. Apró biccentéssel köszöntjük egymást, majd bevezetem a szobába, ahol Tatsuki van. Mindenre elszánt vagyok, ha kell, kiütöm a tetoválómestert, de nem fog akadékoskodni a saját ellátásában, az fix. Az orvos azonnal lámpát kapcsol, ám az ágyon heverő hatalmas test rezzenéstelen marad, egyedül Shinji rándul össze a hirtelen támadt fényvilágtól, tehát a pirszingesem már nincs eszméleténél. A látvány elborzaszt, de nem csak engem. Nem kell magyaráznom semmit, Takashi már veti is be magát, én pedig testőrömhöz sietek.

- Menj el átöltözni – kérem őt, mire azonnal, gondolkodás nélkül megrázza a fejét. Nem fog elmozdulni Tatsuki mellől? Jó, ez belefér, akkor hozatok be Ryuuichivel száraz ruhát, mert így nem maradhat. - Mondott valamit Tatsuki? - kérdezem meg a srácot. Pont leszárom Takashi jelenlétét, az orvost kötelezik a titoktartásra és ez alól ő sem hinném, hogy kivétel lenne, máskülönben nem Asamét kezelné, amikor kell.

- Kitamura a nyomomra akadt - mondja csendesén. - Bakariról semmi hír még mindig? - Válaszul megrázom a fejemet.

- Szükséged van valamire ruhákon kívül? - kérdezem tőle. - Hol van Tatsuki telefonja, a zsebében hagytad? - Remélem, túlélte a harcot, mert szükségem lehet rá. Sőt, elnézve, Tatsuki mennyire sápadt, kezdek biztos lenni benne. - Önnek szüksége van valamire? - kérdezem meg Takashit is.

- Semmire - feleli csendesen Shinji, figyelve a doktort, ahogy ellátja Tatsukit. Le sem veszi a tekintetét munkálatairól, míg én oda se nagyon bírok nézni, mert csavarja és bugyborékolgatja a gyomromat a hányinger. Rosszul vagyok a vér szagától, látványától és tudatától, az idegességtől és a félelemtől. Bénítani próbál a sokk és ahogy küzdök, minden kavargó bennem, most azonban erősnek kell lennem és ki kell tartanom. A kérdésre testőröm bemegy a fürdőbe és előhózza a telefont, majd a kezembe adja. Mocskos, a képernyő megroppant és a hátlanon is hússzú karcolás húzódik, de legalább működik és bekapcsolva is maradt. Takashi leveszi kezéről a gumikesztyűt és egy kulcsomót nyom a kezembe, aztán tisztát húz és folytatja a sebek kitisztítását. Komoly képet vág, épp csak odaadta nekem a kulcsait, s ez még idegesebbé tesz.

- Add oda Ryuuichinek, és kérd meg, hogy hozzon el néhány dolgot. Ha elmondod, milyen sérülései vannak a férfinak, tudni fogja, mire van szükségem - kéri komolyan. A nyílvevőket még nem vette ki, valószínűleg Takashi nem végezne olyan munkát, amit Tatsuki csinálna, ha ébren lenne. Ő kihúzná minden szarozás nélkül és őszintén örülök, hogy ezt nem teheti meg.

- Úgy lesz – nyögöm. Furcsa... Úgy érzem magam, mintha valamilyen gyógyszertől szétcsúszna körülöttem a világ. A fejem nyom, szédülök, fázom és már sírni sem tudok. Lebénít a sokk és a félelem, hogy elveszíthetem Tatsukit. És az nem csak az én veszteségem lenne, ez pedig még ijesztőbb. Jobban kellett volna vigyáznom rá, keményebben fogni, előbb dönteni, jobban ragaszkodni az elképzeléseimhez. Küzdenem kellett volna, hogy elkerüljük ezt, hiszen éreztem, hogy egyre gázosabb körülötte a levegő.

- Deon – szólít meg Shinji végre rám nézve, bár tudom, hogy annak ellenére, hogy eddig nem kaptam el a tekintetét, önmagát megtagadni nem tudja, figyel rám, csak most... Tatsuki az első. - Rendbe fog jönni - jelenti ki határozottan. Szeretnék hinni neki, őszintén szeretnék, de attól, hogy ezt bizonygatja, csak még görcsösebb rettegés mar belém.

- Vérre lesz szüksége? - bukik ki belőlem, mielőtt elhagynám a szobát. Tatsuki most úgy fest, mintha nem is élne. Ettől a gondolattól előnti a számat a nyáltenger, a gyomrom pedig akkorát csavarodik, hogy összerándulok, de nem hányom el magam, megküzdök az ingerek ellen a testemmel. Tatsuki él és erős, tehát élni is fog. Saját lábom jött el ide, vagyis van benne annyi szufla, hogy még most se állíthassa meg senki. Rendbe fog jönni; bizonygatom magamnak én is.

- Ezt még nem tudom neked megmondani - feleli őszintén Takashi. - Egyelőre nem, de ez attól is függ, mennyi vért veszít, míg kiszedem a nyílvevőket - magyarázza komolyan.

- A biztonság kedvéért idehívok valakit, hogy ha kellene mégis – jelentem ki, ezzel jelezve, hogy a kérdést eldöntöttem, s meglepő módon Shinji bólint rá, azzal magára hagyom a hármast. Visszatérek a folyosóra, majd Sárkányhoz fordulok. Asame azonnal mögém lép, hogy elkezdje kimasszírozni az izmait, mert a görcs el bírná pattintani őket érzésem szerint. Nincs könnyű dolga, most is kímélni

akar, de segíteni is rajtam. - Keress, kérlek, Shinjinek száraz ruhát és add be neki – mondom a férfinak. Biccent nekem, s már menne is, de megragadom a karját és a markába nyomom az orvos kulcsait. - Takashi azt mondta, tudni fogod, mire lesz szüksége, amit el kell hoznod, ha megmondom, milyen sérülései vannak Tatsukinak – szólalok meg könyörgő pillantásokkal nézve rá, hogy így legyen, hogy tényleg tudja, mi kell. Nekem pedig azt, hogy milyen sérülései is voltak tulajdonképpen. Egyszerűbb lenne beküldeni a férfit, ám Shinji olyan elszántan védelmezi Tatsukit, hogy hiába a második apja, kivágná, mint macskát szarni. - Össze van kaszabolva és megverték – mormolom, miközben bal kezemmel még mindig Ryuuba kapaszkodom, jobbal pedig veszettül dörgölöm a homlokomat. Most, a visszaemlékezésemben nézem meg igazán a széttrancsírozott testet, hogy el tudjam mondani, hogy fest. Jeremy árgus szemekkel bámul rám, szemem sarkából megpillantom őt, s a tekintetében azt, hogy most már igazán tudni akarja, mi folyik körülötte. Azt felfogta, hogy baj van, méghozzá nagy és persze, hogy a pirszingesemmel, de a tudásszomja ennyi információ megértése után csak nő. Meg is értem, én is mindent tudni akarnék, ha nem tudnék. - Néhány sebe tépett, elég mély. Nem harapás, inkább... vágás... de tépés... és van olyan seb is, mintha... leháncsolták volna a bőrét... – mormolok újra. Közben kapaszkodom Sárkányba, mert a szédülés újra elfog, ahogy a hányinger is. Nem segít semmit, hogy nincs vérszag, ettől még visszaidézem akaratlanul is. - Nyilak állnak ki a combjából... Törése talán nincs új, csak a bordája, viszont nagyon nehezen kap levegőt... Fejsérülést nem láttam, de végig csukva volt a szeme és érzékeny a fényre... Szerintem sok vért veszített és egy merő mocsok volt... Szükségesnek ítéltém idehívni a legidősebb fiát, mert az ő vére adható Tatsukinak – árulom ezt is. Kétlem, hogy Asame örömtáncot jár, hogy alvilágiakkal telik meg a ház, de most akkor se szólna szerintem egy rossz szót, ha a legmélyebb ellenzés támadna benne, hiszen ahhoz túlságosan ki vagyok bukva. Azt hiszem, ennyi. Ryuuichi biccent, lefejt az ujjaim magáról, amit cseppet sem bánok, mert én nem bírnám most eleresztetni, aztán sarkon fordul és elviharzik. Asame továbbra is igyekszik kigyúrni az izmaimból a görcsöket, nyugtatni, a hányingeremet csillapítani, én pedig egy erőtlen, de hálás pillantást küldök neki. Nem biztos, hogy látszik, de sokat segít, amit csinál.

Azon kezd zakatolni az agyam, mit mondjak Katsurinak, hogyan beszéljek vele és próbálom összeszedni az erőmet, mert anélkül semmi sem megy. Viszont szorít az idő, így nem pöcsölhetek sokáig, ezért a markomban szorongatott telefon képernyőjéről letörlöm a száradozó, koszos vért és a névjegyzékét kezdem túrni. Szerencsére Tatsuki mindenkit a neve alapján raktároz el, tehát hamar megtalálom a férfi számát. Már hívom is. Reszketek, ideges vagyok, hányni tudnék, meg sírni, de minden ráér azon túl, hogy a pirszingesem megkapja a megfelelő ellátást.

- Te sose alszol? - kérdez bele meglepetten a túlsó félről valaki.

- Deon vagyok – szólalok meg a tőlem telhető legnagyobb magabiztossággal. Tudom, hogy ha visszakérdéssel nyitnék, bontaná a vonalat, így inkább bemutatkozom. Mivel még megvan a vonal, ez eddig jó stratégia. - Katsurival beszélek?

- Mit keres nálad Tatsuki telefonja?

- Nincs olyan állapotban, hogy csevegjen. Gyere a Seichirou-házhoz! – kérem és utasítom egyszerre.

- Ő lehet, hogy pacsizik a yakuzákkal, de én nem. – És megszakítja a hívást. Akkor játszunk. Hívom újra. És újra és újra és újra és újra. A nyolcadik után inkább felveszi, mivel ismertes az alvilágban is, hogy nem adok fel dolgokat. - Mivan?! - vakkant bele.

- Most ne menjünk bele részletekbe, de ha meghal, neked sem lesz olyan kurva jó életed, úgyhogy pakold be a segged valami übergyors járgányba és állj bele a gázba, vagy kezdj el menekülni, mert ha megtalállak, kurvabiztos lehetsz benne, hogy könyörögni fogsz, hogy végre megöljelek! - Ezt teszi velem a düh, megacéloz. Morgok és érzem, hogy a szemeim is villogtatom, immár az indulatoktól remeg a hangom és a testem is. Szerintem egyértelmű, hogy nem fenyegetek, hanem ígérek.

- Leszögezném, hogy Tatsuki kurva sokkal lóg nekem...

- Nem, Katsuri, te tartozol neki! - szakítom félbe határozottan. Csak azért vagyok hajlandó csevegni veled, mert hallom, hogy közben kulccsal és ajtókkal babrál, tehát elindult. - Olyan életet élsz, amelyet magad erejéből nem lennél képes, ennek pedig az az ára, hogy ő füttyent és te ugrasz. – És kinyomom. Jön, más nem fontos.

Legszívesebben a földhöz vágnám a telefont, úgyhogy inkább Asame kezébe nyomom, hiszen szükség lesz még rá, aztán idegesen járok pár kört, hogy lenyugodjak. Tatsuki kurva sokat melózott az elmúlt hónapokban, máskülönben Katsuri nem lett volna hajlandó szóba állni velem.

- Hogy van? - szólal meg a folyosó végéről egy női hang. Amint felé fordulunk, Anai kimerészkedik, noha kezében kis méretű nyílpuska van. Hullámos, sötétszín haja copfba fogva, ruházata teljesen fekete, mozgása, mint egy lopakodó párducé. Gyönyörű, kecses és bizalmatlan, akárcsak az imént említett nagymacska. Hogy mondjam meg Tatsuki legidősebb lányának, hogy nem biztos, hogy az apja megéli a reggelt? Mert ha a sebei nem is olyan súlyosak, hogy meghaljon miattuk, elfertőződhetnek és az a veszélyesebb.

- Nem túl jól – válaszolok.

- Kane szerint valaki idegen van itt. Már vadászik rá, de olyan lehet, mint mi és valószínűleg nő. Hova vihetjük, ha elkapjuk? - kérdezi ezt most Asamétól. Olyan, mint ők? Tehát fejevadász vagy őrszem? Esetleg a kettő együtt, mint a két lány? Az nem jelent jót.

- A ház pincéjében van egy erre alkalmas helyiség – válaszol Anainak, majd zsebéből előhúzza egy kulcsot és odadobja neki. A lány elkapja, s markába zárja. - A testőrök megmutatják, merre találjátok

meg – teszi még hozzá. Kissé kiráz a hideg, hiszen a yakuzám sosem titkolózott előttem, tisztában vagyok vele, hogy évekig használta vallatásokra és túl jó hely ahhoz, hogy ne essek kísértésbe.

- Ha elkaptátok, gondunk lesz rá, ti mindenképpen őrizzétek a házat! – adom ki a parancsot.

- Nem bízol a kutyákban? - kérdezi tőlem gúnyosan elmosolyodva.

- Igazad van, sokkal hatásosabb, ha széttépik, így sosem tudjuk meg, mégis mi a fasz történt – morgok.

- De azt hittem, ti büszkék vagytok a képességeitekre – vetem még oda neki, mire dühbe jön, hiszen az arca is kivörösödik és zöld szemei megvillannak. Alig idősebb nálam, ám a harag ijesztővé teszi. Nem hiába mondják, hogy egy nőt nem szabad ingerelni, felbosszantani, vagy megsérteni, engem azonban ez most sem érdekel. Asame a vállamra fog, jelezve, hogy elég nagy a feszültség ahhoz, hogy most még mi is nekiálljunk marni egymást, ezért le kell nyugodnom. Igaza van, nem Anain kellene amúgy sem kitöltenem az indulataimat, ezért csak intek neki, hogy menjen. Testőri kísérettel, valószínűleg a pince felé tart, de még hátrapillant rám. Szemei összeszűkülnek, s nem tudom eldönteni, haragszik-e, vagy inkább furcsa mód elégedett, abban viszont biztos vagyok, hogy sikerült meggyőzőnöm, vagyis ha elkapják a betolakodót, alkalmam nyílik kifaggatni.